BERG JUDIT

Rumini®

ZÚZMARAGYARMATON

BERG JUDIT

Rumini®

ZÚZMARAGYARMATON

Nagy Zoltán rajzaival

ISBN 978-963-410-387-5

© Pozsonyi Pagony Kft., 2018
www.pagony.hu
Szöveg © Berg Judit
Grafika © Rumini Licencing Licencértékesítő Kft. - Nagy Zoltán

Felelős kiadó: Banyó Péter
Szerkesztette: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

ELSŐ FEJEZET

JÉGCSAP HUBERT URASÁG

– Tengerészek, gyülekező! – kiabált az egérmatrózok szálláshelyén körbejárva Negró, a Szélkirálynő fedélzetmestere.

– A kapitány vár benneteket az étkezőben!

– Mi? Étkező? – nyitotta ki szemét Balikó, és azon nyomban felült az ágyán.

– Ne pattogj, koma – ásított Rumini a szomszéd ágyon. – Nem ebédhez hívnak.

– Hát akkor mi van? – kérdezte Balikó, és visszahanyatlott a párnájára.

– Gyülekező – közölte Rumini unottan. – Biztos indulunk.

– Vége a gyöngyéletnek! – nyögte Balikó, és átfordult a másik oldalára.

– Vajon hová megyünk? – nyújtózkodott Rumini. – Ha útra kelünk, nem lesz egész délelőtt heverészés.

– Hátha csak ide, Diószigetre, egy kis dióért, mogyoróért.

– Ne reménykedj, Balikó, amiatt nem hívnának külön az étkezőbe.

– Hát akkor hová?

– Mindegy, csak az idő meleg legyen – vonta meg a vállát Rumini. – A tenger meg kék – tette hozzá gyorsan, mert eszébe jutott a Ragacs-tenger fekete vize.

Bumm. Bumm. Bumm. Valaki ököllel vágott az ajtóra.

Rumini és Balikó talpra ugrottak.

– Megyünk már! – kiáltott Balikó.

– Roli vagyok! Siessetek! Már mindenki lent van – cincogta Roland, és futva indult az étkező irányába. Rumini és Balikó a nyomában.

Már tényleg mindenki az étkezőben várakozott. Középen, egy emelvényen állt Bojtos Benedek kapitány. Mellette Sebestyén, az első tiszt, aki egyben a Szélkirálynő kormányosa is volt. Negró szigorú képpel pásztázta a termet, és csak arra várt, hogy a későn jövőkre rádörrenhessen.

Rumini a terem ajtaja felé közeledve lassított:

– Hé, várjatok, ne rohanjatok be!

– Miért? – torpant meg Balikó.

Roland csak hátrapillantott a válla fölött, de nem állt meg.

– Negró biztos figyel.

Balikó értette.

Roland beviharzott a terembe, a két jómadár pedig térdre vetette magát, és négykézláb kúszott be a többiek közé. Mire Roland megállt, a két cimbora már eltűnt a lábak között.

– Roland! – csattant Negró hangja mérgesen. – Hol késlekedsz?

– Én csak Ruminiékre vártam – hebegte Roland, és hátrafordult, hogy bevárja a mögötte érkezőket. De senki sem volt a folyosón.

– Hol tekereg ez a két mihaszna? – bömbölt Negró. – Jaj lesz nekik, ha befutnak végre!

– Mi már itt vagyunk – cincogott Balikó ártatlan képpel, és felegyenesedett Dundi Bandi háta mögött.

– Biztos nem vettél minket észre.

Roland dühösen fordult Ruminiék felé, de ekkor a kapitány megköszörülte a torkát:

– Ha mindenki megérkezett, kezdődjék a gyűlés.

Minden szem a kapitányra szegeződött.

– Barátaim – mondta Bojtos Benedek –, régóta vesztegelünk Egérország kikötőjében. Itt az idő, hogy megint útra keljünk. Nem lesz könnyű utunk: Jégvárosba, az északi Zúzmaragyarmat fővárosába szállítunk élelmiszert. Indulás: három nap múlva. Jártunk már északon, tudjátok, hogy az idő egyáltalán nem kellemes. Ezért felszólítok mindenkit, hogy készítse össze legmelegebb ruháit. Tartalék kesztyű, sál, sapka is legyen nálatok, és persze vastag, bélelt hótaposó csizma vagy bakancs. Jéggé fagyott matrózoknak ugyanis semmi hasznát nem veszem. Javaslom, hogy aki fázós, faggyút is csomagoljon, hogy azzal dörzsölhesse be a végtagjait.

– Meddig fog tartani az út? – kérdezte fennhangon Dundi Bandi.

– Úgy három-négy hónapig – válaszolt a kapitány. – Zúzmaragyarmaton most nyár van. Vissza akarok térni, mielőtt beköszöntene a tél.

– Nyár? – csettintett halkan Rumini. – És faggyú kell meg hótaposó? Milyen akkor a tél?

– Télen befagy a tenger – fordult hátra Bandi suttogva.

– Jó hely – fintorgott Rumini, de a kapitány fennhangon folytatta:

– Még egy fontos bejelentenivalóm van. Egy magas rangú úr is a hajónk utasa lesz. Rianástorky Jégcsap Hubert uraság, Zúzmaragyarmat helytartója, a király barátja. Eddig délen időzött, és most tér vissza hazájába. A kapitányi fülke melletti kabint fogom a rendelkezésére bocsátani. Mindenkit felszólítok, hogy nagy tisztelettel bánjon ezzel a nevezetes vendéggel.

A kapitány egy pillanatig elgondolkozott, aztán egyenesen Rumini szeme közé nézett. – Aki piszkálni meri az utasunk csomagjait, azt az első utunkba eső kikötőben kirakom a Szélkirálynőről.

Rumini ártatlanul pislogott, Negró viszont fontoskodva bólogatott.

A kapitány végül átadta a szót Sebestyénnek, aki kihirdette a

munkabeosztást:

– Ma mindenki szabadnapot kap. Szerezzétek be a szükséges felszerelést az útra. Holnap hajnalban megkezdődik a rakomány behordása a raktárba. Van valakinek kérdése?

A matrózok a fejüket rázták.

– Akkor oszolj. Este hatra mindenki érjen vissza a szállásra, Negró ellenőrzi a létszámot.

A legénység sietve távozott az étkezőből, csak a kapitány, Sebestyén, Ajtony szakács és Cincogi doktor maradtak a teremben.

– Most hová menjünk, Rumi? – kérdezte Balikó, amikor becsukódott az ajtó a hátuk mögött.

– Az alvásnak már úgyis lőttek. Gyerünk a városba.

– Ehetnénk egy fagyit – javasolta Balikó. – Rettentő meleg van a kikötőben.

– Kösz nem. Én már előre fázom ettől a Zúzmaragyarmattól.

– Jártunk már Zúzmaragyarmaton, és egyáltalán nem volt olyan hideg – lépett hozzájuk Roland.

– Igen, de akkor csak a Gleccser-völgyi kikötőbe mentünk, a legdélebbi pontra. És nekem speciel már akkor is odafagyott a bajszom a teásbögréhez – mondta Balikó.

– Miért, ez a Jégváros sokkal messzebb van?

– Ez? Fent van északon. Szerintem ott még nyáron is hó esik.

– Vajon miért nem Gleccser-völgyben tesszük ki most is a rakományt? – tűnődött Balikó.

– Biztos annak a Jégcsap uraságnak a keze van a dologban – vont vállat Rumini.

– Hallottatok már róla? – kérdezte Roland.

Rumini és Balikó a fejüket rázták.

– Vajon ő is zúzmaratörpe? – vetette fel Roland. – Végül is Zúzmaragyarmaton zúzmaratörpék élnek.

– Tőlem akár hermelin is lehet, ha miatta kell jégtáblák között hajóznunk – mormolta Rumini.

– Miért, a zúzmaratörpék rendesek. Lehet, hogy nagyon vidám utunk lesz ezzel az uraséggal – jelentette ki Roland.

– Szerintem viszont még egy okot ad Negrónak, hogy pattogjon és ugráltasson minket – mondta sötéten Rumini.

– Egy jó hír azért van! – szólt közbe Balikó. – Végre megint élelmet szállítunk, és nem vacak virágmagokat meg rongyot.

– Eszetekbe ne jusson megdézsmálni a rakományt – ijedt meg Roland. – A kapitány előre megmondta…

– …hogy nem szabad turkálni az uraság holmija közt – vágott közbe Rumini. – A rakományról egy szót se szólt. Az nem az uraságé.

Roland sóhajtott, és a fejét csóválta.

– Ti semmit sem változtatok.

– Dehogynem! – szólt Rumini, és Balikóra kacsintott. – Időközben sokkal ügyesebbek lettünk.

Roland szólni akart, de már megérkeztek Grillázs mester cukrászdája elé, és amikor beleszippantottak az édes, illatos levegőbe, egy csapásra mindenről megfeledkeztek.

Miután alaposan jóllaktak, a kikötői bevásárló sor felé vették útjukat, hogy beszerezzék a faggyút és a hiányzó meleg ruhákat. Vettek néhány pár gyapjúzoknit, egy-egy pár kesztyűt, sálat, sapkát.

Olajos Alajos faggyúárus boltja előtt összefutottak Dundi Bandival és Fricivel.

– Micsoda pofátlanság – dühöngött Frici. – Egy kenésnyit sem hagytak.

– Most mit tegyünk? – forgatta a szemét Bandi.

– Mi történt? – kérdezte Rumini.

– Épp a boltban nézelődtünk – kezdte Bandi –, hogy milyen faggyút vegyünk, meg van-e mécsesbe való olaj, amikor bejön egy kis mitugrász…

– Egy zúzmaratörpe – szólt közbe Frici.

– Igen, az – bólintott Bandi.

– És elordítja magát, hogy Hubert uraság parancsára azonnal csomagolják be neki az összes faggyút és mécsesolajat.

Balikó Ruminire nézett. Rumini felhúzta a szemöldökét.

– És?

– Mi mondtuk, hogy nekünk csak egy dobozkával kéne, de az a törpe megvette az orrunk előtt az összeset.

– Már nem is maradt a boltban? – rémült meg Roland.

– Nem – mondta egyszerre Frici és Bandi.

– A mindenit! – morgott Balikó. – Micsoda pofátlanság.

– Pont ezt mondtam én is – bólogatott Frici.

– Most mi lesz? Faggyú nélkül hamar átfázik kezünk-lábunk – sopánkodott Bandi.

– Nyugalom – jelentette ki Rumini. – Lesz a hajón elég faggyú. Jut mindenkinek.

– Miért? Vett a kapitány is, vagy Cincogi doktor? – kapta fel a fejét Roland.

– Nem – vont vállat Rumini. – Most mondtátok, hogy az a Jégcsap törpe megvette az egész készletet. Ha megvette, biztos nem akarja itt hagyni. És mivel a Szélkirálynő utasa lesz, gondolom, felrakja a hajóra az utolsó cseppig.

Balikó szélesen elvigyorodott. Rumini rendületlen nyugalommal folytatta.

– Sőt, tartok tőle, hogy Negró mester velünk fogja a raktárba cipeltetni az úr csomagjait. Majd megjegyezzük, hová tettük. Így még pénzt sem kell költenünk rá.

– Hagyd már ezt abba, Rumini! – jajdult fel Roland. – Egyszer biztos rajtakapnak, és akkor fel is út, le is út.

– Ugyan, Roli, min kapnak rajta? Majd ha fázunk, szépen bekopogunk a zúzmaratörpe úr ajtaján, és kérünk tőle egy kenésnyi faggyút. Te mondtad, hogy a zúzmaratörpék rendesek. Biztos ad.

Dundi Bandi és Frici egymásra néztek.

– Ezt most komolyan mondod? – kérdezte Roland.

– Hát persze. Szoktam én viccelni? – kérdezte Rumini legkomolyabb ábrázatával, aztán zsebre vágta mancsát és Balikóra nézett.

– Gyere, komám, most, hogy nem kell faggyúra költenünk, megkívántam még egy szelet tortát.

Rumini és Balikó alig fordultak be a sarkon, amikor megnépesedett körülöttük az utca. Egy kapualjból öt-hat komiszképű, mindenre elszánt egér lépett elő. Övükbe tűzve fahusángok, késes, fegyverek. Rumini rögtön megismerte Rizsát és bandáját.

– Gyere, komám, menjünk át a túloldalra! – karolt bele Balikóba, de Rizsa elállta az útjukat.

– No nézd csak a kis szájhőst. Hát már nem is üdvözlőd a régi barátaidat? Hiszen mindent tőlem tanultál!

– Szállj le rólam, Rizsa! – vetette oda Rumini, és igyekezett kikerülni a hírhedt egérbanda vezérét. De Rizsa megragadta Rumini karját, és intett Bumbunak, az alvezérnek, hogy tartsa szorosan. Két másik embere ugyanekkor Balikót csípte fülön hátulról.

– Te kis hálátlan! Azt hiszed, pimaszkodhatsz velem, csak azért, mert egy hajón nyalod a fedélzetet? – üvöltött Rizsa. – Majd megtanítalak én a jó modorra! Gyerünk, Bumbu, adjatok nekik!

De mielőtt Bumbuék felocsúdhattak volna, Rumini farkincájával kirántotta a mellette álló bandatag övéből a husángot, és jókorát

csapott vele Bumbu mancsára. Az alvezér ordított, Rumini pedig meglóbálta a husángot, és a Balikót tartó két egérnek is odavágott vele. A megzavarodott Rizsa-banda nem is értette, honnan érkeznek az ütések. Ekkor Rumini elrikkantotta magát:

– Jönnek a pandúrok!

Több se kellett Rizsáéknak, eleresztették foglyaikat, és hanyatt-homlok elrohantak. Balikó döbbenten bámult utánuk. Rumini megigazította csíkos pulóverét, úgy dünnyögött maga elé:

– Ezt az egy trükköt tényleg tőlük tanultam.

Aztán, mintha mi sem történt volna, újra belekarolt rémülten pislogó barátjába.

– Gyere, Balikó! Ha jól emlékszem, a cukrászdába indultunk!

A következő két napon bizony nem sokat lógatta a lábát a legénység. Hatalmas munka volt a rengeteg áruval töltött ládát felcipelni a Szélkirálynő fedélzetére, onnan pedig lehurcolni mindent a raktárba.

– Szakad rólam a víz! – nyögte Dundi Bandi. – Inkább vitorlát varrnék, vagy ágyneműt vasalnék. Szörnyű ez a cipekedés.

– Gyerünk, Bandi, már csak három láda maradt – veregette meg Bandi vállát Brúnó, a legerősebb matróz.

– Még három? – jajdult fel Bandi.

– Gyere már, na. Segítek én is – szólt Frici, aki éppen akkor mászott fel a raktárlépcsőn.

Negró a kapitányt kereste:

– Megtelt a raktár. Nem sok hely maradt az utasunk csomagjainak.

– Az nem foglal sok helyet – legyintett a kapitány. – Mondtam neki, hogy nagy rakományt viszünk, és megígérte, hogy csak néhány személyes holmiját hozza.

Ebben a pillanatban három zsúfolásig megrakott kocsit állítottak a Szélkirálynő mellé.

– Hát ez meg mi? – kapták fel a fejüket a matrózok.

Kékesen csillogó szakállú apró emberke vezette a kocsikat húzó csapatot, és vadul integetni kezdett a matrózoknak.

– Ezeket is rakjátok fel a hajóra! De óvatosan ám!

Az egérmatrózok döbbenten álltak.

– Te, Frici, ez a törpe volt ott a boltban – mondta Dundi Bandi.

Frici bólintott. Közben Rumini is előkerült, felmosó vödörrel a kezében. A korláthoz lépett, és elvigyorodott:

– Úgy látom, Bandi, meghozták a faggyút!

Negró lélekszakadva rohant a kapitányhoz.

– Kapitány úr, megérkezett Jégcsap Hubert úr csomagja! Három nagy kocsin hozták.

– Nem létezik – vett mély lélegzetet Bojtos Benedek.

– Jöjjön, kapitány úr, és nézze meg a saját szemével!

A kapitány döngő léptekkel vonult a korláthoz. Utat kellett törnie magának, mert addigra már a hajó teljes legénysége ott tolongott, és a kocsikat, meg a csillogó szakállú, pattogó hangú zúzmaratörpét bámulták.

– Állj – lépett előre a kapitány. – Mi ez a rengeteg holmi?

– Jégcsap Hubert úr személyes ingóságai – válaszolta türelmetlenül a törpe. – Hubert úr megegyezett a hajó kapitányával…

– Én vagyok a hajó kapitánya – vágott közbe Bojtos Benedek.

– Hát akkor segítsen, hogy ne essék baja a gazdám tulajdonának.

A kapitány komótosan lesétált a Szélkirálynőről, és a fejét csóválta.

– Nincs ennyi helyem a raktárban.

– Akkor menjen, és csináljon – csattant fel a törpe. Halványkék csizmájával még toppantott is, hogy nyomatékot adjon a szavainak.

A Szélkirálynő matrózai felhördültek ekkora szemtelenség hallatán. De a kapitány nyugodt maradt.

– Nézze, tisztelt uram…

– Zuzmó Alex vagyok – vetette oda a törpe.

– Nézze, kedves Zuzmó uram, a Szélkirálynő árut szállít Zúzmaragyarmatra. A megrendelt árut nem pakolhatjuk ki.

Zuzmó Alex elnézett a kapitány válla fölött, és gúnyos hangon mondta:

– Itt jön Hubert úr, neki mondja el a sirámait.

A kapitány megfordult, és ezüstszínű gyaloghintót látott közeledni. A hintót négy megtermett, jégkék szakállú zúzmaratörpe cipelte. A Szélkirálynő elé érve óvatosan letették a kis fülkét, és csendben félreálltak.

Zuzmó Alex hajlongva közelített a gyaloghintóhoz, félrevonta az ablak bársonyfüggönyét, és az ablakon behajolva, suttogva hadart valamit a bent ülő uraság fülébe. A gyaloghintó ajtaja egyszer csak kinyílt, és egy pocakos, hegyi kristályokkal díszített szakállú zúzmaratörpe mászott ki belőle. Ő volt Rianástorky Jégcsap Hubert uraság. Jóval idősebb volt, mint Zuzmó Alex, és ő sem látszott barátságosabbnak a szolgájánál.

– Mit hallok, kapitány úr? Nincs elég hely a hajón?

– Előre figyelmeztettem önt, uram – mondta hűvösen a kapitány –, hogy csak a legszükségesebbeket csomagolja, mert árut szállítunk.

– Így is tettem. Ez a legszükségesebb holmim – közölte Jégcsap Hubert úr, aztán váratlanul megkérdezte:

– A rakományt Zúzmaragyarmat királya rendelte, ugyebár?

– Igen – vonta össze a szemöldökét Bojtos Benedek.

– Ez esetben semmi gond – legyintett Hubert úr. – Alex, a ládikámat!

– Igenis! – ugrott Zuzmó Alex, és pillanatok múlva egy kis kristályládikóval tért vissza.

Hubert úr leakasztott a nyakláncáról egy kulcsot, és felnyitotta a ládikót. Belenyúlt, előhúzott belőle egy pergamentekercset. Óvatosan letekerte, majd fennhangon olvasni kezdett:

E sorok birtokosát felhatalmazom, hogy távollétemben Zúzmaragyarmat ügyeiben döntsön. Parancsait teljesíteni mindenkinek alattvalói kötelessége.

Dátum, aláírás: Miklós, Zúzmaragyarmat királya, személyesen.

Bojtos Benedek Hubert úr mellé lépett, hogy saját szemével is lássa, mi áll a papíron. Gondosan megvizsgálta a pecsétet is, aztán elgondolkozott. Az egérmatrózok összesúgtak a fedélzeten.

– Mit jelent ez a zagyvaság? – fordult Balikó Ruminihez.

– Szerintem azt, hogy ez a pocakos törpe akar itt parancsolni ezentúl – válaszolt Rumini.

– Mi nem vagyunk Zúzmaragyarmat alattvalói – jelentette ki végül a kapitány.

– Ez igaz – bólintott Hubert úr. – Az árut viszont a király rendelte. Én pedig, mint a király helytartója, megváltoztatom a parancsot. Legfontosabb az én csomagom. Ha marad hely, nem bánom, berakhatják azt is, amit a király rendelt.

– Ebből még nagy baj lesz – mondta a kapitány. – Nem így szól a megállapodás.

– Nagy baj lesz bizony! – toppantott Hubert úr. – Ha nem teljesíti a parancsomat, a király kártérítésre fogja kötelezni.

– De hiszen a király rendelte a szállítmányt! – érvelt a kapitány.

Hubert úr újra előhúzta a pecsétes pergamenlapot, és meglóbálta a kapitány orra előtt.

– Itt az írás, hogy a király távollétében én dönthetek helyette. Én pedig úgy döntöttem, hogy az én ládáimat kell a fővárosba szállítani. Punktum. Most pedig vezessen a lakosztályomba.

A kapitány gondterhelt arccal indult vissza a fedélzetre, nyomában a diadalmasan fújtató Hubert úrral és az elégedetten vigyorgó Alexszel. A matrózok némán álltak, senki sem mozdult, hogy felsegítse az uraságot a hídon. A kapitány szó nélkül vezette Hubert urat a kabinjába.

– Tessék, ez volna az – tárta ki végül az ajtót.

Hubert úr bevonult és körülnézett.

– Nem valami fejedelmi. Lakosztálynak meg egyáltalán nem mondható – jelentette ki fanyalogva.

– A Szélkirálynő teherszállító vitorlás, nem luxushajó – mondta a kapitány. – Ez a legjobb kabinunk. Ha nem felel meg, más hajót kell választania.

– Mivel sürgős az utam, kivételesen hajlandó leszek ebben a kopott kis fülkében utazni – szólt Hubert úr. – Remélem, az inasomat nem a hajó túlsó végén akarja elszállásolni!

– Az inasát? – hökkent meg a kapitány. – Csak egy személyről volt szó.

– Drága kapitányom, csak nem képzeli, hogy a király helytartója szolga nélkül utazik?

– Sajnos nincs több üres kabinunk – mondta Bojtos Benedek. – De ebben a kajütben bőven van hely, felhozatok Alex úrnak egy pótágyat.

– A király helytartója nem alszik egy szobában a szolgákkal – közölte Jégcsap uraság. – Most pedig távozzanak. Lepihenek.

A kapitány köszönés nélkül hagyta el a kabint. Egyenesen a matrózok felé tartott és parancsokat osztogatott:

– Negró! Üríts ki egy kabint Zuzmó Alexnek.

– Brúnó! Hordjátok le Jégcsap uraság ládáit a raktárba. A lenti árut zsúfoljátok össze, amennyire lehet. Nem szeretném itt hagyni a nagyját. Most pedig munkára fel!

Mindenki ment a dolgára. Először Jégcsap Hubert úr holmiját hordták a hajóra, aztán addig-addig emeltek, cipekedtek, rendezkedtek, míg minden láda bent volt a raktárban. Néhány nagyobb dobozt és ládát, amelyek már végképp nem fértek el, kénytelen-kelletlen visszaszállítottak a városi raktárba.

Estére a Szélkirálynő útra készen állt. A kapitány parancsba adta, hogy pirkadatkor húzzák fel a horgonyt, és a déli szelet kihasználva

induljanak a legrövidebb úton Zúzmaragyarmat felé.

MÁSODIK FEJEZET

TITKOS ÜZENET

A déli szél kitartóan fújt már két hete, repítette a Szélkirálynőt Zúzmaragyarmat felé.

– Ennél gyorsabban nem is haladhatnánk – mondta elégedetten Rumini, amikor a délelőtti munka után leheveredtek a hátsó fedélzeten, a nagy szerszámosláda tetején.

– Nem tudunk elég gyorsan menni – dünnyögte Balikó. – Minden nap egy évnek tűnik, amióta ez a Hubi úr velünk utazik.

– Ne nyavalyogj már! – mondta Rumini. – Nem is téged piszkál. Ha a kapitány vagy Ajtony panaszkodnának, azt még megérteném, de te?

– Engem meg Negró piszkál miatta – vont vállat Balikó. – Az se jobb.

– Ugyan, Balikó. Legalább annak örülj, hogy nem kell vele egy szobában aludnod – mondta Rumini. Balikó elvigyorodott.

– Miért, ő biztos nem horkol úgy, mint te.

– Micsoda? – kapta fel a fejét Rumini. – Én nem is horkolok.

– Akkor mitől remegnek a falak egész éjszaka? – kontrázott Balikó.

– Csalódtam benned, Balikó – jelentette ki Rumini. – Azt hittem, egy igaz barát nem tesz szóvá efféle apróságokat.

– Nem is teszem többet, ha megmutatod, mit rejtegetsz a zsebedben – mondta Balikó.

Rumini elhúzta a száját.

– Észrevetted?

– Még jó. Na, mi az?

– Mindjárt megmutatom. De előbb találd ki, honnan szereztem.

– Gondolom, a raktárból csented.

Rumini a fejét rázta.

– Az éléskamrából?

– Nem, nem.

– A konyháról?

– Nem. Kicsit merészebb ötleteket kérek.

– Feladom. Szabad a gazda.

– Hubert úr kabinjából – vágta ki diadalmasan Rumini.

Balikó felült.

– Micsoda? Mikor? És hogy jutottál be?

– Ma délelőtt. Épp a fedélközt takarítottam, amikor egyszer csak kirohant Hubi úr a kabinjából, nyomában a kis Alexszel. Hubi úr

ordított, hogy mire visszatér, Alex takarítsa fel azt a mocskot, amit csinált. Aztán elviharzott. Alex meg állt ott mérges pofával, és amikor meglátott, rám ordított, hogy azonnal mossam fel Hubi úr kabinját, mert kifolyt a kávé. Azzal ő is elment. Én meg szépen besétáltam és alaposan körülnéztem.

– És mit láttál? – kérdezte Balikó izgatottan.

– Ó, semmi különöset – dőlt hátra Rumini, és lehunyta a szemét.

– Ne csináld! – mondta Balikó, és megrázta Rumini kabátját. – Mondjad már!

– Hát, volt ott ez-az – hümmögött Rumini.

– Rumini, agyonváglak, ha nem mondod azonnal! – heveskedett Balikó.

Rumini elégedetten vigyorgott, aztán belekezdett:

– Na jó. Szerintem valami nem stimmel ennél a törpénél.

– Szerintem egy egész sor dolog nem stimmel nála – mormolta Balikó.

– Van a kabinjában egy csomó csecsebecse – mondta Rumini.

– Ékszerek? – kérdezte Balikó.

– Azok is, meg kristályok, amiket a szakállára akaszt. De nem ez a furcsa. Van egy csomó fegyvere.

– Mi? – hökkent meg Balikó.

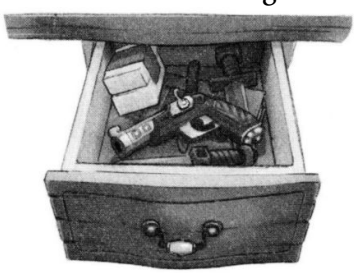

– Török, kések, az éjjeliszekrénye fiókjában meg egy pisztoly.

– Te oda is benéztél? – ámult Balikó.

– Csak hogy nem folyt-e be oda is a kávé. Nehogy rendetlenség maradjon – kacsintott Rumini. – Szóval fegyverek. Aztán egy csomó térkép meg iránytű. Mintha ellenőrizné, merre megyünk. Meg egy nagy térkép Zúzmaragyarmatról és a tengerről.

– Fél, hogy nem talál haza? – töprengett Balikó.

– Nem tudom. Szerintem valami rosszban sántikál.

– Kinézem belőle – morgott Balikó. – Na jó, mit láttál még?

– A ládikóit már nem tudtam szemügyre venni, mert egyszer csak berontott Alex, és elkezdett ordítani, hogy miért mentem be nélküle, meg nem tudom-e, hogy Hubert úr kabinjába tilos csak úgy belépni. Én mondtam neki, hogy akkor miért nem takarította fel a kávét ő maga.

– És?

– Erre könyörögni kezdett, hogy el ne áruljam Hubert úrnak, hogy

beengedett engem egyedül.

Balikó fürkészve nézett Ruminire:

– És mit rejtettél a zsebedbe?

Rumini színpadias mozdulattal beletúrt a farzsebébe, és két aranypapírba csomagolt golyócskát húzott elő. Az egyiket Balikónak nyújtotta:

– Marcipános csoki. Ilyet rágcsál Hubi úr unalmában. Ne mondd, hogy nem gondoltam rád.

– Hú, de finom – forgatta Balikó szájában az édességet. – Csak ennyit hoztál?

– Nem akartam, hogy te is pocakot eressz! – mondta Rumini vigyorogva. – De lehet, hogy a raktárban lévő ládái között még van ilyen.

– Azt mondod? – csillant fel Balikó szeme.

– Meglehet – mondta Rumini. – Utána kéne járni.

– Járjunk! – bólintott Balikó.

– Úgyis meg kéne nézni a faggyút – tette hozzá Rumini. – Csak hogy tudjuk, hová nyúljunk, ha mégis hideg lesz.

– Rendben. Bár engem a csoki jobban izgat – mondta Balikó.

– Csak amíg oda nem fagy a mancsod a felmosórongyhoz – dörmögte Rumini.

– Na és mikor megyünk a raktárba? – kérdezte Balikó.

– Amikor nem vesznek észre.

– Éjjel?

– Mondjuk. Elhoztad a lámpásaidat?

– Persze. Meg a láthatatlanná tevő kalapot is.

Rumini eltűnődött.

– Nem tudom, hogy vehetnénk hasznát a kalapnak. Ha nem szorítjuk eléggé a fejünkre, nem működik. Ha meg szorítjuk, nem marad szabad kezünk.

Balikó vállat vont.

– Egyikünk úgyis őrködni fog. Az nyugodtan felveheti. Őrködés közben a mancsunkra sincs szükség. Viszont nem baj, ha az őr láthatatlan.

– Mégiscsak kéne valahonnan varázscérnát szerezni, hogy bevarrjuk azt a lyukat. Nyugodtabb lennék, ha jól működne a kalap.

– Ezt már százszor megbeszéltük, Rumini – legyintett Balikó. – Ha lehetne varázscérnát venni, Rufus mester már rég megvarrta volna a kalapot magának, és akkor nem adta volna nekünk.

Rumini hirtelen a homlokára ütött:

– Hogy én milyen buta vagyok. Balikó, csak egy kis madzagra van szükség.

– Hogyhogy? – csodálkozott Balikó.

– Kötözzük a fejünkre a kalapot. Jó szorosan. Akkor nem kell

tartani, mégis láthatatlanná tesz.

Balikó a fejét fogta.

– Erre miért nem gondoltunk hamarabb? Mi mindenre használhattuk volna még otthon!

– Bepótoljuk – legyintett fölényesen Rumini. – Akkor ma éjszaka?

– Felőlem.

– Jó. Meglátjuk, ki lesz őrségben, meg milyen az idő – döntött Rumini. – Szerintem fogunk néhány érdekességre bukkanni azokban a ládákban.

Balikó bólintott, és úgy dőlt hátra, mint aki nagy tettet hajtott végre.

– Szundítunk egy kicsit?

– Mi az hogy – mondta Rumini, és lehunyta a szemét.

– De ne horkolj ám! – szusszantott Balikó.

Rumini megvetően rántott egyet a bajszán, és már aludt is. Vagyis csak aludt volna, mert ebben a pillanatban felharsant Sajtos Pedro kiáltása az árbóckosárból.

– Valami közeledik a levegőben!

Rumini és Balikó úgy pattantak fel, mintha bolha csípte volna őket. Felbámultak az égre. Nem láttak semmit.

– Biztos szemből jön – indult meg Rumini a hajó orra felé.

Mire előreszaladtak, a többi matróz is ott tolongott már. Mindenki meresztette a szemét, a horizontot kémlelték, ott, ahol összeér a tenger és az ég.

– Én ugyan nem látok semmit – mondta Dundi Bandi.

– Én látom! – kiáltott Brúnó, akinek nagyon éles volt a szeme. – Valami fekete közeledik.

– Kalózhajó? – rémült meg Bandi.

– Olyan, mint egy felhő – mondta Brúnó.

– Vihar lesz?

– Nem. Ez nem felhő, hanem valami más – hunyorgott Brúnó.

A kapitány távcsővel pásztázta a messzeséget.

– Furcsán mozog. Mintha élne – mondta lassan.

– Biztos egy sárkány – sápadt el Bandi.

– Madarak – üvöltött hirtelen Pedro. – Egy nagy csapat madár.

– Varjak? – tátotta el a száját Roland.

– Vagy feketerigók – találgatott Bandi.

– Persze. Rigók a tengeren – ékelődött Negró.

– Inkább vonuló fecskék – mondta Brúnó.

– Ezek sirályok – szólalt meg valaki az egerek háta mögött.

Mindenki megfordult. Zuzmó Alex állt mögöttük. Kék szakállát izgatottan csavargatva figyelte a közelgő fekete felhőt.

– Sosem hallottam még fekete sirályról – jelentette ki Cincogi doktor.

– Márpedig ezek sirályok – közölte Alex, azzal hátat fordított a társaságnak, és elsietett a kabinsor felé, hogy beszámoljon gazdájának az eseményekről.

A kapitány körülnézett. Mindenki a vállát vonogatta. Ekkor előlépett Tubák, a hallgatag matróz, aki még tíz szót sem szólt azóta, hogy elhagyták Egérország kikötőjét.

– Sötétváraljáról jönnek – mondta.

Az, hogy Tubák magától megszólalt, legalább olyan meglepő volt, mint amit mondott. A legénység döbbenten állt. Először a kapitány ocsúdott fel meglepetéséből, és Tubákhoz fordult.

– Biztos vagy benne, fiam?

– A fekete sirályok Sötétváralján élnek, Ércsziget fővárosában – dörmögte Tubák.

– És miért feketék? – kíváncsiskodott Roland.

Most már Cincogi doktor is közbeszólt.

– Ha igaz, amit Ércszigetről mondanak, akkor ott szinte mindig sötétség uralkodik. Az ott élő állatok jobban el tudnak rejtőzni ellenségeik elől, ha maguk is sötét színű tollat vagy szőrt viselnek.

– És mit keresnek erre a fekete sirályok? – pislogott Bandi egyre aggodalmasabban. Egyáltalán nem bízott az olyan madarakban, amelyek egy mindig sötét várost választanak maguknak lakhelyül.

– Ércsziget közel van ide. Négy-ötnapi hajóút lehet – mondta Sebestyén. – Lehet, hogy eltévedtek.

Tubák a fejét rázta.

– Talán vadászni indultak – vélekedett Cincogi doktor.

– Szeretik az egérhúst? – kérdezte váratlanul Rumini. – Mert ezek egyenesen a hajó felé tartanak.

– Ezek tényleg pont felénk jönnek! – hunyorgott Frici.

A többiek rémülten néztek a közelgő madarak felé, aztán a kapitányra szegeződött minden tekintet.

– Kitérjünk előlük? – kérdezte Sebestyén a kormány mögül.

A kapitány elgondolkozott.

– Térjünk ki! – mondta végül. – A sirályok nagyok. Fő az óvatosság.

– Forduljunk tíz fokkal nyugat felé! Orrvitorlát kifeszíteni!

A Szélkirálynő fordult egyet, orrvitorlájába belekapott a szél, és úgy nekiiramodott, hogy csak úgy fröcskölt nyomában a víz.

– A sirályok irányt változtatnak – kiabált fentről Pedro. – Követnek minket!

Az egerek megrémültek. Egy ekkora csapat sirály akár komoly kárt is tehet a hajóban, ha támadó szándékkal közelednek.

– Negró! Hozzatok fel a raktárból egy kis puskaport – parancsolta a kapitány. – Ha túl közel jönnének, durrantunk egyet az ágyúval, hogy elriasszuk őket.

– Kapitány! Küldje be a legénységet a kabinokba! – csattant egy hang a hátuk mögött. Jégcsap Hubert uraság állt mögöttük szikrázó szemekkel.

– Fel kell készülnünk a támadásra – felelt a kapitány.

Hubert úr sóhajtott, és megrázta a fejét, hogy csak úgy csilingeltek a szakállában a kristályok. Újra sóhajtott, aztán drámai hangon jelentette be:

– A fekete sirályok nem félnek a fegyverektől, viszont hatalmas pusztításra képesek, ha megharagítják őket. Az egereket mindennél jobban utálják. Elképzelhető, hogy támadnak, ha meglátják önöket a

fedélzeten.

A kapitány a parancsnoki hídra futott, onnan kiáltotta szét a parancsot:

– Mindenki fedezékbe! Rejtőzzetek el a madarak elől! A fegyvereket tartsátok készenlétben!

– Én is, kapitány úr? – kiáltott le Pedro az árbóckosárból.

– Te is fiam! Gyere le azonnal!

– Sebestyén, rögzítsd a kormányt egy kötéllel, és menj te is a többiekkel!

Az egerek futottak a legénységi szobába. Behúzták a függönyöket, és csak a réseken kukucskáltak kifelé, hogy szemmel tartsák az egyre közelgő sirálycsapatot.

– Mi Alexszel kint maradunk a fedélzeten – szólt nyájasan Hubert úr. – Hadd lássák, hogy van valaki a hajón. Ránk egyáltalán nem veszélyesek.

– Köszönöm! – mondta Bojtos Benedek, és maga is fedezékbe vonult.

Amikor a kapitány kiadta a parancsot, Rumini és Balikó is megindultak a legénységi szoba felé, de Rumini futás közben megrántotta Balikó kabátját:

– Gyere a mi kabinunkba!

– De annak nincs ablaka. Semmit se fogunk látni!

– Gyere már!

– De én látni akarok! – toppantott dühösen Balikó.

– Jó, akkor menj nélkülem! – mondta Rumini, és elrohant.

Balikó beszáguldott a legénységi szobába. Addig furakodott, amíg remek helyet talált magának az egyik ablak sarkában. Onnan kukucskált kifelé, miközben azon töprengett, miért jó Rumininek egy ablaktalan fülkében lapulni, amikor a biztonságos kabinból is kémlelhetné a sirályokat.

De Rumininek esze ágában sem volt az ablaktalan fülkében lapulni. Balikó táskájához ugrott, kifordította a tartalmát a földre, és szanaszét hajigált mindent, ami a kezébe akadt. Hamarosan rábukkant arra, amit keresett: a lyukas, félig-meddig varázserejét vesztett láthatatlanná tévő kalapra. Gyorsan a fejébe nyomta, két kézzel megmarkolta, nehogy elfújja a szél, és kilépett a fedélzetre.

– Remélem, működik – dörmögte magában, és megindult, hogy olyan helyet keressen, ahonnét legjobban láthatja a fekete sirályokat.

A hajó orrában megpillantotta Jégcsap urat és Alexet. Ők is az eget lesték.

– Na, most kiderül, láthatatlan vagyok-e – gondolta Rumini, és egyenesen a két zúzmaratörpe felé tartott.

A közelükbe érve füttyentett egyet. Jégcsap úr és Alex megpördültek.

– Mi volt ez? – meresztette a szemét Hubert úr.

Alex egyenesen Ruminire bámult, de hiába, csak az üres fedélzetet látta.

– Talán csak a szél fütyült – mondta végül Alex.

– Lehet, hogy már a sirályok jeleznek – vélte Hubert úr. Aztán hozzátette:

– Nem is gondoltam, hogy ilyen könnyű lesz az egerektől megszabadulni.

– Ha megengedi, méltóságos uram, felettébb bölcs ötlet volt megijeszteni őket. Fogadok, elő sem dugják az orrukat, amíg a sirályok el nem tűntek a láthatárról.

Hubert úr elégedetten húzta ki magát. Rumini döbbenten hallgatott. Lekuporodott a korlát tövébe, hogy mindent jól lásson, és egy hangot se mulasszon el a beszélgetésből. A sirályok már egészen közel voltak. Legalább százan lehettek, és olyan alacsonyan szálltak, hogy szinte elsötétítették az eget. Fülsértő vijjogással értek a hajó fölé.

– Felkészültél, Alex? – ordított Hubert úr, hogy túlharsogja a hangzavart.

Alex bólintott.

Hubert úr az inge alá nyúlt, és apró ezüstsípot húzott elő. Belefújt. A hang pont úgy szólt, mint a sirályok vijjogása. Ebben a pillanatban a fekete felhő lecsapott a hajóra. Hubert úr újra fújt egyet – ezúttal élesen, hosszan. Abban a minutumban száz és száz csőr vágódott neki a hajónak: tépték-cibálták a vitorlákat és a köteleket. A karmos lábak felszaggatták a fedélzet deszkáit, megrongálták a ládákat, lyukat ütöttek a hordók oldalába. De mielőtt igazán nekiláttak volna a hajó elpusztításának, ismét felharsant Hubert úr sípja. A sípszó hallatán a madarak felszálltak, megfordultak, és úgy elrepültek, mintha sosem jártak volna a Szélkirálynő közelében. Egyenesen Sötétváralja felé vették az irányt.

Amikor a sirályok lecsaptak a hajóra, Rumini behunyta a szemét. A lélegzetét is visszatartotta, és csak abban reménykedett, hogy a kalap nem hagyja őt cserben, és nem fogják észrevenni a hegyes csőrű fekete támadók.

Amikor újra kinyitotta a szemét, látta, hogy Alex egy tekercset emel fel a földről, és gazdája kezébe nyomja. Hubert úr megragadja, valamit leszakít róla, letekeri, és olvasni kezd.

– Aha! Üzenet! – állapította meg Rumini. – Ezek a fekete támadók levelet is hoztak Hubert úrnak.

Hubert úr a levél végére érve elégedetten bólintott, aztán intett

Alexnek.

– Rendben van! Tedd a dolgod!

A titkos üzenetet gondosan összetekerte, zekéje belső zsebébe süllyesztette, és szép komótosan elsétált a kabinja felé.

– Ó, bárcsak tudnám, mi áll abban a levélben! – gondolta Rumini, és óvatosan megindult Hubert úr nyomában.

Annyira szerette volna megkaparintani az üzenetet, amit a sirályok hoztak, hogy akár Hubert úr lakosztályába is bemerészkedett volna érte. Nem is törődött semmi mással, legkevésbé Alexszel. Így aztán nem is vette észre, hogy Alex a kormánykerék melletti iránytűhöz oson, és matat valamit körülötte.

Hubert úr kinyitotta a kabinja ajtaját, és belépett. Zekéje alól kihúzta a pergamentekercset, és óvatosan becsúsztatta egy üres vázába. Aztán újra kilépett a fedélzetre. Majdnem nekiment Rumininek, aki az ajtóban állva figyelt, és csak az utolsó pillanatban húzódott arrébb.

– Kész vagy, Alex? – kiáltott Hubert úr.

– Igen, uram – érkezett a válasz a kormánykerék mellől.

– Akkor ideje előhívni az egereket – bólintott Jégcsap uraság, és megindult a legénységi szoba felé.

– Ennél jobb alkalmam nem lesz – gondolta Rumini izgatottan, és beosont Hubert úr üresen álló kabinjába. A vázához ugrott és belenyúlt. Könnyedén kiszedte a pergamenlapot. Letekerte, és már olvasta is a titkos üzenetet:

Minden a tervek szerint. ÉS

– És mi? – ráncolta a homlokát Rumini. Megfordította a lapot, hátha ott találja az üzenet folytatását. De a túlsó oldal üresen állt, egy aprócska jelzés sem volt rajta.

– Emiatt repült öt napig egy egész sirálycsapat? – töprengett Rumini. – Kell, hogy legyen még valami más is.

Belenézett a vázába, hátha lapul már ott más üzenet is. De nem. Bekukkantott egy nagy gyümölcsöskosárba, kihúzott egy-két fiókot. Semmi. Az egyik fiók mélyén meglátta a kis kristályládikót, amiből Hubert úr hajóra szállásának napján a király levelét húzta elő. Rumini arra gondolt, ha ő fontos üzeneteket kapna, biztos ilyen szép dobozban őrizné. De a kristályládában nem volt semmiféle üzenet, egyedül csak a pergamendarabka az írással:

E sorok birtokosát felhatalmazom, hogy távollétemben Zúzmaragyarmat ügyeiben döntsön. Parancsait teljesíteni mindenkinek alattvalói kötelessége.

Dátum, aláírás: Miklós, Zúzmaragyarmat királya, személyesen.

Rumini mérgében zsebre vágta a pergamentekercset, aztán tanácstalanul nézett körül.

– Mindjárt visszajön Hubi úr. Nem szokott túl sokat csevegni a fedélzeten.

A sirályok üzenetét visszacsúsztatta a vázába és az ajtóhoz lépett. Óvatosan kikukucskált. A kabinsor felől hangokat hallott. Kisurrant az ajtón, halkan becsukta maga mögött, és elindult a saját fülkéjébe, hogy levegye a kalapot. Odabent, a biztonságos kabinban fáradtan huppant az ágyára. A kalapot Balikó szétdobált ruháinak tetejére hajította, és hanyatt vetette magát.

HARMADIK FEJEZET

A RAKTÁR FELDERÍTÉSE

Rumini még öt percet sem heverészett az ágyon, amikor megérkezett Balikó.

– Sajnálhatod, hogy nem láttad… – kezdte, de torkán akadt a szó, amikor meglátta a szétdobált holmiját, a kupac tetején pedig a láthatatlanná tevő kalapot.

– Te kimentél? – kérdezte döbbenten.

Rumini bólintott.

– Nem vagy magadnál, öregem. És mi lett volna, ha…

– Csillapodj, koma! – vágott közbe Rumini. – Ha nem mentem volna ki, jó pár dologról nem tudnánk most.

– Miről?

Rumini gyorsan beszámolt Balikónak Hubert úr és Alex cselszövéséről, és a sirályok hozta üzenetről.

– Ezek tényleg valami galádságra készülnek – jelentette ki Balikó, amikor Rumini mondókája végére ért. – Szerintem figyelmeztetnünk kéne a kapitányt.

– És mit mondanánk neki?

– Hát hogy vigyázzon ezekkel, mert…

– És ha megkérdezi, hogy honnan tudjuk mindezt, mit mondanánk? – szólt közbe Rumini. – Hogy amikor tilos volt, kimentem a fedélzetre egy láthatatlanná tévő kalapban, utána meg engedély nélkül bementem Hubert úr kabinjába és a holmija közt turkáltam?

– Csak azt mondanánk, hogy tudjuk és kész.

– Jaj, Balikó, és szerinted hinne nekünk?

– Jó, igazad van. Nem hinne. De valamit mégiscsak tenni kéne.

– Teszünk is. Alaposan átkutatjuk Hubi úr motyóját, és megkeressük az üzenet másik felét. Aztán körülszimatolunk a raktárban, mert ott is rejtegethet egy-két meglepetést. Ha már biztosat tudunk, még mindig kitalálhatjuk, mit mondjunk a kapitánynak.

– De egyszerre csak egyikünk tud kutatni, mert csak egy kalapunk van.

– Ne izgulj, koma. Amíg nem volt egy kalapunk sem, nem voltál ilyen félős. Ha elég sötét van, kalap nélkül is láthatatlanok vagyunk.

– De ha kutatnunk kell, szükség lesz a lámpásokra is. Akkor meg rögtön látszani fogunk.

Rumini elgondolkozott. Fél percig ráncolta a homlokát, aztán

töprengve szólalt meg:

– Egy valamit ki kéne próbálnunk. Mi lesz a fénnyel, ha a láthatatlanná tevő kalapban fogjuk a lámpást?

– Hogyhogy mi lesz? – értetlenkedett Balikó.

– Hát úgy, hogy ha valamit tartasz a kezedben, egy táskát vagy cukrot vagy bármit, és közben a fejedre szorítod a kalapot, akkor nemcsak te leszel láthatatlan, hanem az is, amit fogsz. De ha egy lámpást tartasz a kezedben, az ugye világít. Ezért kérdezem, hogy mi lesz a fénnyel. A lámpás biztos nem fog látszani, hiszen veled együtt eltűnik. De a fény?

– Rumi, hogy te ennyi ésszel miért nem professzornak mentél?! – tátotta el a száját Balikó.

– Ugye? Csak a jó Negró hiszi, hogy ostoba, lusta alakok vagyunk – csóválta a fejét Rumini.

– A lustaságban azért nem téved nagyot – vigyorgott Balikó.

– Na jó, valamiben neki is lehet igaza. De gyerünk, vegyük elő a lámpást, és próbáljuk ki!

Balikó lehajolt a táskájáért, belenézett, megállapította, hogy teljesen üres, végül vállat vont.

– Itt volt benne. Nyilván elgurult, amikor kiborítottad.

– A mindenit – morgott Rumini, és nekiállt, hogy felszedegesse Balikó ruháit a földről. – Biztos itt lesz valahol. Segítenél?

Balikó hümmögött, hogy nem ő szórt mindent szanaszét, de azért ímmel-ámmal ő is nekilátott a rendrakásnak.

Amikor már mindent felszedett, kirázott és összehajtogatott, Rumini tanácstalanul egyenesedett fel.

– Ez ugyan nem került elő.

– Most, hogy elpakoltál, eszembe jutott, hogy talán mégis az oldalzsebbe tettem – jelentette ki Balikó.

Rumini dühösen nézett:

– Fogadjunk, hogy már az elején is tudtad!

– És akkor szedhettem volna össze a ruháimat egyedül, professzor úr – mondta Balikó.

Rumini elnevette magát:

– Na jó. Egy-null neked. Hol az a lámpás?

Balikó beletúrt az oldalzsebbe és elővette az egyik szentjánosbogár-lámpást, amit még a pelevári bazárban vett. Rumini az ágya végébe kuporodott, és onnan osztogatta a parancsokat.

– Akkor most tedd föl a kalapot, és kapcsold be a lámpást.

Balikó engedelmeskedett.

– Na, mit látsz?

– Egyelőre semmit. Várj.

Rumini elfújta a kabint bevilágító nagy viharlámpát, aztán hatalmasat nevetett.

– Mi van? – kérdezte Balikó.

– Se te nem látszol, se a lámpás. Csak a levegő világít. Olyan, mint egy szellem.

– Várj, átkapcsolom pirosra, úgy még jobb lesz! – mondta Balikó, és a fehér fény hirtelen pirossá vált.

Ebben a pillanatban felharsant Negró ordítása a kabin előtt:

– Rumini! Balikó! Itt vagytok?

És egy durva rúgással belökte az ajtót. Balikónak már nem volt ideje kikapcsolnia a lámpást, a feltáruló ajtó pedig pont eltakarta az ágy végében kuporgó Ruminit. Negró benézett, és felordított a rémülettől. A sötét, üres kabint sejtelmes vörös fény világította be, ami a fülke közepéről sugárzott.

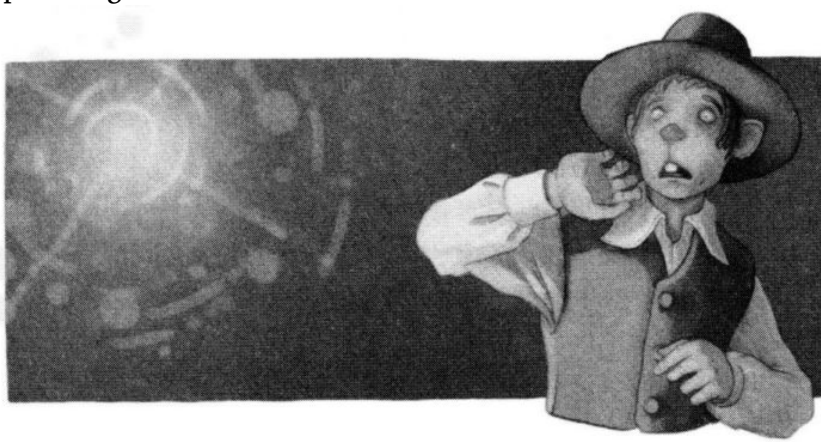

– Segítség! Kísértet! – üvöltött, és elrohant, hogy riassza a legénységet.

– Gyorsan gyere, Balikó! – ugrott talpra Rumini. – Dobd le a kalapot és futás!

Kiugrottak a kabinból, és elrohantak, hogy aztán tíz másodperc múlva a többiekkel együtt, csodálkozó arccal térjenek vissza. Balikó futtában kikapcsolta a lámpást és a zsebébe süllyesztette.

A matrózok a kis fülke ajtajában tolongtak. Senki sem mert belépni.

– Mi ez a csődület? – sietett oda a kapitány is.

– Negró kísértetet látott Ruminiék kabinjában – mondta rémült hangon Dundi Bandi.

– Negró, jelentést kérek! – szólt szigorú hangon a kapitány.

– Kapitány úr, jelentem, hogy a két lókötő már megint lazsált valahol. Én benyitottam ide, hogy munkát adjak nekik. A fülke üres volt, csak a közepén világított egy…

– …egy micsoda? – vonta össze a szemöldökét Bojtos Benedek.

– Egy ismeretlen eredetű vörös fény. Mozgott, és bevilágította az egész kabint.

– És te emiatt körbeordítod a hajót, és kísértettel ijesztgetsz mindenkit?

– Kapitány úr, én csak… Rettenetes látvány volt – hebegett Negró.

– Rumini, Balikó! Hol voltatok?

– Éppen nekiláttunk, hogy rendbe hozzuk a sirályok után a fedélzetet – mondta Rumini.

– Tudtok valamit erről a vörös fényről?

A két kisegér a fejét rázta. Ők ugyan még sose láttak effélét a kis fülkében. A kapitány belépett, és egy mécsessel körbevilágított.

– Nincs itt semmiféle kísértet.

– Lehet, hogy szegény Negró idegeit megviselték a fekete sirályok – mondta együttérző hangon Rumini.

– Hogy merészelsz ilyet mondani? Nem képzelődöm! – ordított Negró magánkívül, de a kapitány leállította.

– Idefigyelj, Negró! Mára már elég izgalomban volt részünk. Szellemek és kísértetek nincsenek. Aki pedig ijesztgeti a legénységet, azt szigorúan megbüntetem. Érthető?

– De én tényleg… – kezdte Negró, ám a kapitány pillantása beléfojtotta a szót.

– Mindenki menjen a dolgára! Cincogi doktor! Adj, kérlek, egy kis nyugtatót Negrónak. Ajtony! Vacsora után előszedjük az édességes dobozt. Mindenkire ráfér egy szelet csokoládé.

– Hurrá! – kiáltott Balikó.

A kapitány ránézett:

– Ti ketten gyertek velem. Én osztom most ki nektek a munkát.

Este, amikor már mindenki nyugovóra tért, Rumini eloltotta a kabinjukban a lámpát, és kilesett a fedélzetre. Kint süvöltött a jeges szél, csak úgy imbolyogtak a viharlámpák.

– Nincs itt senki. Gyere! – szólt hátra Balikónak.

Óvatosan lépkedtek a raktár bejárata felé. A kabinsor végéhez érve a falhoz lapultak, és körülnéztek. Szabad az út a raktárhoz! Rumini előrekúszott. Egy hirtelen szélroham feldöntötte, és majdnem visszasodorta Balikó mellé, de az utolsó pillanatban sikerült megmarkolnia a raktárajtót. A következő másodpercben felnyitotta a lejáratot, és belépett a koromsötét nyíláson. Néhány pillanat múlva Balikó is követte. A lámpásokat csak akkor gyújtották fel, amikor már becsukódott mögöttük az ajtó. Körülnéztek. A mécsesek fénye túl gyenge volt ahhoz, hogy az egész raktárt bevilágítsa, éppen arra volt csak elegendő, hogy lebotorkáljanak a sötét lépcsőn.

– Gyere, erre vannak Hubert úr ládái – indult Rumini magabiztosan a raktár belseje felé. – Itt is van az első. Kifeszítsük az oldalát?

– Szedjünk ki óvatosan egy-két deszkát, aztán majd visszacsavarozzuk valahogy – javasolta Balikó.

Nekiláttak. Rumini tartotta a két mécsest, Balikó szakértő mozdulatokkal forgatta a csavarhúzót. Néhány perc múlva a földre csúsztatta a leemelt falapot.

– Kartonpapír is van alatta – állapította meg.

– Azt nyugodtan szétvághatjuk – mondta Rumini, és előhúzta a bicskáját. – Ha utána visszatesszük a deszkát, senkinek sem fog feltűnni.

A hegyes pengével hosszan felhasította a doboz oldalát, és bedugta mancsát a lyukon.

– Na? Mi van benne?

– Olyan, mintha paplan lenne, vagy vastag gyapjútakaró – mondta Rumini.

– Egy egész láda takaró? – ámult Balikó. – Az egy kis hadseregnek is elég.

– Márpedig ez az. Megvan a szegélye is – matatott tovább Rumini.

– Minek neki ennyi takaró? – morfondírozott Balikó.

– Lehet, hogy fázós – vélte Rumini, és kihúzta a mancsát. – Tapogasd meg te is, aztán tegyük vissza a lécet. Ebből nem sokat tudtunk meg.

Balikó gyors mozdulatokkal visszaerősítette a deszkát a pokrócos láda oldalára, és csatlakozott Ruminihez, aki már egy másik ládát vizsgálgatott.

– Hú, ezt aztán jól megerősítették – mormogott. – Alig lehet kiszedni a csavarokat.

– Hozhattunk volna vésőt is.

– Na, mozogj már!

– Óvatosan, el ne törd!

– Sikerült. Hadd nyúljak be most én!

Balikó bedugta a mancsát a keskeny lyukon, és fürkészve körbetapogatott mindent.

– Mi az? – kérdezte Rumini.

Balikó újra végigpásztázta ujjaival a benti tárgyakat.

– Valami cső meg kallantyú meg rugó. Fémből van.

– Engedj oda – kérte Rumini, és most ő nyúlt be a lyukon.

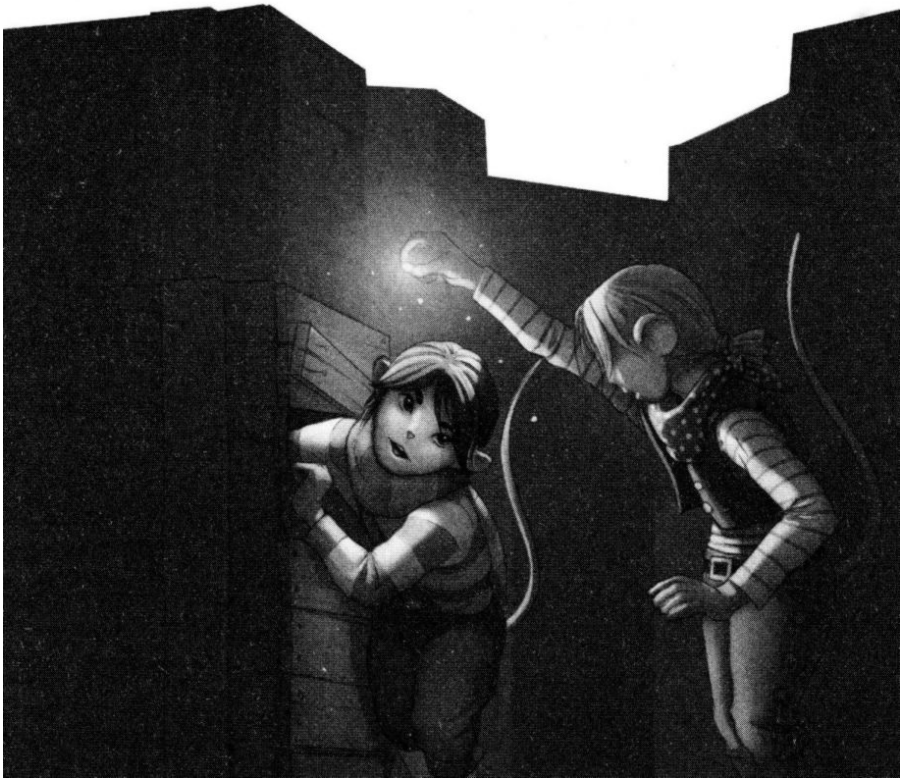

– Szerintem ez egy puska – mondta végül.

– Nekem is úgy tűnt – hümmögött Balikó. – De kereskedelmi hajón tilos fegyvert szállítani.

– Hát aztán? A kabinja is tele van fegyverekkel.

– Világítsunk be a lyukon!

Bevilágítottak.

– Ezek tényleg puskának látszanak.

– Szedjünk ki még egy deszkát, hogy jobban lássunk.

– Nem bánom.

Néhány perc múlva újabb deszkalapot sikerült a láda oldalából kifeszíteni, és a két kisegér izgatottan nyúlt be a lyukon.

– Igen, ez puska lesz! Megvan a ravasz is.

– Ki tudod venni?

– Várj, megpróbálom. Fogd meg addig a lámpást!

Balikó két kézzel nyúlt be a lyukon, és addig-addig ügyeskedett, amíg sikerült kiemelnie az egyik fegyvert. De ahogy a nyíláson kihúzta, megcsúszott a mancsa. A puska nehezebb volt a vártnál, és Balikó fél kézzel nem tudta megtartani. A fegyver a földre zuhant, egyenesen Balikó lábára.

– Aú – ordított fel a hirtelen fájdalomtól.

– Fogd be a szád, te szerencsétlen! – suttogta Rumini, és betolta Balikót a láda mögé.

Mécsesüket lekapcsolták, és lélegzetüket visszafojtva várakoztak. Már-már azt hitték, hogy senki sem hallotta meg a kiáltást, amikor nyikordult az ajtó, és imbolygó lámpás jelent meg a résben.

– Van ott valaki? – kérdezte óvatosan egy hang fentről.

Rumini és Balikó rögtön tudták, hogy Negró áll odafönt. Némán álltak, remélték, hogy a fedélzetmester nem merészkedik tovább a lépcsőnél. De Negró most már teljesen kitárta az ajtót, és a lámpást maga előtt tartva megindult lefelé a raktárba.

– Van ott valaki? – kérdezte újra. Egyenesen Hubert úr ládái felé vette az irányt.

– Végünk van – gondolta összeszoruló torokkal Balikó.

De Rumini nem tétovázott. Fejébe nyomta a láthatatlanná tévő kalapot, piros fényre állította a mécsesét, és kilépett a láda mögül.

Az imbolygó vörös fény láttán Negró hatalmasat kiáltott, és lélekszakadva rohant ki a raktárból. A raktár ajtajában beleütközött Tubákba, aki éppen azért jött, hogy őrségre jelentkezzen.

– Mi történt? – dörmögte a hallgatag matróz.

Negró minden ízében remegett, és némán mutatott le a raktár sötétjébe. Rumini addigra már kikapcsolta a piros fényt, és a két jó barát mozdulatlanul várakozott a raktár mélyében.

– Láttál valamit? – kérdezte Tubák a még mindig remegő Negrót.

Negró félt a kapitány haragjától, és nem merte bevallani, hogy a vörös fényű kísértettel találkozott megint. Összeszedte magát, megrántotta a vállát, és halkan mondta:

– Mintha valami motoszkálást hallottam volna.

Tubák végigmérte a rémült fedélzetmestert, de nem szólt egy szót sem. Magához vette a lámpást, és komótosan megindult lefelé. Rumini, fején a kalappal a ládáknak vetette a hátát.

– Tubák úgysem ijedne meg – gondolta, és úgy döntött, nem gyújtja fel újra a mécsest. Talán Balikónak is sikerül meglapulnia.

Tubák gyanútlanul elsétált a láthatatlan Rumini mellett, óvatosan bevilágított minden kis lyukba. Még három lépés, és odaért a fegyvereket rejtő ládához, ami mellett Balikó kuporgott, félholtan az ijedségtől.

Tubák megemelte a lámpást. Fénye pont Balikó arcára esett. Negró fentről nem láthatta, mert a többi láda eltakarta, de az feltűnt neki, hogy Tubák mozdulatlanná dermed.

– Van ott valami? – kiáltott le a raktárba.

Balikó néma csendben felmutatta a puskát, amit a ládában talált. Maga sem tudta pontosan, miért teszi ezt: azt remélte, hogy Tubák a fegyvert látva mindent megért, és nem szól egy szót sem.

Tubák döbbenten meredt Balikóra. A kisegér könyörgő tekintettel nézett vissza rá, és megrázta a fejét.

– Mi van, Tubák? Találtál valamit? – szólt újra Negró.

Balikó megint megrázta a fejét.

– Nincs itt semmi – válaszolt Tubák nagy sokára.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Negró, és már sokkal magabiztosabban csengett a hangja.

– Igen. Minden rendben – szólt újra Tubák. – Átveszem az őrséget. Mehetsz lefeküdni.

– Legjobb lenne, ha bezárnád a raktárt éjszakára – mondta Negró.

– Jó – válaszolta Tubák.

Negró elsietett a legénységi szoba felé. Alig várta, hogy végre ágyba bújjon. Elhatározta, hogy most beveszi a nyugtatót, amit Cincogi doktor adott neki délután. Lehet, hogy tényleg rémeket lát?

Tubák eközben leeresztette a lámpást, és némán hallgatta, ahogy Negró léptei távolodnak.

– Na! – szólalt meg végül, amikor már biztos lehetett benne, hogy a fedélzetmester nem hallja.

– Rumini is itt bujkál?

Rumini lekapta fejéről a kalapot, és előlépett a sötétből.

– Itt vagyok, Tubák. Tényleg nagyon hálásak vagyunk.

– Meséljetek! – mondta Tubák komolyan.

– Rendben van – szólt Rumini. – Rájöttünk, hogy Hubert úr és Alex rosszban sántikálnak. Hubert úr a kabinjában egy csomó fegyvert rejteget, a fekete sirályoknak ő adott jelt, hogy megrongálják a hajót, aztán pedig titkos üzenetet kapott tőlük. Valamire készülnek. Azért jöttünk ide le, hogy megnézzük, nem dugtak-e el valamit a ládákban. És tessék!

– Az egyik tele van ilyenekkel – mutatta fel Balikó ismét a puskát.

– Én is tudom, hogy valami nincs velük rendben – mondta hirtelen Tubák.

– Mit tudsz? – kapott a szón Rumini.

Tubák körülnézett.

– Veszélyes itt. Tüntessétek el a nyomokat, és gyertek a fedélzetre.

– De…

– Majd! – mondta Tubák. Gyors léptekkel a lépcsőhöz ment és felkapaszkodott. Kilépett a hideg fedélzetre, körülnézett, aztán halkan becsukta az ajtót.

– Huh – sóhajtott Balikó. – Ez meleg helyzet volt. Szerinted mit tud Tubák?

– Azt biztos tudja, hogy itt bármikor bajba kerülhetünk. Tedd vissza azt a fegyvert, rakjuk rá a deszkát, és tűnjünk innen – suttogott Rumini.

Balikó bólintott. Visszatuszkolta a nehéz puskát a résen, aztán üggyel-bajjal a helyére illesztették a két lécet. Nem tartott valami erősen, de első látásra legalább nem lehetett észrevenni, hogy feltörték a ládát.

– Megvan a kalap? – kérdezte Balikó.

– Persze. Gyere már!

Már a harmadik lépcsőfokra léptek, amikor hangok ütötték meg a fülüket. Megmerevedtek.

– Hát te meg mit matatsz itt az ajtónál? – pattogott valaki. A két kisegér felismerte Zuzmó Alex hangját.

– Én vagyok az őr – dörmögte Tubák.

– És mi dolgod a zárral? – firtatta Alex cseppet sem barátságos hangon.

– Ellenőriztem a lakatot.

– Miféle lakatot? – horkant fel Alex. – Nem tudok semmiféle lakatról.

– A fedélzetmester úgy látta jónak, hogy lezárja a raktárt – mondta Tubák egykedvűen.

– Erről nekem senki sem szólt. És kulcsot sem kaptam. Így nem tudok hozzáférni Jégcsap uraság ládáihoz.

– Az a maga baja – jelentette ki Tubák.

Alex tajtékzott.

– Azonnal nyisd ki a raktárajtót! Tartok tőle, hogy a gazdám ládáiban kárt tett valaki.

– Nem kaptam rá engedélyt, hogy kinyissam – mondta Tubák rendíthetetlen nyugalommal.

– Ezért még számolunk! – sziszegte Alex, és elviharzott. Amint léptei zaja elhalt, kattant a zár, és résnyire nyílt a raktárajtó. Tubák szinte súgva szólt le a sötétbe:

– Pucoljatok!

A két kisegér kisurrant a résen.

– Köszönjük, Tubák! – mondta még egyszer Rumini, de Tubák már a lakatot zárta vissza, és csak a válla fölött vetette oda:

– Tűnés!

Most már baj nélkül jutottak a kabinjukba. Amikor végre magukra zárták a kis fülke ajtaját, kimerülten nyúltak el az ágyon. Hirtelen rettentő álmosság vett erőt rajtuk.

– Az első adandó alkalommal ki kell faggatnunk Tubákot – mondta Rumini.

– Jó – motyogta Balikó félálomban.

Rumini még akart mondani valamit, de mire kinyitotta volna a száját, elaludt. Mindegy, Balikó úgysem hallotta volna, mert már ő is az igazak álmát aludta.

NEGYEDIK FEJEZET

ÉRCSZIGET

Szinte egyik napról a másikra megváltozott az időjárás. Az eleinte hűvös levegő dermesztően hideggé vált. Hajnalban és éjjel komoly fagyok voltak. Aki tehette, még egy takarót kerített magára éjszakára, és napközben sem merészkedett senki sapka, sál nélkül a fedélzetre. A szél kitartóan fújt, de a jeges szelet az sem fogadta örömmel, aki egyébként siettette volna az utat. A kapitány is aggódott. A sirályok sok kárt okoztak a hajóban, és Bojtos Benedek attól félt, a hidegben még tovább gyengülnek a megtépázott kötelek, vitorlák, tartódeszkák.

Rumini és Balikó három napja lesték az alkalmat, hogy végre nyugodt körülmények között beszélhessenek Tubákkal. De ez szinte lehetetlen volt. Tubák, Sajtos Pedro és Fábián váltották egymást az árbóckosárban. Ha Tubák fent ült az árbóc tetején, lehetetlen volt akár csak a közelébe kerülni is. Amikor nem őrködött, a kötelek mellé volt beosztva. Itt viszont hol Brúnóval, hol Fricivel és Bandival volt együtt. Ha végre egy kis szabadidőhöz jutott, megtömte a pipáját, és elvonult egy csendes zugba pöfékelni. Egy ilyen pillanatban szerette volna őt a két kisegér megtalálni, de Negró gondoskodott róla, hogy szusszanásnyi idejük se legyen.

A kísértetes eset óta Negró amúgy is rettentő mogorva volt, ha lehet, még a megszokottnál is többet veszekedett mindenkivel. A legénység úgy-ahogy tűrte az állandó zsörtölődést, a két hajósinast viszont a végsőkig elkeserítette a fedélzetmester zsarnokoskodása.

– Lefagy a mancsom az állandó suvickolástól – morgott Balikó, és fájdalmasan dörzsölgette az ujjait.

Rumini bólogatott. Már beszélni sem volt kedve.

– Nem csak te fázol! – mondta keserves arccal Roland.

– Milyen jól jönne most egy kis faggyú – sóhajtott Dundi Bandi. – Te, Rumini, szerinted, ha szépen megkérnénk Hubert urat…

– Kérjed csak, Bandi! – szólt Rumini fáradtan. – Velem eleget ordít Negró. Nem vágyom még Alexre meg Hubi úrra is.

– És nem tudnátok, hogy is mondjam, hát, öö… titokban szerezni tőle egy kicsit?

Rumini elnevette magát:

– Nahát, Bandi, én azt hittem, te ellenzed a mi titkos beszerzőútjainkat.

– Ellenzem is – hajtotta le a fejét Dundi Bandi –, de nagyon fáznak

a mancsaim. Kesztyűben is össze-vissza fagyok estére.

– Észrevettétek, hogy három napja lelakatolták a raktárt? – szólt közbe Roland.

– Úgy nehéz lesz bejutni – csóválta a fejét Balikó, mintha most hallana először a dologról.

– Hova akarsz te bejutni? – lépett oda Negró váratlanul a beszélgetőkhöz.

– A melegedőbe – mondta Rumini gyorsan. – Ajtony forró teát ígért délutánra.

– A tea kész – jelentette ki Negró gonosz mosollyal. – De ti ketten teázás előtt még menjetek a hátsó fedélzetre, és segítsetek Tubáknak feltekerni azt a halom pótkötelet.

– De kihűl a teájuk. Nem ér rá utána? – kérte Dundi Bandi.

– Nem – vetette oda Negró, azzal továbbsétált, hogy elejét vegye a további kérlelésnek. Balikó ökölbe szorított manccsal nézett utána.

– Hát nem ti vagytok a kedvencei – állapította meg Roland együttérző hangon.

– Gyere, Balikó – tápászkodott fel Rumini. – Szegény Tubák, biztosan egyedül van.

– Azt mondod? – csillant fel Balikó szeme.

– Jövünk és segítünk nektek, hogy ne hűljön ki a teátok – ajánlkozott Bandi, de Rumini a fejét rázta.

– Kösz, Bandi, de végzünk hamar. Semmi értelme, hogy ti is csak hideg löttyöt igyatok tea helyett.

Rumini és Balikó elsiettek. Roland és Dundi Bandi sajnálkozva néztek utánuk. Nem is sejtették, hogy Ruminiék erre az alkalomra vártak napok óta. Ha mindenki teázik, nyugodtan válthatnak néhány szót Tubákkal anélkül, hogy megzavarnák őket.

Tubákot tényleg egyedül találták egy nagy halom jeges és gubancos kötél mellett pipázgatva. Fiatalabb korában, ha csak tehette, tubákot szívott, ekkor ragadt rá a Tubák név is. Idővel aztán Tubák átszokott a pipázásra, de a régi beceneve megmaradt, senki sem akarta átkeresztelni Pipásnak. Pedig még a forró tea sem érdekelte őt, ha jutott elég dohány kedvenc pipájába.

– Végre beszélhetünk – lépett oda Rumini a hallgatag egérhez.

Tubák kérdő pillantást vetett rá, és szívott egyet a pipáján.

– Azt ígérted, hogy elmondod, mit tudsz Hubert úrról és Alexről – folytatta Rumini. – Nem is kérdés, hogy rosszban sántikálnak. De nem tudunk semmi biztosat.

– Én se tudok – vonta meg a vállát Tubák.

– A raktárban azt mondtad, hogy tudsz valamit.

– Görbe utakon járnak – mondta Tubák.

– És ezt honnan tudod?

Tubák újra szívott egyet a pipáján.

– Láttátok a fekete sirályokat, amik Ércszigetről jöttek. Ércszigetet az ércmanók lakják. Sötétváralja is az ércmanók városa.

– Igen, ezt mi is tudjuk – bólintott Rumini.

– Na! – mondta Tubák, mint aki ezzel hosszú magyarázat végére ért.

– Mi az, hogy na? Mit kéne tudnunk még?

– Ércsziget és Zúzmaragyarmat ellenségek – mondta Tubák.

– Ellenségek, hogyhogy? – döbbent meg a két kisegér.

Tubák vállat vont.

– Harcban állnak évtizedek óta. A fekete sirályok azért őrködnek a tengeren, hogy észrevegyék, ha ellenséges zúzmaratörpék akarnának Ércszigetre jutni.

– De Hubert úrnak engedelmeskedtek a sirályok és üzenetet hoztak neki!

– Ez az! – mondta Tubák. – Az uraság jóban van a sirályokkal. A sirályok viszont az ércmanók barátai.

– Vagyis Hubert úr a saját népe ellenségeitől kapott üzenetet! – állapította meg Balikó.

– Tehát áruló! – mondta Rumini.

– Vagy valamilyen fondorlatra készül – tódította Balikó.

Tubák bólintott.

– Már akkor tudtam, amikor a kapitánynak azt mondták, hogy a sirályok egérhúst esznek. És felajánlották, hogy majd ők kiállnak a fedélzetre.

– Miért, a sirályok nem esznek egérhúst?

Tubák megint megrántotta a vállát.

– Lehet, hogy esznek, nem tudom. De hogy a zúzmaratörpéket utálják, az biztos.

– És a kapitány nem tud arról, hogy háború van a két ország között?

– Ezek szerint – mondta Tubák.

– És ezt miért nem mondtad el neki? – kérdezte Rumini.

– Ugyan, mikor hallgatnak rám a tiszt urak? – legyintett Tubák.

– De Tubák! Mikor mondasz te bárkinek bármit? Lehet, hogy hallgatnának rád, ha mondanál valamit! – nevetett Rumini.

De Tubák csak a pipáját szívta, nem bocsátkozott vitába.

– És most mitévők legyünk?

– Tekerjük fel a kötelet – mondta Tubák.

– Úgy értettem, hogy Hubert úrral mitévők legyünk?

– Vigyázzatok vele.

Rumini és Balikó egymásra néztek. Úgy látszik, Tubák nem akar több szót vesztegetni a két latorra.

– Jó, tekerjük a kötelet! – sóhajtott Balikó.

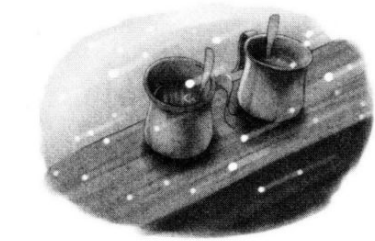

Mire a jeges pótköteleket rendbe szedték, a tea tényleg kihűlt. A két barát csüggedten kavargatta a langyos italt.

– Még egy ilyen húzása van Negrónak, és nem állok jót magamért – dohogott Rumini.

– Legközelebb úgy ráijesztünk, hogy hazáig ne merje kidugni az orrát a hálóteremből – tódította Balikó.

– Legalább dupla adag mézet kapnánk bele – kortyolt bele a teájába Rumini fanyalogva.

Ebben a pillanatban felharsant Fábián hangja az árbóckosárból:

– Föld a láthatáron!

Balikó felugrott. Ajtony, és a két konyhába beosztott matróz felrohantak a fedélzetre. Rumini megragadta Balikó karját.

– Várj!

– Miért? – torpant meg Balikó.

– Közeledünk Zúzmaragyarmathoz. Na és? Még biztos alig látszik.

– De azért nézzük meg! – mondta Balikó, és kiszabadította a karját Rumini szorításából.

– Nem elég, hogy Ajtony felment megnézni? – kacsintott Rumini.

Balikó gyorsan körülnézett. Üresen áll a konyha és az éléskamra. Mindenki a fedélzeten van, kémlelik a távoli szárazföldet. Ők ketten pedig okkal tartózkodnak odabenn: kihűlt teájukat kortyolgatják éppen. Ritkán adódik ilyen szerencsés véletlen.

– Kulcs? – kérdezte Balikó.

– A zárban. Menj a lépcsőhöz!

Balikó a lépcső aljához állt, és azt figyelte, nem tér-e vissza valaki idő előtt a konyhába. Rumini az éléskamra ajtajához ugrott, amely közvetlenül a konyhából nyílt. Elforgatta a kulcsot, és már bent is volt a régóta áhított helyen. Körülszimatolt, és elégedett mosolyra húzta a száját. Itt tartotta Ajtony a hajó tartalék élelemkészletét, kolbászt, szalonnát, füstölt halat, kukoricát, és ami még fontosabb: az összes kekszes, csokoládés és kakaós dobozt.

– Siess! – szólt hátra Balikó.

Rumini nem tétovázott. Zsebre vágott egy marék kekszet, farzsebébe süllyesztett négy szelet csokoládét, végül felkapott két almát, és már kint is volt. Gyors mozdulattal bezárta az éléskamrát, körülnézett, aztán megbökte Balikót hátulról.

– Ha megittad a teád, mehetünk.

Balikó bólintott és megindult felfelé. A konyhaajtóban körülnézett, aztán intett, hogy tiszta a levegő. A két kisegér kisurrant a konyhából.

– Gyere a kabinba – súgta Rumini.

Balikó, bármennyire is szerette volna látni a távolban kirajzolódó Zúzmaragyarmat partvonalát, belátta, hogy még várnia kell. Nem lett volna okos ötlet csokoládétól és keksztől dagadó zsebbel merészkedni a többiek közé. Megindultak hát, hogy kiürítsék Rumini zsebét, és egyúttal megtöltsék a pocakjukat a frissen csent finomságokkal.

A jól sikerült kaland felvillanyozta őket, és csokival a hasukban még azt sem bánták, hogy Negró parancsára egész délután a hajót kellett suvickolniuk, hogy reggel, mire befutnak a legközelebbi kikötőbe, Gleccser-völgybe, tisztának, rendesnek nézzen ki a Szélkirálynő ugyancsak lepusztított fedélzete.

Reggel furcsa látvány fogadta a korlátnál gyülekező matrózokat. Éjszaka meglehetősen közel sodródtak a szárazföldhöz. Még elég messze voltak ugyan, de már a vidék formáját is ki lehetett venni. A földarabot hatalmas, égbe törő sziklacsúcsok övezték, és már világosan látszott, hogy nem előreugró félszigetről vagy hosszú egyenes partvonalról, hanem egy szigetről van szó csupán.

– A múltkor egyáltalán nem így nézett ki Gleccser-völgy – jelentette ki az éles szemű Fábián.

– De nem ám – bólogatott Brúnó. – Ez itt egy sziget.

– Lehetetlen – meredt távcsövébe a kapitány.

– Hol vagyunk? – kérdezte aggodalmasan Dundi Bandi.

Frici vállat vont.

– Ez Ércsziget – dörmögte maga elé Tubák.

– Mit beszélsz? Hogy lenne Ércsziget? – kapott a szón Negró. – Az húsz fokkal keletebbre van.

Tubák vállat vont.

– Te jártál már Ércszigeten, Tubák? – kérdezte Rumini halkan.

Tubák bólintott.

– És ez szerinted az?

Tubák ismét bólintott, aztán elballagott a hátsó fedélzetre, hogy elszívja reggeli pipáját.

– Sebestyén, gyere velem az iránytűhöz! – mondta a kapitány.

A két tiszt távozott. A matrózok izgatottan tárgyalták az eseményeket. Lehet, hogy Sebestyén rosszul forgatta a kormányt, és éppen a fekete sirályok hazájába, az úti céljuktól sokkal távolabb eső Ércsziget felé kormányozta a Szélkirálynőt?

A kapitány és Sebestyén hamarosan visszatértek. Mindketten nagyon gondterheltnek látszottak.

– A térkép és az iránytű szerint jó irányba haladtunk. Gleccser-völgynek kéne itt lennie.

– Tubák szerint ez Ércsziget – vetette fel Bandi.

– Tényleg úgy néz ki. Fiatal koromban én is jártam itt párszor – mondta a kapitány. – Ilyen magas hegycsúcsok nincsenek sehol máshol a Zúzmara-tengeren. És egészen sötétnek látszik körülötte minden.

– Ha jó irányba jöttünk, hogy lehet, hogy mégis rossz helyen vagyunk? – ráncolta a homlokát Brúnó.

– Ha az iránytű elromlott volna, és pont húsz fokkal keletebbre mutatna mindent, akkor tényleg Ércszigetre kellett volna érnünk. De ilyen nincs. Egy iránytű nem romlik el csak úgy – mormolta Sebestyén. Értetlenül bámult hol a távoli sziget felé, hol a kapitányra. Honnan is tudhatta volna, hogy a fekete sirályok támadása után Zuzmó Alex babrált valamit az iránytű körül?

– És most mi lesz? – kérdezte halkan Bandi. – Kikötünk?

– Kénytelenek leszünk – jelentette ki a kapitány. – A Szélkirálynő olyan rossz állapotban van, hogy így semmiképpen sem hajózhatunk át a Zúzmara-tengeren. Meg kell javítani a megrongálódott felszerelést.

Fél óra múlva felharsant az árbóckosárból Sajtos Pedro kiáltása:

– Már látszik a kikötő bejárata.

– Igen, az ott Sötétváralja – hunyorgott Frici, aki már szintén járt korábban errefelé.

– Mindenki a kötelekhez! Készüljetek! Hamarosan kikötünk – kiáltott a kapitány, de a hangjában az örömnek a leghalványabb nyomát sem lehetett felfedezni.

ÖTÖDIK FEJEZET

GALLÉROS FECÓ

Déltájban futott be a Szélkirálynő Sötétváraljára, Ércsziget egyetlen kikötőjébe. De hiába állt delelőn a nap, Sötétváralján már javában égtek a lámpák. Az egérhajón is meggyújtották a fedélzeti fényeket, hogy lehessen látni valamit a kikötésnél.

Sötétváralja a világ legsötétebb városa. Félig-meddig a föld alatt található, mivel a fölötte magasló sziklák úgy beborítják, mint egy ernyő. Csak észak felé, a nyílt tenger irányában van egy kis rés, itt azonban sem a reggeli, sem a déli, sem a lenyugvó nap nem süt be. Az eső sem esik soha, sőt a szél is csak akkor talál utat magának, ha éppen északról fúj. Sötétváralján éppen ezért fák sem magasodnak, virágok sem nyílnak. A kőfalakon csupán a moha tapad meg. Az itt élő állatok is sötét színűek. Egy egész kolónia fekete sirály fészkel a kikötő környéki szélvédett sziklahasadékokban.

A város lakóit egyáltalán nem zavarja a nagy sötétség. Sőt. Az ércmanók nem szeretik a fényt, hiszen életük nagy részét a föld alatt töltik, ahol különféle ércek: vas, réz, arany és ezüst után kutatnak. Ércsziget mélye rengeteg kincset rejt, nem is csoda, hogy az ércmanók a világ egyik leggazdagabb népe.

Miután a Szélkirálynő kikötött, a legénység csodálkozó szemekkel bámulta a kivilágított kikötőt, és a parton nyüzsgő alakokat.

– Olyan, mintha árnyékok között lennénk! – hüledezett Dundi Bandi.

Valóban furcsa látványt nyújtottak a város lakói. Az ércmanók bőre egészen sötét, a többség egyszerűen fekete, de akadnak köztük grafitszürke, rozsdabarna vagy éppen szürkéskék színűek. A férfiak egytől-egyig bozontos hajat és szakállt viselnek, amely a föld alatt megbújó ércek színeiben pompázik: vöröses, sárgászöld, ezüstös vagy éppen arany fényű.

– Partra szállunk? – kérdezgették a matrózok Sebestyént és a kapitányt.

– Egyelőre mindenki maradjon a fedélzeten – mondta a kapitány. – Minél hamarabb folytatnunk kell az utunkat.

A matrózok morgolódtak, jólesett volna három hét hajózás után végre szilárd földet érezni a talpuk alatt. De senki sem akart a kapitánynak ellentmondani. Bojtos Benedek Sebestyénnel az oldalán partra szállt, és megindult a kikötői őrség irodája felé, hogy

megtudják, hol és mennyiért lehet pótkötelet, vitorlavásznat, deszkát vásárolni.

– Ajánlom, hogy ne késlekedjenek soká! Sietős az utam! – fenyegetőzött Jégcsap Hubert uraság.

– Akkor mondta volna ezt, amikor ránk uszította azokat a fekete vadmadarakat – súgta dühösen Rumini Balikó fülébe.

Mihelyst a kapitány és Sebestyén kellőképpen eltávolodtak a hajótól, Zuzmó Alex is megjelent. Fekete köpenybe burkolózott, csuklyáját mélyen a szemébe húzta, halványkék szakállát pedig fekete sál alá rejtette. Szó nélkül megindult lefelé a keskeny hídon.

– Hé! Alex! A kapitány parancsára senki sem hagyhatja el a hajót! – szólt utána Negró.

– Nekem a kapitányotok nem parancsol! – szólt vissza Alex, és sietős léptekkel indult a kikötő legsötétebb sarka felé.

– Hubert úr! Legyen szíves, hívja vissza Alexet! – fordult most Negró Jégcsap urasághoz, ám az válaszra sem méltatta a fedélzetmestert. Sarkon fordult, és bevonult a kabinjába.

– Megérdemelnék, hogy őket is megijessze egy kicsit a kísértet – mondta Fábián Bandinak.

– Még lehet, hogy előjön. Elég rémisztő ez a város. Lehet, hogy itt akar partra szállni – tódította Bandi.

Negró elsápadt.

– Lesz ebből botrány, ha a kapitány megtudja – jelentette ki Brúnó.

Nem lehetett tudni, hogy a kísértetről beszélgetőkre vagy Alexre gondol-e.

A kapitány rövidesen visszatért, és gondterhelten hallgatta végig Negró jelentését Zuzmó Alex távozásáról.

– Ha indulásig nem tér vissza, itt marad. Nem várunk senkire – jelentette ki.

– És mikor indulunk? – kapott a szón Balikó.

Tiszta szívből remélte, hogy Alexet örökre Sötétváralján hagyhatják. A kapitány elmosolyodott.

– Sajnos csak holnap. Minden szükséges dolgot megvásárolhatunk, sőt ha nekilátunk, néhány óra alatt talán végzünk is a javítással, de a kikötőben egyáltalán nincsen szél. A sziklák úgy körülölelik, hogy innen nem lehet csak úgy kivitorlázni. A vitorlásokat kivontatják a nyílt tengerig. A vontatóhajó viszont már nem dolgozik délután.

– Akkor partra szállhatunk? – csillant fel Rumini szeme.

– Igen. Ha elkészültünk a javításokkal, mindenki kap két óra szabadidőt.

– Hurrá! – kiáltottak boldogan a matrózok.

A kapitány kijelölte a legerősebb matrózokat, hogy kísérjék el a vitorlásszaküzletbe, ahol már meg is rendelte a javításhoz szükséges anyagokat. Egy óra múlva már a fedélzeten sorakozott több tekercs

kötél, néhány vég vitorlavászon és egy egész kocsinyi deszka. Az egerek Dolmányos papa irányításával nekifeszültek a munkának, és délutánra szinte újjávarázsolták a hajót. A kapitány mindent megszemlélt, elégedetten bólogatott, aztán intett, hogy mehetnek.

– Sétáljatok egy jót a kikötőben. De ne felejtsétek, hogy két óra múlva gyülekező a fedélzeten!

– Te nem jössz, Negró? – fordult Cincogi doktor a fedélzetmesterhez.

– Valakinek őrködni is kell – dörmögött rosszkedvűen Negró.

A világ minden kincséért sem vegyült volna el a fekete város fekete utcáin, ahol esetleg szembetalálkozhat a vörös fényű kísértettel.

– Szerinted lehet itt valamilyen különleges finomságot kapni? – nézett Balikó Ruminire, amikor végre lent álltak a kikötő macskaköves főterén.

– Remélem, hogy nem csak medvecukrot árulnak – mondta Rumini. – Nézzünk körül.

– Merre?

– Menjünk az orrunk után! – javasolta Rumini, és beleszimatolt a levegőbe. Csukott szemmel, lassan forgolódott egy darabig, aztán határozottan mutatta:

– Az lesz a jó irány.

Elindultak. A többiek már eltávolodtak, de a két hajósinas amúgy is jobban szeretett a kikötőkben kísérő nélkül nézelődni. Balikó is körbeszaglászott, aztán csalódottan legyintett.

– Úgy látszik, megfáztam. Csak nyers halszagot érzek.

Rumini fölényesen vigyorgott.

– Amerre én vezetlek, komám, kandírozott füge és vanília illata terjeng.

Balikó nagyot nyelt.

– Ugye megtalálod?

Rumini megnyugtató mosollyal hátba veregette náthás barátját.

– Számíthatsz rám. Édességről még nem maradtál le miattam.

Ahogy a kikötői bódésor végére értek, Balikó elbizonytalanodott, de Rumini magabiztos léptekkel jobbra fordult, és egy szűk és meglehetősen sötét utácskába tért be.

– Biztos erre kell menni? – aggódott Balikó. – Rumini, te is náthás vagy, egész délután az orrodat fújtad.

– Az a hagymapucolás miatt volt – legyintett Rumini. – Nézd, itt is vagyunk.

Kívülről nem tűnt túl bizalomgerjesztőnek a düledező épület. Az ablakokban mécses világított, az ajtó feletti tábláról már lekopott a felirat. Bentről zeneszó és hangos beszélgetés zaja szűrődött ki.

Rumini nem tétovázott. Benyitott, és magabiztosan belépett a terembe. Balikó aggódó arccal követte. Odabent kellemes meleg és

hatalmas tömeg volt. Mindenütt ércmanók nyüzsögtek, az asztalok körül réz- és aranyszakállú alakok üldögéltek, a pult melletti bárszékek is egytől-egyig foglaltak voltak. A vendégek ügyet sem vetettek a belépőkre. Rumini nagyot szippantott az állott levegőből és bólintott.

– Helyben vagyunk. Érzed már?

– Valami bizsereg – dörzsölgette az orrát Balikó, és lassan eltűnt arcáról az aggodalom.

A pult mögött tálcán sorakoztak az enni- és innivalók. Rumini utat tört magának, lábujjhegyen állva végigpásztázta a harapnivalókat, végül előre bökött:

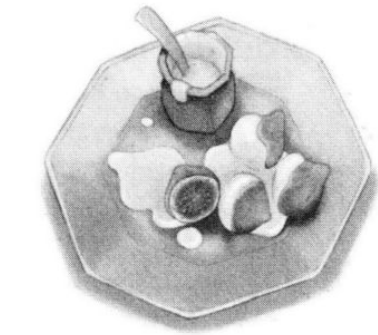

– Megvan. Kandírozott füge vaníliasodóval.

– Nagy vagy, öregem – csettintett boldogan Balikó.

A két kisegér dupla adagot rendelt a finomságból, aztán elégedett képpel helyet foglaltak az egyik sarokban.

– Már ezért érdemes volt ezt a kis kitérőt tenni – jelentette ki Balikó a harmadik füge befalása után.

– Köszönd Hubi úrnak és Alexnek – mormolta Rumini.

– Kíváncsi vagyok, hová mehetett Alex – töprengett Balikó, és újabb fügét tömött a szájába.

– Biztosan választ vitt a fekete sirályoknak – mondta Rumini, aztán elhallgatott, mert Balikónak kimeredt a szeme, és csak kapkodott a levegő után. Rumini rögtön hátba veregette.

– Meg ne fulladj, Balikó!

Balikó némán előremutatott, megdörzsölte a szemét, végül sikerült újra lélegzethez jutnia. Rumini értetlenül pislogott.

– Mi ütött beléd?

– Nem hiszek a szememnek! Fecó!

– Mi? Hol?

– Ott a pultnál! Galléros Fecó! Biztos, hogy ő az!

– Ki? – tekergette a nyakát Rumini.

– Az a magas egér ott a vörös köpenyes törpe mellett!

Balikó talpra ugrott, és maradék kandírozott fügéjét erősen markolva utat tört magának a pult felé. Rumini a nyomában.

– Fecó! – rikkantott Balikó, amikor a vörös köpenyes mellé ért.

Balikó hangjára a pultra támaszkodó fiatal egér megpördült, és döbbenten meredt a két barátra. Aztán arca felderült, füttyentett egyet, és boldogan megragadta Balikó mancsát.

– Hohó! Balikó! Micsoda csoda!

– Fecó! Mit keresel te itt?

– Ezt kérdem én is magamtól mindennap. És ti? – Fecó kíváncsian sandított Ruminire.

– Ő a barátom, Rumini – mondta Balikó. – Szintén hajósinas.

Fecó elégedetten csettintett, és megrázta Rumini mancsát.

– Örvendek a szerencsének. Szóval, mit kerestek itt?

– Jégvárosba tartunk, de valahogy idesodródtunk – kezdte Balikó.

– Halkabban, barátocskám! – szólt Fecó, és körülnézett. A vörös köpenyes ércmanó gyanakodva méregette a három egeret, a körülöttük állók is éberen figyeltek.

– Gyertek velem. Tudok egy nyugis helyet, ahol beszélgethetünk – mondta Fecó, és kiterelte a két barátot a zsúfolt helyről.

– Még mindig a Szélkirálynőn mossátok a padlót?

– Sajnos – bólintott Rumini.

– Na! – nézett rá Fecó. – Melyikkel van a baj?

– A felmosással. A hajóra nem haragszom.

Fecó nevetett, és egy alacsony kapualjba terelte a kisegereket. Zsebéből jókora kulcsot halászott elő, bedugta a zárba, és némi erőlködéssel kinyitotta a vasajtót.

– Mindig megfogadom, hogy megolajozom – mormolta, mikor a rozsdás kapu keserveset nyikordult. – Gyertek, itt a szállásom.

Apró, udvarról nyíló szobácskába vezette Ruminit és Balikót. Mécsest gyújtott, és két ütöttkopott székre mutatott:

– Uraim! Helyezzék magukat kényelembe.

Előkotort egy zacskó pirított mandulát, tányérba öntötte és az asztalra tette.

– Itt nem hall minket senki.

– Miért baj az, ha hallanak? – kérdezte Rumini.

– Errefelé nem szeretik azokat, akik Zúzmaragyarmatra mennek. A zúzmaratörpéket meg kimondottan utálják.

– Meg tudom érteni – bólogatott Balikó, aztán Fecóra nézett. – Szóval, hogy kerültél ide? Még most is alig hiszek a szememnek. Utoljára Datolya-parton láttunk. Lent, délen.

– Amikor a drága kapitány otthagyott a kikötőben – bólogatott Fecó. – Csak azért, mert megfújtam az éléskamrából egy kis sajtot.

– Ha jól emlékszem, két láda sajtkülönlegességet faltál fel, amit a királyunk küldött a datolya-parti uralkodónak – vigyorgott Balikó.

– No nézd csak! – nevetett Fecó. – A kis Balikó! Ne csinálj úgy, mintha téged nem kínáltalak volna meg belőle!

– Egy-két morzsányit adtál, igaz – hümmögött Balikó. – De a nagyja azért a te lelkeden szárad.

– Így gondolta a kapitány is, amikor kirakott a hajóról – hajtotta le a fejét Fecó, mintha nagyon bánkódna, de a szeme huncutul csillogott. – De lám, megint belém botlik.

– Elszegődtél más hajóra?

– Nem volt más választásom. Szolgáltam itt-ott, de sehol sem volt jó. Egy hajón sincs olyan kedves fedélzetmester, mint Negró – kacsintott.

– Ne is mondd! – jajdult fel a két barát.

– Ezek szerint ő is megvan még.

– Ha el nem vitte a kísértet, itt van a kikötőben – nevetett Rumini.

– Gyere vissza hozzánk, Fecó! – mondta hirtelen Balikó. – Megkérjük a kapitányt!

Fecó elkomolyodott. Vidám szeméből eltűnt a huncut fény.

– Gondoljátok, hogy visszavenne?

– Te jól ismered ezt a vidéket. A Szélkirálynőn most nagy szükség volna egy navigátorra – mondta Rumini. Fecó bólogatott.

– Meg is komolyodtál – folytatta a felsorolást Balikó.

– Hajaj, de még hogy – vigyorgott Fecó.

– Meg szerintem azóta is bánja, hogy partra tett – fejezte be Balikó az érvelést. – Datolya-partról hazafelé alig lehetett hozzá szólni, úgy emésztette magát.

– De jó volna! – sóhajtott Fecó. – Nagyon elegem van már ebből a sötét városból. Mintha barlangban élnék. Hajó is alig jár erre. Nehéz kikerülni innen.

– Menjünk máris a kapitányhoz. Holnap reggel indulunk. Legyen időd összeszedni a holmid.

A három egér izgatottan indult útnak, vissza a kikötőbe. Fecó szótlanul lépkedett Ruminiék mellett. Azt latolgatta magában, mit is mondjon a kapitánynak. És vajon mihez fog kezdeni, ha Bojtos Benedek nem engedi meg, hogy visszatérjen a Szélkirálynőre. Rumini hangja térítette magához:

– Hé, Fecó, lerágod a bajszod végét! Ne izgulj már annyira. Velem is nagyon rendes volt, amikor felvett a hajóra.

A kanyargós utácska végre elérte a főteret. Fecó rögtön meglátta a Szélkirálynőt. Az izgalomtól összeszorult a gyomra.

– Még jó, hogy nem ettem túl sokat – motyogta.

– Nyugalom, nyugalom! – mondogatta Balikó, de a hangján lehetett érezni, hogy ő is nagyon izgul.

Rumini elsőként lépett a fedélzetre. Határozott léptekkel indult a kapitányi fülke felé. Bekopogott.

– Szabad! – hallatszott bentről.

A három cimbora egymás után belépett. A kapitány szeme

elkerekedett a csodálkozástól, amikor megpillantotta Galléros Fecót, a kedves, vidám és agyafúrt matrózfiút, akit három éve büntetésből otthagyott a Datolya-parti kikötőben. Fecó akkoriban nagy bajkeverő volt, és a kapitány egyszer megelégelte az állandó csínyeket.

– Véletlenül találkoztunk össze Fecóval a városban – magyarázta Rumini.

– És azt szeretnénk kérdezni, vagyis kérni, hogy… szóval, nem venné-e vissza a hajóra. Mert hát… – nyögte Balikó.

A kapitány végigmérte az aggódó tekintetű legényeket.

– Rumini, Balikó, várjatok odakint! – szólt végül.

– Igen, uram – tisztelgett a két hajósinas, és már kint is voltak a fülkéből.

– Ne izgulj, koma. Biztos menni fog – mondta Rumini.

Balikó felsóhajtott.

– Ha Fecó visszatérhetne közénk, még Zúzmaragyarmatot is megszeretném.

– Na, azért ne túlozz! Jó, hogy nem Negróval akarnál összebarátkozni.

Balikó felnevetett. Rumini az ajtóhoz tapasztotta a fülét. A lélegzetét is visszatartotta, úgy figyelt. Egyszerre széles mosoly terült el az arcán. Balikóra nézett és bólintott.

– Biztos? – kérdezte Balikó.

Rumini újra bólintott és gyorsan elhúzódott az ajtó mellől.

– Jönnek már – súgta.

Nyílt az ajtó, és kilépett rajta a kapitány. Csak egy pillantást vetett a csillogó szemű hajósinasokra, és már tudott is mindent. Mosolyogva szólt hátra Fecónak:

– Galléros uram, a barátai úgy bazsalyognak, hogy azt kell hinnem, hallgatóztak.

– Nem kizárt – dünnyögte Fecó, és csak úgy sugárzott a képe.

– Nos, fiaim – szólt a kapitány – amint hallottátok, megállapodtam Fecóval. Visszatérhet régi szolgálati helyére. Ha azonban akár őt, akár benneteket valami csibészségen kaplak, akkor azt kell hinnem, hogy rossz hatással vagytok egymásra, és kénytelen leszek végleg búcsút venni tőletek. Értitek?

– Igenis, kapitány úr! – csapta össze a bokáját a három boldog egér.

– Fecó holnap reggel hétkor jelentkezik szolgálatra a hajón. Ha nem leszel itt, fiam, hétkor, nem várunk rád! – mondta a kapitány.

– Itt leszek – tisztelgett Fecó.

A kapitány bólintott, és elsietett. Sebestyénnel még egyszer ellenőrizni akarták az új iránytűt, amit Sötétváralján szereztek be. Rumini és Balikó épphogy csak cigánykereket nem hánytak jókedvükben. Fecóval is madarat lehetett volna fogatni.

– Csillapodjunk, fiúk – mondta végül, amikor már kiörvendezték magukat. – Muszáj mennem, mert rengeteg elintéznivalóm lett hirtelen.

– De itt legyél hétre! – kötötte a lelkére Balikó.

– Hát hagytalak már valaha cserben? – kacsintott rájuk Fecó, és öles léptekkel megindult a szállása felé, hogy felkészüljön az útra.

HATODIK FEJEZET

AZ EZÜST SÍP

Galléros Fecó visszatérésének híre még este elterjedt a hajón. A legtöbben őszintén örültek, hiszen Fecót mindenki szerette kedvessége, jó természete miatt. Kalandjaival is inkább csak a tiszteket és a fedélzetmestert bosszantotta, a többiek titokban jól szórakoztak, ha fény derült Fecó valamelyik csínyére. Most is Negró volt az, aki már Fecó nevének említésétől dühbe gurult. Meg is kereste a kapitányt, hogy hangot adjon aggodalmának.

– Megbocsásson, kapitány úr, de jelenleg van elég bajunk Galléros Fecó nélkül is.

– Fecó ígéretet tett, hogy a viselkedésére nem lesz panasz. Ráadásul két éve ezen a vidéken hajózik. Jól ismeri a Zúzmara-tengert.

– És a raktár feltörésének módját is jól ismeri. Meg azt, hogyan lehet bajba keveredni a legbékésebb kikötőben is.

– Döntöttem, Negró. Galléros Fecót visszaveszem a hajóra.

– Én csak a legénység fegyelme miatt aggódom, kapitány úr.

– Legyen ez az én gondom. Inkább az éjszakai őrséget szervezd meg.

– De kapitány úr!

– Köszönöm az aggodalmat, Negró! Most pedig, ha megbocsátasz, dolgom van.

Negró feldúltan távozott. Takarodó előtt összeveszett Fricivel, mert nem volt megfelelően feltekerve az orrvitorla; rádörrent Dolmányos papára, amiért leejtette a kalapácsot, amivel a mentőcsónak szegecseit erősítette; és kétszer felmosatta Ruminivel a mellékhelyiséget, mert gyanús szagokat vélt felfedezni a vécécsésze mellett.

Az őrségbe aznap este Dundi Bandi és Brúnó voltak beosztva. Alig várták, hogy elcsendesedjen a fedélzet, legfőképpen pedig, hogy Negró végre aludni térjen. Amikor már mindenki ágyba bújt, Brúnó előhúzott a zsebéből egy doboz konyakos meggyet, amit a kikötőben vásárolt. Bandi szeme felcsillant.

– Ez a kedvencem! Ebből akármennyit meg tudok enni!

Nekiláttak. Egyik falat édességet a másik után tömték magukba. Úgy elmerültek a lakmározásban, hogy az őrségállásról is teljesen megfeledkeztek. Zuzmó Alexre is éppencsak rápillantottak, pedig közvetlenül mellettük haladt el. Így nem vették észre azt a kendőt sem, amit Alex melléjük érve ejtett a földre. Azt érezték csupán, hogy

egyik pillanatról a másikra rettenetes álmosság lesz rajtuk úrrá, és képtelenek nyitva tartani a szemüket. Hiába erőlködtek, mély álomba merültek.

Nem aludtak sokáig, éppen csak annyi ideig, amíg Alex kendőjének altató gőzei az orrukba szálltak. Mert Alex nem véletlenül ejtette el azt a kendőt: erős altatóval itatta át előtte, hogy elkábítsa az amúgy sem túl éber őröket. Amint Bandi és Brúnó feje előrebukott, Alex a partra vezető pallóhoz osont, és halkan füttyentett. A palló tövében sötét ruhába öltözött alakok jelentek meg. Alex újabb füttyentésére az alakok némán felmasíroztak a pallón a fedélzetre. Alex a raktárhoz vezette őket. Rövid ideig babrált a lakattal, végül sikerült kinyitnia. Intésére a sötét ruhás alakok, szám szerint tizenketten, beosontak a raktárba. Alex rájuk zárta a raktárajtót, felkapta Bandiék mellől az altatóval átitatott kendőt, és nyugovóra tért.

Bandi és Brúnó rövidesen magukhoz tértek.

– Mi történt velem? Mintha elnyomott volna a buzgóság – dörzsölgette a szemét Brúnó.

– Még sosem ártott meg nekem a konyakos meggy – dünnyögött Bandi. – Én is elaludtam.

– Hű, de kínos! Vajon meddig aludtunk? – nézett körül Brúnó.

– Szerintem csak pár percet. Még nem volt ideje megfagyni a teámnak.

– Vajon észrevette valaki?

– Akkor már itt ugrálna Negró.

– Nagy a csend. Nem történt semmi, amíg aludtunk.

– Még szerencse. Legjobb lesz, ha elfelejtjük ezt a dolgot.

– Szerintem is. Ne szóljunk róla senkinek. Nem lenne jó, ha kiderülne.

Így hát Bandi és Brúnó mélyen hallgatott arról, hogy elaludtak az

őrségben. Az pedig, hogy tizenkét fekete ruhás alak rejtőzik a raktárban, egy ideig még titokban maradt.

Másnap reggel hétkor, amikor Galléros Fecó szolgálattételre jelentkezett a kapitánynál, a matrózok üdvrivalgása fogadta. Fecó mindenkivel kezet rázott, minden kérdésre válaszolt, arcáról egy másodpercre sem hervadt le a boldog mosoly. Még akkor is vidáman nézett, amikor Negró foghegyről odavetett köszönése után a legkeményebb munkát osztotta rá a köteleknél.

A legénységi hálóteremben távozása óta üresen állt az ágya. Fecó nagy elégedettséggel nyugtázta, hogy régi kockás plédje és kávéfoltos kispárnája is megvan még. Zsákjából mindjárt elő is halászta a huzatot, hogy otthonossá tegye fekhelyét.

– Tíz perc múlva indul a vontatás. Brúnó, Fecó, Bandi, a kötelekhez! – harsogott Negró.

Fecó az ágyra dobta a párnahuzatot, és futott, hogy segítsen a vontatókötelet megerősíteni. Minden matróz a fedélzeten sürgölődött, parancs nélkül is tették a dolgukat. Egyedül Rumini és Balikó támaszkodtak kényelmesen a hajókorlátnak. A hajósinasoknak nincs külön feladata az indulásnál, a tisztek és a fedélzetmester pedig túl elfoglaltak voltak ahhoz, hogy munkát keressenek nekik.

– Szeretem nézni ezt a nagy nyüzsgést. Jó érzés, hogy nekem nem kell részt venni benne – nyugtázta elégedetten Rumini, és szorosabbra húzta nyakán a sálat.

– Legalább vethetünk egy búcsúpillantást a városra – nyújtózott Balikó.

– Most se látunk belőle többet, mint este. Ugyanolyan sötét van – legyintett Rumini.

– Hé, ti! Ezen a hajón utazik Galléros Fecó? – kiáltott rájuk valaki a partról.

A két kisegér döbbenten fordult a hang irányába. Fekete arcú, bársonykabátos ércmanó lány állt a parton. Sapkája alól rézszínű fürtökben omlott vállára a haja. Kezében valamit szorongatott. Rumini és Balikó egymásra néztek, aztán újra a lányra bámultak.

– Hozzátok beszélek, nem halljátok? Galléros Fecót keresem.

– Itt van a hajón – mondta Rumini –, de éppen dolgozik. Most indulunk.

– Hívjátok ide! Beszélnem kell vele.

– Nem lehet – rázta a fejét Balikó. – Most nem hagyhatja el a szolgálati helyét.

– De ez életbevágó.

A lány olyan kétségbeesetten nézett, hogy a két kisegér megsajnálta.

– A barátai vagyunk – mondta Rumini. – Nem tudunk segíteni?

– Nem. Csak Fecó segíthet.

– Horgonyt felhúzni! Indulás! – harsant a parancsnoki hídról a kapitány hangja.

Az érclány elsápadt. Egyetlen pillanatig gondolkodott, aztán a két kisegérre nézett:

– Nektek kell segíteni. Jégvárosba mentek?

Rumini és Balikó bólintottak.

– Adjátok ezt oda Fecónak! – mondta a lány, és kinyújtotta a kezét. Ezüstös fény csillant a kesztyű ujjai között. A kikötésnél használt pallót bevonták már. A hajó korlátja olyan magasan volt, hogy hiába is nyújtózkodtak volna, lehetetlen volt elérni a lány kezét.

– Dobd föl! – mondta Balikó.

A lány kétségbeesetten rázta rézszínű fürtjeit. Rumini körülnézett. A mentőcsónak mellett egy tekercs kötél hevert. A kisegér gyorsan felkapta, végét a korlátra hurkolta, és leereszkedett rajta. A lány hosszúkás tárgyat nyomott a mancsába. Rumini fél kézzel a kötélbe kapaszkodott, másik mancsával zsebre vágta a kis csomagot, és már kúszott is vissza a kötélen.

– Mondjátok meg Fecónak, hogy keresse meg a papát! Két napja Jégvárosba ment a Medúzán. Adja oda neki! – hadarta a lány. Rumini közben visszaért a korláthoz, áttornászta magát a peremen, és már a kötelet tekerte, hogy észrevétlenül visszategye a mentőcsónak mellé. A Szélkirálynő lassan távolodott a parttól.

– És mit mondjunk, ki vagy te? – kiabált Balikó.

A lány hangja már olyan messziről szólt, hogy lehetetlen volt tisztán kivenni, mit mond. Azt pedig már csak halványan sejtette Balikó, hogy utoljára valami köszönetfélét kiáltott utánuk. Aztán csak állt, és bámulta a távolodó egérhajót.

– Mit mondott, hogy hívják? – kérdezte Rumini, aki közben helyére tette a kötelet, és megigazította a mászástól félrecsúszott sapkáját.

– Talán Fehér Ibolya. Nem értettem tisztán.

Rumini a fejét rázta.

– Megeszem a bundás bakancsom, ha egy ércmanót Fehérnek neveznek. Inkább Feketének, Aranynak vagy effélének.

– Én akkor is Fehér Ibolyát hallottam – jelentette ki Balikó.

– Fecó biztos tudja.

– Megkeressük?

– Előbb nézzük meg, mit adott a lány.

Rumini a zsebébe nyúlt, és ezüstszínű sípot húzott elő. A karcsú kis hangszert hosszában fekete tollminta díszítette, a többi részébe vékony hullámvonalakat karcoltak.

– Meg ne fújd! – szólt Ruminire Balikó – Ide ne csődítsd Negrót!

– Nem kell csődíteni – sandított oldalra Rumini, és gyorsan zsebre vágta a Fecónak szánt küldeményt. Negró közeledett a fedélköz felől. Nagyon sietett, csak futtában vetette oda a parancsot:

– Azonnal menjetek a konyhába! Ajtonynak kell segíteni!

Balikó megkönnyebbülten sóhajtott:

– Már attól féltem, fel kell mosni a fedélzetet.

– Még arra is sor kerülhet, ha sokáig a szeme előtt vagyunk – morgott Rumini, és sürgősen elindultak a konyhába.

Fecóval napokig nem sikerült beszélniük. Mindig akadt valaki, aki távollétének kalandjairól faggatta, Fecó pedig élvezte a nagy érdeklődést, és részletesen beszámolt mindenkinek a Datolya-parttól Ércszigetig tartó nagy útjáról. Balikó néha intett neki, hogy jöjjön már, de Fecó félreértette a jelzést, és minden alkalommal kedvesen visszaintegetett a kisegérnek, aztán folytatta a társalgást.

– Ennél még Tubákkal is egyszerűbb beszélni – füstölgött Rumini.

– Ő nem jártatja ennyit a száját – hagyta helyben Balikó.

– A végén kihűl a gyomra – csóválta a fejét Rumini.

– Hadd hűljön. Nekünk nem olyan sürgős. Messze van még Jégváros – nyugtatta Balikó.

Aztán, valamelyik délután egyedül találták Fecót a kötelek mellett.

– Na végre! – lépett hozzá Rumini. – Te mindig ennyit beszélsz?

– Csak ha kérdeznek – mosolygott Fecó.

– Mi is kérdezni akarunk.

– Ismersz egy Fehér Ibolya nevű lányt? – vágott közbe Balikó.

Fecó a fejét rázta.

– Vörös hajú ércmanó. Ő ismer téged.

Fecó töprengve ráncolta a homlokát.

– Honnan kéne ismernem?

– A kikötőből.

– Balikó, te ütődött, rosszul kezdted! – vágott közbe Rumini. – Nézd, Fecó, ezt küldi neked az a lány.

Rumini előhúzta a fekete tollal díszített ezüst sípot. Fecó szeme elkerekedett a döbbenettől.

– Hogy került ez hozzátok?

– Amikor indultunk Sötétváraljáról, odajött a lány. Veled akart beszélni, de te épp a köteleknél voltál. Nagyon el volt keseredve. Odaadta ezt, és kéri, hogy add át a papájának Jégvárosban.

– Jégvárosban?

– Azt mondja, két napja vitte oda a medúza.

– Telér tábornok Jégvárosban?

Rumini vállat vont.

– Tudod, kiről van szó?

Fecó elgondolkodva bólintott, aztán végigmérte a két barátot.

– Csak úgy odaadta nektek az a lány a sípot?

– Először nem akarta – mondta Balikó. – De aztán látta, hogy nincs más választása.

– És a papája a Medúzán ment?

– Mi olyan furcsa ebben? – értetlenkedett Rumini. – Nem mondanád el nekünk is?

– Ez itt egy sirálysíp. Nagyon értékes. Talán ha öt darab létezik belőle a világon. A fekete sirályoknak lehet vele jelezni. Csak néhány kivételesen nagy hatalmú ércmanónak van ilyen.

Rumini összevonta a szemöldökét. Eszébe jutott a síp, amit Jégcsap Hubert uraság fújt meg, amikor a fekete sirályok üzenetét várta a Szélkirálynőn. Fecó folytatta:

– Ezt a sípot Telér tábornok lánya adta nektek.

– Telér? Nem Fehér? – vágott közbe Balikó.

– Telér Ivolának hívják.

– Telér Ivola. Fehér Ibolya – mondogatta Balikó. – Igazán, Rumini, nem olyan nehéz összekeverni a kettőt.

Rumini intett, hogy fogja be a száját, Fecó pedig tovább magyarázott:

– Ivola apja a híres Telér tábornok. Az érchadsereg parancsnoka.

– Ezek szerint elutazott a papa, és otthon hagyta a sípját. A kis Ivola meg tudta, hogy a papának ez fontos, ezért utánaküldte – foglalta össze a történetet Balikó. – Mi ebben olyan különös?

– Először is, ez a síp nem kerülhet idegen kezekbe. Ha Ivola rátok

bízta, az azt jelenti, hogy az apjának nagy szüksége lesz rá. Márpedig a sirálysípot csak vészhelyzetben vagy háborúban szokták használni.

– És akkor miért hagyta otthon a tábornok?

– Lehet, hogy Ivola elcsente, hogy játsszon vele, a tábornok meg közben elutazott. A kislány erre megijedt, és most utána akarja küldeni, nehogy a papája hiába keresse – vélekedett Rumini.

– Lehet. Ivolától kitelik – vakarta meg a füle tövét Fecó. – De azt még mindig nem értem, mire kell a tábornoknak a síp.

– És miért ment Jégvárosba – tette hozzá Rumini.

– És ha már ment, miért nem a saját hajóján utazott – mondta Fecó.

– Tényleg, hogy tudnak az ércmanók medúzán utazni? – kérdezte Balikó.

– Egy Medúza nevű hajóról van szó – magyarázta Fecó. – Napokig vesztegelt Sötétváralján.

Fecó összehúzott szemöldökkel gondolkozott.

– Az a furcsa, hogy senki sem tudott a tábornok elutazásáról – mondta. – Nem írták az újságok, nem hirdették ki a főtéren, pedig mindig minden lépéséről be szoktak számolni.

– Lehet, hogy kirándulni ment – vélekedett Balikó.

– Sirálysíppal? Nem hinném! – mondta Rumini.

– Sötétváralján a vontatóhajón dolgoztam – mondta Fecó. – Ott voltam, amikor két napja a Medúzát kivontatták a kikötőből. Nem volt rajta egyetlen ércmanó sem.

– Lehet, hogy bent voltak a kabinban.

– De a kikötő elhagyásakor a kapitánynak le kell adni az utasnévsort. Azon biztos nem szerepelt Telér tábornok neve.

– Szerintem a mienken sem szerepel Jégcsap Hubert úr neve, aztán mégis velünk utazik – vont vállat Rumini.

Most Fecón volt a csodálkozás sora.

– Jégcsap Hubert úr? A Szélkirálynőn?

– Persze. Így hívják azt a zúzmaratörpét, aki kristályokat hord a szakállában.

– Különös – csóválta a fejét Fecó. – Én is ismerek egy zúzmaratörpe urat, akit Jégcsap Hubertnek hívnak. De ő kedves, jóságos úr. És nagyon öreg. Zúzmaragyarmat helytartója.

– De hisz ez a Hubert is helytartó – hökkent meg Rumini.

– Úgy látszik, Zúzmaragyarmaton minden helytartót így hívnak – tréfálkozott Balikó.

– Szerintem itt valami nagyon nincs rendben – mondta elgondolkozva Fecó.

Rumini elmesélte Fecónak, milyen gyanús dolgokat művel Hubert úr. Beszámolt a fekete sirályokról, a sípról, az üzenetről, a fegyveres és pokrócos ládákról a raktárban. Fecó egyre komorabb tekintettel hallgatta.

– Nem hiszem, hogy Zúzmaragyarmatnak két Jégcsap Hubert nevű helytartója volna. Márpedig aki itt utazik, biztosan nem az a helytartó, akit ismerek. Vagyis…

– …vagyis ez a Hubert úr itt a hajón szélhámos! – fejezte be Rumini a mondatot.

– Igen. Valami efféle – hagyta helyben Fecó.

– De mi dolga volt Sötétváralján? – kérdezte Balikó. – Valamiért nagyon ki szeretett volna kötni. Aztán Alex le is szállt a hajóról engedély nélkül.

– Lehet, hogy a hajót is azért rongálták meg a sirályok, hogy kénytelenek legyünk megállni útközben. Szerintem Hubert úr szövetkezett az ércmanókkal – mondta Rumini. – Biztos tőlük kapta a sípot, hogy a sirályokkal üzenhessenek neki.

– Jó lenne tudni, mi volt annak az üzenetnek a másik felében – jutott eszébe Balikónak.

– Rumini, fel tudod pontosan idézni, mi állt abban a levélben? – kérdezte hirtelen Fecó.

– Igen. Nem volt hosszú. Ennyi volt összesen: Minden a tervek szerint. ÉS

– ÉS?

– És nincs tovább. Ennyi. Kerestem a második felét, de nem találtam.

Fecó elgondolkozott.

– Fiúk, szerintem nincs második fele az üzenetnek. Az ÉS aláírás. Monogram. ÉS – úgy, mint Érc Sámuel.

– Ki az az Érc Sámuel?

– Ércsziget uralkodója. A zúzmaratörpék legfőbb ellensége. A zúzmarakirály már többször megpróbált békét kötni Érszigettel, de Érc Sámuel nem hajlandó rá.

– És vele levelezik Hubert úr? – tátotta el a száját Balikó.

– Vagyis az az alak, aki Jégcsap Hubertnek mondja magát – pontosított Fecó.

– Lehet, hogy pont a Zúzmarakirály ellen szövetkeztek – mondta Rumini.

– De mi köze az egészhez Ivolának meg a papájának? – kérdezte Balikó.

– Nyilvánvaló, hogy készülnek valamire. Telér tábornok titokban, egy hajón Jégvárosba utazik. Biztos valami titkos harci feladata van. Valószínűleg a Medúza raktárában lapult meg, amíg kivontattuk a hajót a kikötőből. És őt követi az állítólagos Hubert úr a Szélkirálynőn.

– A mi raktárunkban pedig fegyvereket, meg egyéb katonai holmikat szállítanak – tette hozzá Rumini.

Fecó bólintott.

– Lehet, hogy nekik visszük a puskákat. Az ál-Hubert úr

szövetkezett az ércmanókkal Zúzmaragyarmat ellen.

– Jelentenünk kell a kapitánynak – mondta határozottan Fecó. – Meg kell néznie a raktárt…

– …és ki kell ráznia Hubi úr szakállából a köveket – mondta Rumini.

HETEDIK FEJEZET

TÁMADÁS

A kapitány döbbent tekintettel hallgatta Galléros Fecót.

– Biztos vagy abban, amit mondasz?

– Igen, kapitány úr. Korábbi útjaim egyikén találkoztam Jégcsap Hubert úrral, Zúzmaragyarmat helytartójával. Biztos vagyok benne, hogy a hajón utazó zúzmaratörpe valaki más.

– Én még azon sem csodálkoznék, ha miattuk tévesztettük volna el az útirányt – tette hozzá Rumini.

– Ugyan, ahhoz az iránytűt el kellett volna rontani. Ezt mégsem képzelhetem – rázta a fejét a kapitány. – Nem lopódzhattak ide észrevétlenül.

– Az iránytűt néhány pillanat alatt is meg lehet zavarni – jelentette ki Fecó. – Kapitány úr is tudja, hogy elég becsúsztatni alá egy mágnest. Az iránytű rögtön a mágnes irányába fordul, és onnantól fogva rossz irányt mutat.

– Ezt könnyen ellenőrizhetjük! – állt föl a kapitány.

A kormánykerék melletti beépített iránytűhöz siettek. Sebestyén csodálkozva nézte a kapitányt és a nyomában érkezőket.

– Sebestyén, működik az iránytű?

– Amit Sötétváralján vettünk, kifogástalan. Bent tartom a térképszobában. De ez a régi beépített, itt a kormánykerék mellett, azóta is rossz.

A kapitány odament a fa keretben rögzített iránytűhöz. Mancsával megpróbálta kitapogatni a perem alatti részt.

– Itt mintha volna valami – jelentette ki.

– Megengedi, kapitány úr? – lépett oda Fecó is.

Ügyesen becsúsztatta farkát a keret alá. Némi tapogatózás után apró, fekete lapocskát piszkált ki az iránytű alól. Megnézte, aztán a kormánykerék rögzítő csavarjára tette. A fekete lapocska rátapadt a vascsavarra.

– Mágnes – mondta csendesen Fecó.

– Sebestyén, sürgősen tennünk kell valamit – mondta a kapitány. – Úgy tűnik, az utasaink nem azok, akiknek mondják magukat. Valószínűleg ők térítették el a hajót, és miattuk keveredtünk Sötétváraljára.

– De hát miért? – kérdezte Sebestyén.

– Valamire készülnek. Lehet, hogy rossz szándékkal utaznak Jégvárosba. Nem tudunk semmit.

– Kapitány úr, még valami – szólt közbe Rumini. – Amikor lehordtuk a raktárba Hubert úr ládáit, Dundi Bandi említette, hogy az egyik olyan nehéz, mintha vasat tettek volna bele. Elképzelhető, hogy fegyvereket szállít benne az a szélhámos.

A kapitány még jobban összevonta a szemöldökét.

– Bármi lehet egy nehéz ládában.

– Igen, de ez különösen nehéz volt – erőszakoskodott Rumini.

Nem akarta bevallani, hogy pontosan tudja, mit rejtenek Hubert úr ládái, de szerette volna, ha a kapitány ellenőrzi, és rátalál a fegyverekre.

– Rendben van. Lemegyünk a raktárba – bólintott a kapitány. – Fecó! Menj, és hívd ide Tubákot. Ő áll Sebestyén helyére a kormánynál.

Fecó szó nélkül elsietett.

– Rumini fiam! Hozz a hajószertárból négy lámpást a raktár bejáratához. Balikó! Kérd el Dolmányos papa kisebbik szerszámosládáját.

Balikó és Rumini összecsapták a bokájukat és futólépésben indultak a dolgukra. A kapitány és Sebestyén bevárták Tubákot. Amikor mindnyájan összegyűltek a raktárajtóban, a kapitány kinyitotta a lakatot.

– Balikó! Te maradsz fenn őrködni. Senkit sem engedhetsz le, amíg mi bent vagyunk.

– Értettem, uram.

– Gyertek utánam. Nagyon óvatosan, és ami még fontosabb: halkan – figyelmeztetett a kapitány, és elsőként ereszkedett le a lépcsőn. Utána Rumini és Fecó következtek. A sort Sebestyén zárta.

– Itt nemrégiben szalonnázott valaki – szimatolt bele Rumini a levegőbe.

– Hubert úr faggyút is szállít. Biztos annak a szagát érzed – mondta Sebestyén.

– Nem. Ez füstölt szalonna. Álmomban is megismerem az illatát.

– Én is érzem – szólt halkan Fecó.

– Szállítunk szalonnát is. Lehet, hogy megsérült egy láda, azért lehet érezni a szalonnaszagot – mondta nyugodt hangon Sebestyén.

– Itt vannak Hubert úr csomagjai – lépett a kapitány az első láda mellé.

Rumini tudta, hogy abban a takarók lapulnak. A kapitány végighúzta mancsát a láda oldalán, és csodálkozva szólt:

– Innen hiányzik egy deszka!

– Az lehetetlen! – szaladt ki Rumini száján. Tisztán emlékezett rá, hogy Balikóval visszaszereltek minden lécet, amit elmozdítottak.

– Mi van benne, kapitány úr? – érdeklődött Sebestyén.

– Különös. A láda üres – mondta a kapitány, miután válláig benyúlt a résen, és alaposan körültapogatott mindent.

Rumini és Fecó egymásra nézett. Ezek szerint valaki lent járt a lelakatolt raktárban, és elvitte a ládából azt a rengeteg pokrócot.

– El sem tudom képzelni, ki bontotta fel Hubert úr csomagjait! – mondta Sebestyén.

– Félek, hogy rövidesen sok minden ki fog derülni, amit korábban el sem tudtunk képzelni – szólt csendesen a kapitány.

Rumini rámutatott a mellette álló, fegyverekkel teli ládára:

– Erre mondta Bandi, hogy olyan nehéz. Nézzük meg, mi van benne!

A kapitány nekidőlt.

– Na, ez tényleg nem üres. Meg se tudom moccantani. Rumini fiam, te biztos tudod, hogy kell egy ilyen ládát észrevétlenül felnyitni.

– Honnan tudnám, kapitány úr? – kérdezte ártatlanul a kisegér.

Fecó felnevetett.

– Azért megpróbálhatom – tette hozzá Rumini, és elővett egy csavarhúzót. Gyors mozdulatokkal leszerelte azt a deszkát, amelyet Balikóval egyszer már lecsavaroztak.

– Lássuk, mitől olyan nehéz – szólt a kapitány, de már nem tudta bedugni mancsát a lyukon. Hátulról valaki úgy megrántotta, hogy hanyatt esett. Fecót és Sebestyént ugyanebben a pillanatban erős kezek ragadták meg. Kiáltani sem volt idejük, máris rongyot gyömöszöltek a szájukba. A kapitányra is ez a sors várt. Rumini állt a ládához a legközelebb, őt nem tudták azonnal megragadni hátulról. Egy gyors mozdulattal megpróbált beugrani a láda mögé, hogy eliszkoljon a támadók elől, de valaki hatalmasat csapott a fejére felülről. Rumini csak az ütést érezte, aztán ájultan esett össze a padlón.

Amikor zúgó fejjel magához tért, érezte, hogy szája be van tömve valami mocskos és olaj ízű rongyféleséggel, mancsát és lábát szorosan megkötözték. A raktár padlóján feküdt az egyik láda tövében. Mellette

hevert gúzsba kötve a kapitány, Sebestyén és Fecó. Körülöttük fekete ruhás alakok mindenütt.

– Mindenki felkészült? – kérdezte fojtott hangon az egyikük, aki a parancsnoknak tűnt.

Halk mormogás jelezte, hogy a fekete ruhások készen állnak.

– Hirtelen törünk ki a raktárból. A legénységet összetereljük a fedélzeten. Aki nem engedelmeskedik, le kell puffantani.

– És Jégcsap helytartó úr?

– Őhozzá csak akkor megyünk, ha már mindenkit túszul ejtettünk. Neki nem eshet baja.

– Hát ezzel a néggyel mi legyen? – kérdezte az egyik fekete, aki közvetlenül Rumini mellett magasodott.

– Majd a helytartó úr dönt a sorsukról.

– Én még mindig azt mondom, hogy túl kockázatos elfoglalni a hajót – szólt valaki a ládák tetején.

– Aha, biztos ez csapott fejbe – gondolta Rumini, és a pislákoló mécsesek fényénél megpróbálta alaposabban szemügyre venni támadóját. De hiába tekergette a nyakát, csak sötét árnyakat látott, a mellette álló alak viszont megelégelte a mozgolódását, és rádörrent:

– Nyughass, kölyök!

– Azt a parancsot kaptuk – szólt közben a parancsnok –, hogy ha valaki észrevesz bennünket, el kell foglalni a hajót és átvenni az uralmat.

– De csak ez a négy vett minket észre. És ők se vettek volna, ha csendben meglapulunk.

– Ha nem lépünk közbe, megtalálták volna a tartalék fegyvereket.

– Szerintem akkor is elég lenne őket fogva tartani.

– Ne okoskodj, Ordas – torkolta le a ládán ülőt a parancsnok. – Pont a hajó kapitányát ette ide a fene. Fél óra múlva az egész legénység őt fogja keresni.

– De még legalább három nap az út Jégvárosba.

– Három napig gond nélkül fenntartjuk a rendet. Ne feledjétek, töltött fegyver van nálatok. Úgyhogy ha végre befogjátok a szátokat, támadunk – közölte a parancsnok.

A fekete ruhás alakok felsorakoztak a lépcsőn. Elöl állt a parancsnok. Intésére az emberei elfújták a mécseseket. A parancsnok halkan hátraszólt:

– Most! – és teljes erővel kirúgta az ajtót.

A fekete ruhás csapat torkaszakadtából ordítva rohant ki a fedélzetre. Kintről az egérmatrózok rémült kiáltása hangzott. Eldörrent egy puskalövés, aztán még egy.

Rumini szíve összeszorult a rettenettől. Csak nem lőttek le valakit a támadók?

A négy foglyul ejtett egér tehetetlenül vergődött a kötelek között.

Moccanni sem bírtak. A koromsötétben csak a fedélzetről leszűrődő lármát és dübörgést hallották. Néhány perc múlva az ordítás elcsendesedett. A támadók valószínűleg összeterelték a legénységet a fedélzeten, és megparancsolták, hogy mindenki csendben várakozzon. Újabb percek elteltével mécsesek gyulladtak az ajtóban, és visszatért néhány fekete ruhás. Elvágták a foglyok lábán a kötelet, és talpra állították őket.

– Indulás felfelé! – vezényelt az egyik, és a nagyobb nyomaték kedvéért hátba vágta Sebestyént. Egy másik a kapitányt taszigálta. Fecó engedelmesen lépegetett, de amint az egyik fekete alak mellé ért, kitette oldalra a lábát. A sötétben lehetetlen volt észrevenni, a fekete alak megbotlott Fecó lábában, és hatalmasat esett.

– Elgáncsoltál, kutya! – ordított, és amint talpra szökkent, orrba vágta Fecót.

Aztán megragadták, és vonszolták felfelé. Leghátul lépegetett Rumini erősen kóválygó fejjel. Bár kitapogatni nem tudta, érezte, hogy Ordas ütésétől hatalmas púp nőtt a fején.

A raktárból kilépve néhány pillanatig nem láttak semmit, csak álltak, és hunyorogtak a fényben. Amikor szemük ismét hozzászokott a kinti világossághoz, megpillantották a kétségbeesett tekintetű matrózokat a támadók gyűrűjében.

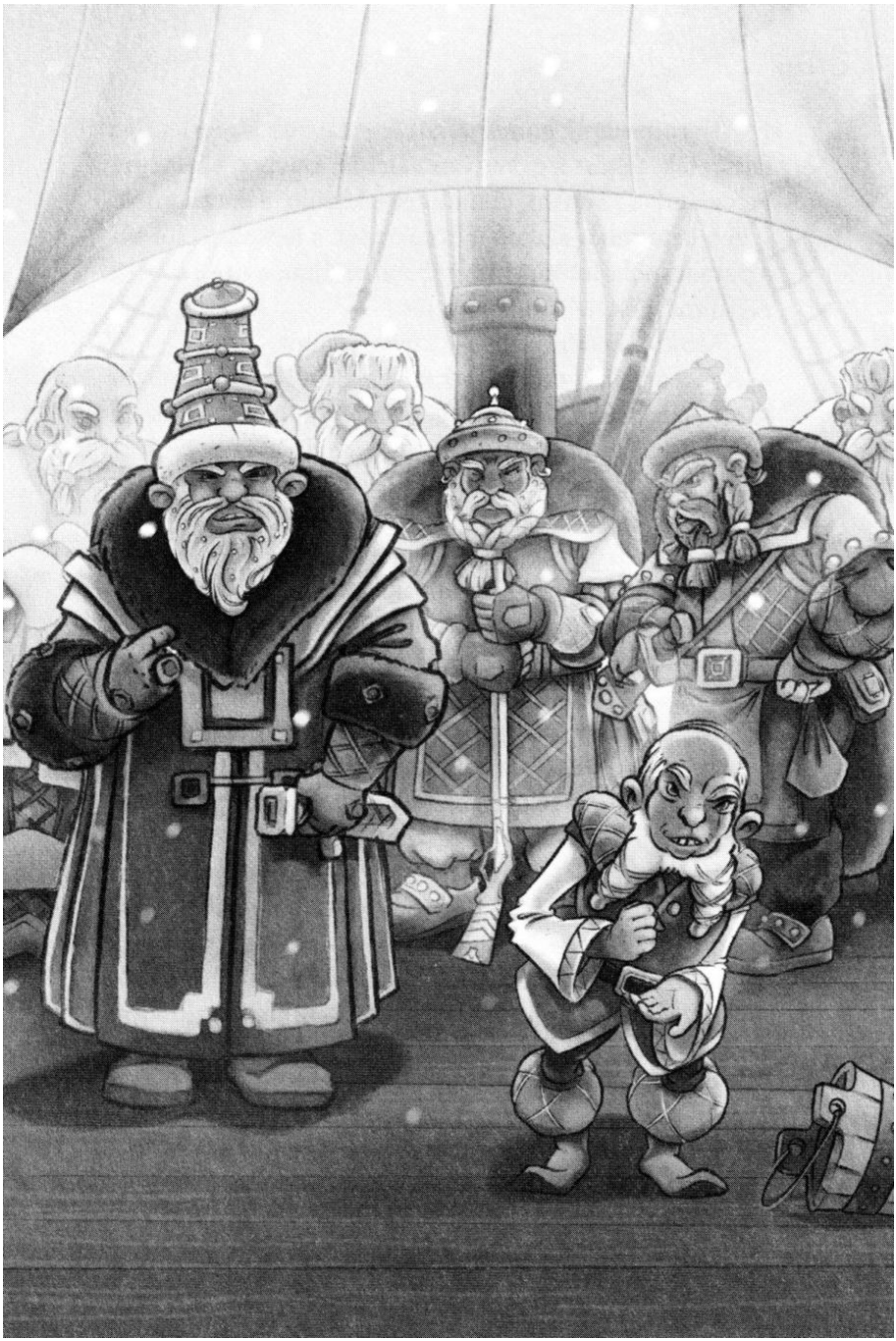

– Hol van Balikó? – villant át Rumini agyán, mert akárhogy nézett, nem látta barátját a tömegben sehol.

– Csak nem őt találta el az a két lövés?

Érezte, hogy gyomra megremeg az aggodalomtól. De nem volt ideje alaposabban felmérni a helyzetet, mert a támadók továbblökdösték őket Jégcsap Hubert kabinja felé.

– A zúzmara-különítmény jelentkezik, uram! – tisztelgett a zúzmaratörpék parancsnoka. – A hajón átvettük az irányítást, a matrózokat foglyul ejtettük. Áldozatok nincsenek. Ezt a négy egeret a raktárban kaptuk rajta, hogy nagyságod ládái között kutakodnak.

– Nocsak, nocsak, hát ilyen kíváncsi a mi kapitányunk – csóválta a fejét Hubert úr.

Mögötte csúfondáros vigyorral álldogált Alex. Láttára Fecó dühös morgásba kezdett. Orrából lassan szivárgott a vér, de szemmel láthatóan nem ez zavarta legjobban.

Hubert úr őt is végigmérte, és gúnyosan csettintett.

– Lám, az új fiú is olyanba ütötte az orrát, amibe nem kellett volna.

Hirtelen megkeményedett a hangja:

– Vesztükre mentek kutakodni a raktárba.

Egy pillanatig elgondolkozott. Gyűrűs ujjaival beletúrt a szakállába és megcsörrentette a kristályokat.

– Egyelőre megkímélem az életüket, mert talán még szükségem lesz rájuk. De ha elvégeztem Jégvárosban a dolgom, nincs kegyelem. Akkor példás büntetést kapnak!

A fekete ruhásokhoz fordult:

– Vigyétek őket a raktárba, és láncoljátok meg. Mind a négyen túszok. A többieket tereljétek vissza a szolgálati helyükre. Az összes matróz végezze a dolgát. El kell jutnunk Jégvárosba. Minden kötél mellé álljon valaki őrizni az egereket. Tundra lesz a kormányosunk! Aki nem engedelmeskedik, lőjétek le.

A parancsnok tisztelgett. Fekete ruhás katonái összecsapták a bokájukat. Rumini most vette csak őket szemügyre igazán. Azt már látta a raktárból kiérve is, hogy egytől-egyig zúzmaratörpék. Sötét ruhájukban ijesztően fehérnek látszott jégszínű bőrük. Némelyiknek acélszürke, másoknak halványkék szakálla volt, de mindnyájan azonos fazonra nyírták, mintha a szakállviselet is az egyenruha része volna.

– Alex, menj le a fiúkkal a raktárba, és mutasd meg nekik, melyik ládában találnak láncot és lakatot! – intett Hubert úr Alexnek. – Nem szeretném, hogy valamelyik fogoly véletlenül elszabaduljon.

– Nem fognak, uram, biztosíthatom – csattant a parancsnok hangja.

Ordas hátba vágta Fecót.

– Indulás!

A zúzmara-különítményesek, élükön Alexszel, visszaterelték foglyaikat a raktárba. Alex gyorsan megtalálta gazdája ládái közt azt, amelyik láncokat és lakatokat is rejtett.

– Mozgás! Láncoljátok meg ezt a négyet gyorsan.

– Alex úr, itt csak három lakat van – szólt az egyik zúzmaratörpe.

– Az nem lehet!

De hiába, akárhogy nézték, csak három lakat lapult a láda fenekén.

– Akkor láncoljátok meg a kapitányt meg a két nagydarab egeret. A

negyedik még úgyis csak kölyök. Őt hagyjátok megkötözve. Úgysem szabadulhat.

A zúzmaratörpék gyors mozdulatokkal odaláncolták a kapitányt, Sebestyént és Fecót a raktár falába rögzített vaskarikákhoz. Minden láncra lakat is került. Alex zsebre vágta a kulcsokat, és mindannyian visszatértek a fedélzetre. A raktárajtót kívülről lezárták. Lámpást nem hagytak égve, a raktár egyetlen szűk ablakán át szűrődött be némi fény a rabokhoz. Éppen annyit lehetett látni, mint szürkületben a fedélzeten. A ládák körvonalai beleolvadtak a raktár mélyének sötétjébe.

Amikor kintről csattant a zár, Rumini Fecóra nézett. Ahogy megvillant a szemük, mindketten tudták, mire gondol a másik:

– Bármi áron ki kell innen szabadulni.

A kapitány nagyokat sóhajtott, és a fejét rázta. Sebestyén csendesen feszegette a láncát, hátha valahogy sikerül elszabadulnia. Egy idő múlva azonban belátta, hogy hiába küzd. Fecó hörögve, morogva feszítette meg minden izmát, de a láncok erősebbek voltak nála. Rumini megpróbálta egy láda szélének dörzsölve elnyűni köteleit, de nem járt sikerrel.

Rumini és Fecó elszántan küzdöttek egy darabig, aztán feladták a próbálkozást. Előbb-utóbb biztos jön valaki és eloldozza őket. Három napig, amíg befutnak Jégvárosba, csak nem hagyják őket gúzsba kötve, betömött szájjal, étlen-szomjan.

NYOLCADIK FEJEZET

BALIKÓ TERVE

Amikor a zúzmaratörpék támadása megkezdődött, és a fekete ruhások kitörtek a raktárból, a kivágódó raktárajtó nekilökte a fedélzeten ácsorgó Balikót a falnak. A zúzmarakatonák végigrohantak a fedélzeten, és összeterelték az egereket. A raktárajtó mögé viszont senkinek sem jutott eszébe benézni, így Balikó észrevétlen maradt. Amint első ijedségéből magához tért, kikukucskált az ajtó mögül, és rögtön megértette, mi történik. Idegen harcosok támadták meg a Szélkirálynőt, és foglyul ejtik a legénységet! Mivel a fekete ruhás katonák a raktárból érkeztek, Balikó biztosra vette, hogy először Ruminiéket ejtették túszul. Első gondolata az volt, hogy lerohan a raktárba, hogy megnézze, mi történt velük.

– Lehet, hogy valamelyikük megsebesült és segítségre szorul – gondolta.

Aztán eszébe jutott, hogy ha nagy csetepaté lett volna odalenn, biztos hallott volna zajt vagy segélykiáltást.

– Valószínűbb, hogy egy pillanat alatt tették őket ártalmatlanná – futott át Balikó agyán. – Biztos elaltatták vagy leütötték őket. És valószínűleg őrt is állítottak. Észrevétlenül kéne lesurrannom.

– Hoppá! Ez az! Magamhoz kéne vennem a kalapot, ha segíteni akarok rajtuk!

Balikó gyorsan döntött. Kilesett a fedélzetre. Mindenhonnan ordibálás, dübörgés hallatszott, de a kabinokhoz vezető folyosó üresnek látszott. Balikó nekiiramodott, és teljes erejéből rohant, hogy észrevétlenül bejusson a hálófülkébe. Még egy rántás, egy ugrás, és bent volt a kabinban.

– Hol a kalap?

A táskájában kell lennie valahol. Balikó kapkodva dobálta szét a holmiját.

– Mintha ide futott volna az az alak – szólalt meg valaki az ajtó előtt.

– Nézzük meg! Aztán ellenőrizzük a többi fülkét is.

Balikó ebben a pillanatban bukkant rá a lyukas varázskalapra. A fejébe nyomta, és erősen leszorította. Szürke szakállú zúzmaratörpe lépett a fülkébe előre szegezett fegyverrel. Balikó visszatartotta a lélegzetét. A szürke szakállú körülnézett, aztán lehajolt, és az ágyak alá is belesett.

– Nincs itt senki – szólt végül hátra a válla fölött. – Rosszul láttad, Ordas.

– Jól megnézted?

A szürke szakállas még egyszer körüljártatta tekintetét a kis fülkén, aztán bólintott.

– Olyan üres ez a kabin, mint a gyomrom.

Kilépett a fedélzetre, és bevágta maga mögött az ajtót. Balikó megkönnyebbülten felsóhajtott. Működik a kalap. Már csak azt kell kitalálnia, hogyan szabadítsa ki a kapitányt, Sebestyént, Fecót és Ruminit a raktárból.

– Legjobb lesz, ha körbeszimatolok a hajón, aztán meglátom, mit tehetek.

Gyors mozdulatokkal a fejére kötötte a kalapot, nehogy a szél lesodorja, aztán résnyire nyitotta az ajtót, és kilesett. A folyosón nem látott senkit. Kisurrant. Ugyan fején volt a láthatatlanná tevő kalap, és nem kellett félnie, hogy észreveszik, mégis inkább a falhoz lapulva haladt, nehogy valaki szembe találjon jönni és összeütközzenek. A kormánykerék közelében nagy volt a tömeg. Balikó csendben várt és figyelt. Látta, hogy a matrózokat visszaterelték a helyükre.

A szél iránya megváltozott, ezért be kellett vonni az orrvitorlát, néhány kötelet megfeszíteni, másokat kiengedni, szóval hirtelen rengeteg munka akadt. A zúzmaratörpék vezetője a kapitányi hídról osztogatta a parancsokat. A fekete ruhás katonák pedig fegyvereikkel noszogatták az egérmatrózokat. Balikó látta, hogy a szürke szakállú zúzmaratörpe puskájával Dundi Bandi fenekére céloz, és torkaszakadtából ordít:

– Szándékosan dobtad el! Velem ne packázz, mert kilyukasztom a bőröd!

– Véletlenül ejtettem le – nyögte Dundi Bandi félholtan az ijedtségtől. – Teljesen elgémberedett a mancsom a hidegtől. Lyukas a kesztyűm.

– Fogd be a szád! – üvöltött a szürke szakállas.

Balikó dühösen lépett a zúzmaratörpe mögé. Végig sem gondolta, mit tesz, első dühében hatalmasat rúgott a fekete ruhás fenekébe. Az megtántorodott, aztán megpördült.

– Ki volt az? – mennydörögte vészjóslón. De nem látott senkit.

– Mi van, Mínusz? Bolha ment a gatyádba? – nevetett a korlát mellett egy fekete szakállú katona.

– Még egy ilyen poén, és téged is lepuffantalak, Ordas – hörgött Mínusz, azzal visszafordult Bandihoz.

– Te meg ne tátsd a szád! Húzd azt a kötelet!

Balikónak remek gondolata támadt. Mielőtt kiszabadítaná Ruminiéket, számba veszi az ellenséget. Láthatatlanul körbejár, és megszámolja, hányan is vannak a katonák. Úgy sokkal könnyebb lesz

rajtukütni. Aztán Fecóék segítségével valahogy ártalmatlanná teszik őket. Balikó már most hősnek érezte magát. Milyen hálás lesz a kapitány, hogy megmentette a hajót a pusztulástól!

Itt rögtön vannak ketten, Ordas és a szürke szakállas Mínusz. Gyerünk tovább! Balikó elindult, hogy körüljárja a hajót. Minden zúzmarakatonát megszámolt, akit csak látott. Igyekezett felmérni azt is, kinek milyen fegyverei vannak. Késő délután volt már, mire fáradtan leroskadt a fedélközben. Legalább ötször végigjárta a hajót, mindenhová belesett, nehogy valakit kihagyjon a számolásból. Összesen tizenegy fekete ruhást látott.

– Lehetetlen, hogy ilyen kevesen vannak! – gondolta magában. – Biztos vannak még máshol is. De hol? Lehet, hogy odalent a raktárban? De akkor miért zárták le kívülről? Vagy esetleg a konyhában? Ott még nem voltam.

Hatalmasat kordult a gyomra. Balikó feltápászkodott.

– Ideje volna harapni valamit – gondolta. – És persze ellenőrizni a konyhát.

Lelopakodott a falépcsőn. Amint leért, megkönnyebbülten felsóhajtott. Ajtony egyedül állt a tűzhely mellett, és egy hatalmas lábosban kevergetett valamit. Főtt kolbász és rizs illata terjengett a levegőben. Balikó egyenesen megindult feléje. Már majdnem lekapta fejéről a kalapot, hogy kérjen Ajtonytól egy kis vacsorát, és kényelmesen falatozzon a melegben, amikor kivágódott az éléskamra ajtaja, és kilépett rajta egy zúzmaratörpe. Öltözéke alapján ő lehetett a zúzmara-különítmény parancsnoka. Elégedetten rágcsált valamit, fegyverét hanyagul lógatta szabadon maradt kezében.

– Na, kész van már? – mordult Ajtonyra, miután lenyelte az utolsó falatot.

– Igen.

– Akkor vedd ki Hubert úr és Alex adagját, a többit meg osszad tizenkét részre.

– És akkor a matrózoknak mi jut? – kérdezte Ajtony. – Annyit főztem, hogy huszonöten is bőven jóllakhatnak belőle.

– Annál jobb. Akkor jut minden emberemnek dupla adag. Négy napja nem ettek főtt ételt.

– A matrózok meg reggel óta étlen-szomjan dolgoznak a hidegben. Ebédet sem kaptak – replikázott Ajtony.

– Ha az embereim eleget ettek, szétoszthatod köztük a maradékot. Aztán adjál nekik kenyeret, vagy amit akarsz.

– Ez nem igazság! – füstölgött Ajtony.

A zúzmaratörpe Ajtony hátához szorította a puskája csövét, és dühösen sziszegte:

– Tizenkét dupla adagot mondtam! Ne szórakozz velem, ha jót akarsz.

Ajtony csendesen előszedett a szekrényből tizenkét tányért. Lassan kanalazta bele a rizses kolbászt.

Balikó ökölbe szorított manccsal figyelt. Emésztette a düh és az éhség. Egy haszna azonban volt: most már tudta, hogy összesen tizenketten vannak a támadók.

A zúzmaratörpe végignézett a tányérokban púposodó adagokon, aztán a lépcsőhöz ment és felkiabált:

– Hé, Lavina!

– Szólított, parancsnok úr? – kukucskált be az ajtón egy megtermett, pocakos katona. Balikó emlékezett rá. Itt járkál már egy ideje a konyha közelében, és Fricit meg Brúnót bökdösi a puskája végével.

– Kész a vacsora. Hordjátok fel a többieknek!

– Igenis, parancsnok úr – vigyorodott el Lavina, és döngő léptekkel elindult, hogy segítséget hívjon a vacsora szétosztásához.

A parancsnok kényelmesen elhelyezkedett az asztal mellett, és intett Ajtonynak, hogy tegye elé az egyik tányért. Ajtony kénytelen-kelletlen engedelmeskedett. Amint eltávolodott a tűzhelytől, Balikó besurrant a nyitott éléskamra ajtaján.

– Ez most vészhelyzet – gondolta, és villámgyorsan megtömte a zsebeit. Ajtony visszatért a láboshoz, és gondterhelten számolgatta, vajon mennyi fog jutni a lábos alján maradt kevéske vacsorából a

társainak. Közben megérkezett Lavina is egy jégkék szakállú katonával, és nagy vígan nekiláttak, hogy felvigyék a vacsorát a fedélzetre.

– Lakjatok be alaposan! – szólt nekik a parancsnok. – Hatan fognak őrködni éjfélig, utána váltja őket a másik hat.

Lavina összecsapta a bokáját, aztán Ajtonyra mordult:

– Kenyér nincs hozzá?

– Gyerünk! Szelj fel vagy három cipót a fiúknak – intett a parancsnok.

Ajtony komótosan megindult az éléskamra felé. Balikó lábujjhegyen iszkolt arrébb, nehogy a szakáccsal összeütközve lelepleződjön. Legjobb lesz, ha azalatt lopózik be a raktárba, amíg a zúzmarakatonák esznek.

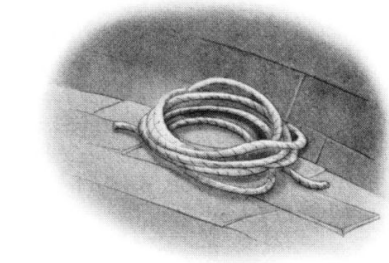

Emlékezett, hogy a mentőcsónak mellett kallódott egy tekercs kötél, amin Rumini ereszkedett le a fedélzetről Sötétváralján Ivola sípjáért. Az pont jó lesz. Balikó megkerülte a kormánykereket, és hamarosan megtalálta a mentőcsónak tövében a jéggé fagyott tekercset. Körülnézett, és egy gyors mozdulattal a kabátja alá rejtette a kötelet.

A fedélzeten közben felharsant a zúzmaratörpék kiabálása. Lavina és társai végeztek a dupla adag kolbászos rizzsel, és belátták: ha nem akarják, hogy az egérmatrózok ájultan essenek össze az éhségtől és hidegtől, akkor nekik is meg kell vacsorázni. Balikó hallotta, hogy leterelnek mindenkit a konyhába.

– Itt az idő – gondolta. – Majdnem teljesen üres a fedélzet.

Futott a raktárablakhoz. Belülről volt becsukva, de Balikó úgy döntött, a süvöltő szélben, a kihalt fedélzeten megkockáztathat egy kis csörömpölést. Könyökével beverte hát az üveget. Óvatosan bedugta mancsát a lyukon, és belülről elfordította a kilincset. Az ablak viszonylag szűk volt. Balikó agyán átvillant, hogy mindenképpen ki kell majd nyitnia a raktárajtót, mert ezen a résen csak Fecó és Rumini tudnának kijönni. Sebestyén széles vállait és a kapitány pocakját biztos nem tudnák itt átpréselni.

Előhúzta kabátja alól a kötelet, végét az ablak alatti kampóra hurkolta. Körülnézett, és miután meggyőződött arról, hogy senki sincs a közelben, lassan betolatott a résen. A kötélbe kapaszkodva óvatosan ereszkedett lefelé. Közben átkozta saját ostobaságát, hogy miért nem

tartja legalább egyik mécsesét a zsebében.

– Nem volna rossz, ha látnám, hol vagyok.

A következő pillanatban érezte, hogy akárhol van is, de baj van. A jeges kötél nem tartott elég szorosan, a csomó kilazult és kicsusszant a kampóból. Balikó zuhant lefelé, és egy másodperc múlva a földön találta magát. A kötél pont a fejére esett. Balikó feljajdult, de nem a fejére pottyanó kötél súlyától, hanem a bokájába hasító éles fájdalomtól. Szemét elöntötték a könnyek, és beleharapott vastag kabátja ujjába, hogy ne ordítson hangosan. Megpróbálta összeszedni magát, hogy talpra álljon, de érezte, hogy nem megy. Bokája eltört vagy kibicsaklott, és annyira fájt, hogy meg sem tudta mozdítani. Szeméből patakzottak a könnyek. Ő maga sem tudta eldönteni, hogy a fájdalomtól vagy tehetetlen dühében sír-e. Mert egy dologban biztos volt: törött lábbal sem a többieken, sem saját magán nem tud segíteni. Hiába vette számba az ellenséget, hiába jött, hogy kiszabadítsa a kapitányt és társait, most már nem tehet semmit. Ügyetlenségével megfosztotta a Szélkirálynő legénységét a menekülés reményétől.

KILENCEDIK FEJEZET

AZ ELSZAKADT KALAP

Balikó összeszedte magát. Valamit tennie kell, akkor is, ha ilyen szerencsétlenül alakult minden. A sarokban tornyosuló ládák irányából neszezést hallott. Suttogva szólalt meg:

– Balikó vagyok. Rumini, itt vagy? Kapitány úr? Sebestyén? Fecó?

Újabb neszezés volt a válasz.

– Azt hiszem, eltörött a lábam. Meg se tudok mozdulni.

A neszek erősödtek.

– Rumini, ti vagytok ott egyáltalán? – rémült meg Balikó.

Hangos koppanás volt a válasz.

– Nem tudtok beszélni?

Újabb koppanás. Balikó fellélegzett. A kopogás Ruminivel használt jelük. Csínyjeik elkövetése közben, amikor nagyon veszélyes hangosan beszélni, kopogással szoktak jelt adni egymásnak. Az egy koppintás az „igen”, a kettő „nem”. Világos, hogy Rumini nem tud most beszélni, ezért kopog.

– Bekötötték a szátokat? – kérdezte Balikó.

– Kopp.

– Meg is vagytok láncolva?

– Kopp.

– Őrök nincsenek?

– Kopp-kopp.

– Akkor jó. Megpróbálok odakúszni valahogy. Aú. Nagyon fáj a lábam.

– Kopp.

– Nem sérültetek meg?

– Kopp-kopp.

– Még szerencse. Jaj. Ez rémes.

Balikó megállt pihenni, aztán továbbvonszolta magát.

– Nem látok semmit. Kopoghatnál, hogy merre vagy.

Rumini halk kopogásokkal jelezte Balikónak, merre kússzon. Balikó úgy érezte, sosem ér oda. Csillagokat látott a fájdalomtól. Nagy keservesen végre eljutott a földön ülő Ruminihez. Mancsával végigtapogatta barátját, és megkereste a szájába gyömöszölt rongyot. Amikor végre sikerült kitapogatnia, megragadta a végét, és kirántotta Rumini szájából.

Rumini hatalmasat sóhajtott, egy darabig köszörülte a torkát, aztán rekedten szólalt meg.

– Köszönöm, cimbora. Már majdnem megfulladtam. Gyorsan vágd el a köteleket. Majd én megkeresem a többieket.

– Nincs nálam kés. Meg a láncot úgysem viszi – nyögte Balikó.

– Csak a többieken van lánc. Ez itt sima kender – mondta Rumini. – Ki is csomózhatod.

Balikó egy darabig küszködött, végül feladta.

– Inkább elrágom. Maradj veszteg!

– Várj! – szólt Rumini. – Van nálam egy bicska, ha be tudsz nyúlni a

zsebembe, kiveheted.

Balikó hamar megtalálta Rumini bicskáját, és szétvágta a madzagot. Rumini fájdalmasan dörzsölgette mancsait ott, ahol legjobban elgémberedtek, aztán nagy nehezen feltápászkodott. Kiráncigálta a kapitány, Sebestyén és Fecó szájából is a rongyot, hogy végre ők is levegőhöz jussanak.

– Áá – hördült fel Fecó olyan hangon, hogy elsőre rá sem lehetett ismerni. – Inni nem hoztál, Balikó?

– Nem. Minden ajtót lelakatoltak.

– Mi van a hajón? – kérdezte aggodalmas hangon a kapitány.

Balikó röviden beszámolt a zúzmaratörpék támadásáról.

– Összesen tizenketten vannak? – kérdezte Fecó. – Annyival simán boldogulnánk, ha váratlanul rohannánk le őket.

– Erre gondoltam én is – mondta Balikó. – Azért másztam le ide, hogy kiszabadítsalak titeket.

– És hogy akarsz kiszabadítani? – érdeklődött Fecó.

– Gondoltam, kiveszem Rumini zsebéből az álkulcsát, és azzal nyitom ki a lakatokat.

– Nincs nálam az álkulcs – dünnyögött Rumini –, elhozhattad volna a vascsöppentőt. Mindegy, megpróbálom a bicskámmal.

Fecóhoz lépett, aztán csak a fejét rázta:

– Nem látok semmit.

– Ej, fiúk, hát még lámpást sem tartotok magatoknál? – méltatlankodott Fecó. – Ezt nem vártam.

– Miért, nálad van?

– Persze. Nyúlj be a belső zsebembe.

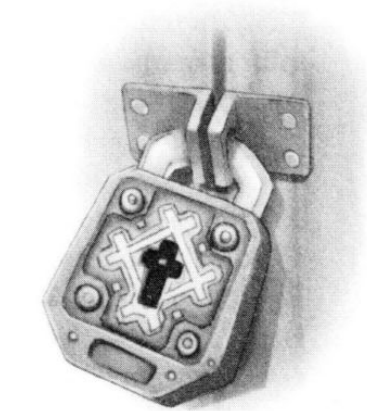

Rumini előszedte Fecó lámpását, és nekiállt, hogy fényénél kifeszítse a lakatot. Néhány percnyi küzdelem után bosszúsan sóhajtott.

– Ez valami speciális szerkezet. Nem tudom kinyitni.

Balikónak hirtelen jó ötlete támadt.

– Ha itt van még Dolmányos papa szerszámosládája, egy kalapáccsal leverhetjük a lakatokat. Gyorsabb, mint kulcsokkal meg

bicskával bajlódni.

Rumini bólintott, és szétnézett a raktárban. Hubert úr ládái között rá is bukkant a kalapácsra. Először Fecóhoz lépett, felemelte a kalapácsot és hunyorítva méricskélte, hová üssön.

– Várj, Rumini, ne! – kiáltott Fecó hirtelen.

– Nyugalom, nem a tyúkszemedre célzok! – mondta Rumini, és rácsapott a lakatra.

Abban a pillanatban hatalmas csengés-bongás hangzott fel, szinte belesüketültek.

– Ettől féltem! – sóhajtott Fecó, amint elhalt a csengőszó.

– Az ércmanók olyan lakatot készítenek, amit csak kulccsal lehet kinyitni. Ha le akarod verni, lármázni kezd, hogy riassza a gazdáját.

A fedélzeten lábdobogás hallatszott.

– Balikó, el kéne bújnod! – mondta Sebestyén. Balikó megpróbált talpra kecmeregni, de visszarogyott.

– Nem megy.

– Hol a kalap? – ragadta meg a vállát Rumini.

– A fejemen volt. Biztos elgurult, mikor leestem – nyögte Balikó.

Látszott rajta, hogy teljesen megzavarodott. Rumini két ugrással az ablak alatt termett. Ott hevert a kötél, amivel Balikó bezuhant a raktárba, de a kalap nem volt sehol. Rumini magasba emelte a lámpást és körülnézett. Az egyik ládából kiállt egy szög, ezen akadt fenn a kalap. Balikónak nagy szerencséje volt, hogy zuhantában nem akadt bele a hegyes vasba. Rumini leakasztotta a viharvert fejfedőt a szögről, és gyorsan elfújta a mécsest. Odafönt kinyitották a raktárajtót, és zúzmaratörpe katonák siettek le a lépcsőn. Egyik kezükben fáklya, a másikban lövésre kész fegyver. Hatan érkeztek, élen a kapitány, mögötte Lavina, Mínusz és még három fekete ruhás. Körülállták a foglyokat, puskájukat rájuk szegezték. Lavina megragadta Balikó karját.

– Hát te mit csinálsz itt?

– Eltörött a lábam – jajdult fel a kisegér.

– Hogy szedted le magadról a köteleket?

Balikó csak pislogott, nem tudta, mit válaszoljon. Fecó gyorsabb volt, rögtön megértette, hogy a zúzmaratörpék nem vették észre a cserét. Nem tűnt fel nekik, hogy Rumini helyett valaki más hever a padlón. Az ő szemükben csak egy kölyök esett foglyul, aki most érthetetlen módon kiszabadította magát.

– Ügyes gyerek ez – mondta Fecó. – Ha ő nem segít, már rég megfulladtunk volna a szánkba dugott rongyoktól.

– Hogy törted el a lábad? – fordult hirtelen Balikóhoz a parancsnok.

– A sötétben megbotlott valamiben – szólt Fecó.

– Nem téged kérdeztelek!

– Elestem, és kifordult a bokám – hebegett Balikó.

– Lavina! Halszem! Ti itt maradtok őrködni. Leküldök egy láncot. Kötözzétek meg vele a kölyköt.

– Nem megy ez már sehová törött bokával – vélekedett Halszem.

– Nem szeretném, hogy a helytartó úr foglyai még egyszer szökni próbáljanak – mondta keményen a kapitány.

– Ha azt sem szeretné, hogy helytartó foglyai éhen haljanak és megfagyjanak éjszaka, küldessen le némi enni- és innivalót, meg néhány takarót – mondta Fecó.

– Kaphatsz még egyet az orrodra, ha sokat jár a szád – ripakodott rá Mínusz Fecóra, de a parancsnok intett.

– Hagyd, majd a helytartó móresre tanítja. Addig hadd egyenek, igyanak.

– Gyerünk, mindenki vissza a fedélzetre. Lavina és Halszem itt maradnak! Bagó, te hozol nekik vacsorát és néhány takarót! Mínusz, Kucsma! Ti ketten megetetitek őket!

– Nem vagyok én dajka – morgott Kucsma.

– Parancsnok úr, nem lehetne szabaddá tenni a kezüket, hogy maguktól egyenek? – kérdezte Mínusz is. – Szívesen beverem a képét akármelyiknek, de hogy kiskanállal etessem… Na ne!

– Nem bánom – mondta a parancsnok. – De ha valaki mégis megszökik, esküszöm, hogy cápaeledelt aprítok belőletek.

– Mínusz, gyere velem. Bagó, indulhatsz.

A katonák összecsapták a bokájukat. A parancsnok, Mínusz és Bagó felmentek a lépcsőn, hogy vacsorát hozzanak a raboknak. Lavina, Halszem és Kucsma fegyverrel a kezükben lent maradtak a raktárban. Bagó nyitva hagyta a raktárajtót, hogy ha étellel teli kézzel visszatér, ne kelljen a kilinccsel bajlódnia. A három lent maradt zúzmaratörpe a kapitány távozása után nem sokat törődött a rabokkal, azon tanakodtak, vajon mikor érnek már végre Jégvárosba.

A kapitány és Sebestyén aggodalmas pillantásokat vetettek a raktár sarkai felé. Vajon hol lehet Rumini? Sokáig nem bujkálhat idelenn, mert előbb-utóbb felfedezik, vagy egyszerűen éhen hal. Balikó megpróbálta úgy helyezni fájós lábát, hogy kissé megkönnyebbüljön, ő most semmi mással nem törődött. Csak Fecó volt az, aki minden idegszálával a lépcsőre koncentrált. Bár az őrök lámpása nem világította meg teljesen a feljáratot, halványan kirajzolódtak a lépcsőfokok. Árnyék sem moccant, zaj sem hallatszott, éppen csak egy halk reccsenés érkezett a legfelső lépcső irányából. Aki nem figyelt, meg sem hallotta. De Fecó elmosolyodott, és magában megkönnyebbülten sóhajtott. Rumini ezek szerint megtalálta a láthatatlanná tevő kalapot, és Bagó meg Mínusz visszatérése előtt sikerült felosonnia a fedélzetre.

– Egész ügyes kölyök ez a kis Rumini – gondolta elégedetten Fecó. – Remélem, kitalál valami okosat, hogy véget vessünk ennek a

rémálomnak.

Rumini mindent meg is tett, hogy kitaláljon valami okosat. Első útja a kabinjukhoz vezetett, hátha sikerül bicskájával kifeszegetni a lakatot.

– Ha egyszerű szerkezet, pillanatok alatt bejutok, és a vascsöppentővel már gyerekjáték lesz kiszabadítanom a többieket.

De azt a lakatot is Ércszigeten gyártották, és Rumini csalódottan vette tudomásul, hogy más megoldást kell kieszelnie. Valahogy muszáj leszednie a láncokat Fecóról, a kapitányról és Sebestyénről. De hogyan? A lakat kulcs nélkül nyithatatlan, a láncot a vascsöppentő nélkül nem lehet leoldani. El kéne lopni a kulcsot az őröktől, de Rumini azt sem tudta, kinél keresse. Ráadásul majd elájult az éhségtől. Úgy döntött, először eszik, aztán majd meglátja.

Magabiztos léptekkel vonult le a konyhába, hogy bőségesen belakmározzon. Az éléskamra ajtaja ugyan zárva volt, de bicskájával pillanatok alatt kinyitotta.

– Legalább ezt sikerült leszednem – sóhajtott elégedetten.

Belépett, és nekilátott az evésnek.

– Ajtony majd azt hiszi, hogy a zúzmaratörpék dézsmálták meg az éléskamrát. Vagy ha nem, hát gyanakodhat a kísértetre.

A láthatatlanná tevő kalap állandóan a szemébe csúszott. Végül levette, hogy nyugodtan ehessen.

– Úgysem jön ilyenkor a konyhába senki – gondolta.

Mikor újra fejébe akarta nyomni az öreg posztókalapot, felfedezte, hogy ott, ahol a szögön fennakadt, hosszan beszakadt az anyag.

– Elég neki egy kis rántás, és teljesen végigreped – gondolta Rumini. – Akkor aztán biztosan oda a varázsereje. Meg kéne varrni, hogy ne szakadhasson tovább, mert ha észrevesznek, akkor már senkit sem tudok kiszabadítani.

– Fecónak biztos van tűje, cérnája – morfondírozott. – Bemegyek a hálóterembe, megkeresem a varrókészletét, és megvarrom a kalapot. Ez most a legfontosabb. Legalább addig is melegben leszek.

Rumini fejébe nyomta kalapot, és fellopakodott a lépcsőn. Kint szinte megdermedt a hidegtől. Hiába volt rajta sapka, sál és a bundás csizma, úgy érezte, csontjáig hatol a hideg. Vacogó fogakkal indult a legénységi hálóteremhez.

Az ajtóhoz érve azonban elkámpicsorodott. Teljesen megfeledkezett az őrökről. Azt gondolta, hogy csak belopódzik az ajtón, megvarrja a kalapot és szundít egyet Fecó ágyában. Végül is késő éjszaka volt már. Keserűen csalódott, amikor meglátta az ajtó előtt strázsáló két zúzmarakatonát, és egy harmadikat, aki a falnak dőlve pipázott. A zúzmaratörpék vastag irhakabátba burkolózva álldogáltak, szemmel láthatóan nem túl elégedetten a sorsukkal. Szakállukon és bajszukon csillogott a holdfény, de nem azért, mert drágakövekkel díszítették,

hanem az apró jégcsapok és dér miatt, amely minden szőrszálat beborított.

Rumini már éppen továbbosont volna, hogy menedéket keressen magának éjszakára, amikor a folyosó végén feltűnt a zúzmara-különítmény parancsnoka. Láttára a katonák vigyázzállásba merevedtek.

– Őrség, jelentést kérek! – harsogott a parancsnok.

– Parancsnok úrnak jelentem, a létszám három. A fedélzeten minden rendben, semmi mozgást nem érzékelünk.

– Mióta álltok itt? – vonta össze szemöldökét a parancsnok.

– Két órája. Tízpercenként egyikünk körüljárja a fedélzetet.

– És a matrózok? Alszanak?

– Igen. Ellenőrizzem őket? – kérdezte szolgálatkészen Halszem.

– Csendben nézz körül odabent – bólintott a parancsnok.

Halszem kinyitotta az ajtót, a másik két őr pedig követte a parancsnokot, hogy megkezdjék a járőrözést a fedélzeten. Rumini csak egy pillanatig habozott. Inkább legyen bent a meleg szobában, és őrizze őt kívülről ez a katona, mint hogy láthatatlanul ténferegjen a jéghideg fedélzeten egy szakadt, alig működő láthatatlanná tevő kalap oltalma alatt. Halszem belépett az ajtón, Rumini árnyék módjára követte. Halszem mécsest gyújtott, és egyenként az alvó egérmatrózok arcába világított. Megállapította, hogy mindenki az igazak álmát alussza, így hát elfújta mécsesét, és visszatért őrhelyére. Rumini a falhoz lapulva várt, amíg Halszem kívülről ismét bezárta az ajtót, aztán lábujjhegyen Fecó és Tubák emeletes ágyához osont. Az előbb, Halszem lámpájának fényénél Rumini megállapította, hogy Fecó ágya valóban üres.

Megfogta Fecó zsákját, és felkapaszkodott a létrán. Az alsó ágyon Tubák nagyokat horkolva aludt. Rumini a párna alól előhúzta Fecó tartaléklámpáját, a zsákot kiborította a takaróra, hogy megkeresse a varrókészletet. Először is a sirálysíp akadt a mancsába, amit Ivola küldött a papájának. Rumini hirtelen elhatározással a zsebébe csúsztatta, aztán folytatta a kutatást. Hamarosan rá is bukkant egy kis teknőspáncélból készült dobozkára, amiben tűt, cérnát és néhány gombot talált.

Befűzte a cérnát, és nekilátott a munkának. Óvatos, apró öltésekkel dolgozott, igyekezett minél kíméletesebben bánni a varázsszövettel. Hamarosan elkészült. Elégedetten heveredett végig az ágyon, fejére húzta a takarót, és pillanatok múlva már az igazak álmát aludta.

Hajnalban az őrök felébresztették, és a fedélzetre terelték a matrózokat. Mindenki kapott egy bögre teát, aztán kezdődött a munka. Ruminit senki sem vette észre Fecó ágyában, a kisegér pedig olyan mélyen aludt, hogy csak déltájban ébredt fel. Felöltözött, fejébe nyomta a kalapot, és elindult, hogy körülnézzen. Azaz, csak indult

volna, mert a hálóterem ajtaja kívülről zárva volt.

– Sebaj – kuncogott magában a kisegér. – Gyerekjáték lesz kijutni.

Azzal öklével teljes erővel megdöngette az ajtót. Félrehúzódott és várt. Biztos benéz valaki, hogy ellenőrizze a szokatlan zajt, ő meg ezalatt szépen kisurran a nyitott ajtón. Milyen egyszerű az élet, ha valaki láthatatlan!

Az ajtó ki is nyílt, és két katona lépett be rajta, előre szegezett fegyverrel. Rumini elindult feléjük, hogy legyen ideje kiosonni, mielőtt újra becsuknák az ajtót.

– Állj! Ne moccanj! – ordított Kucsma, és Ruminire irányította a puskáját.

– Fel a kezekkel, nyavalyás! – kiabált Mínusz.

Rumini megtorpant. Ki lehet itt a kabinban rajta kívül? Kire céloznak a katonák? Csendesen megfordult, és hátranézett.

– Még egy mozdulat és keresztüllőlek! – üvöltötte Kucsma.

– Kezeket fel! Most! – bömbölt Mínusz.

Rumini érezte, ahogy végigfut rajta a rettenet. A szíve egy pillanat alatt a torkában dobogott. Ez a két katona őrá szegezi a fegyverét. Vagyis látják őt, hiába díszeleg fején a befoltozott láthatatlanná tevő kalap. Lassan, mintha álmában mozogna, felemelte a mancsait.

– Lehet, hogy a varrástól vesztette el varázserejét a kalap – futott át az agyán a gondolat.

– Kellett nekem varrogatni! – jajdult fel magában. – Balikónak van igaza. Amit ma megtehetsz, azt holnap is megteheted. Nem kellett volna megvarrnom. De már mindegy.

Kucsma hátba vágta Ruminit.

– Megúsztad a délelőtti munkát, de most majd behozod. Indulás a fedélzetre!

– Ez a posztó vacak minek a fejedre? – mutatott Mínusz a kalapra.

– Melegíti a fejem – vetette oda Rumini.

– Persze, meg vigyáz, el ne szálljon az eszed! – röhögött Kucsma, és egy mozdulattal leverte Rumini fejéről a kalapot. A kisegér utánakapott, de Mínusz elordította magát:

– Lódulj!

Kucsma meglökte Ruminit, és az ajtó felé hajtotta, hátának szegezett

puskával.

– Szedd a lábad, kölyök, amíg szépen mondom.

Rumini a szeme sarkából látta, hogy a kalap begurul Tubák ágya alá. A fedélzetre érve hátrahőkölt. A jeges szél apró szemű, metszően éles havat fújt a szemébe. Összehúzott szemmel, fintorogva úgy látta, körülöttük minden szürke, a hófelhők vastagon beborítják az eget, és még a tenger is az ég szürkéjét tükrözi.

– Ezt nevezi a kapitány meleg évszaknak? – füstölgött magában Rumini, és sietve felhúzta a kesztyűjét.

– Vidd a kölyköt a hátsó fedélzetre! – mondta Kucsma Mínusznak. – Azt a két másikat meg, akik kékre fagytak, tereld be a konyhába. Segítsenek a szakácsnak!

Mínusz bólintott, és a hátsó fedélzet irányába taszigálta Ruminit. A kisegér behúzott nyakkal, előregörnyedve haladt a széllel szembe. A fedélzeten mozgó alakoknak szinte csak a körvonalát látta. Mínusz a korlát felé lökte.

– Ez lesz a helyed! Segítesz az öregnek a köteleknél – mutatott előre.

Rumini a kötelek fölé görnyedő hóborította alakban Tubákot vélte felismerni.

– Gyertek! – intett Mínusz két hólepte egérnek, akik a korlát mellett gubbasztottak. A vastagabbikat úgy rázta a hideg, hogy egész teste remegett.

– Mo-mo-mo-mondtam, hogy a-a-a-adjanak egy kis fa-fa-fa-faggyú-tö-tö-tö – nyögte.

Rumini felismerte Dundi Bandit és Rolandot. Mindketten rémesen festettek, főleg a minden ízében reszkető Bandi.

– Mozgás – dördült rájuk Mínusz, és úgy vágta hátba Bandit, hogy szerencsétlen orra bukott.

Roland segített neki feltápászkodni. Keservesen vánszorogva indultak a konyha irányába. Rumini Tubákra nézett. Az öreg a hátsó árbóc tövében álló ládára mutatott.

– Van benne egy mocskos pokróc. Kösd magadra!

Rumini már lódult is. Így talán nem fog teljesen átázni a kabátja. Nem lesz könnyű mozogni benne, bár amúgy sem állt szándékában különösebb tornagyakorlatokat végezni. A köteleket kell feszesen tartani, és időnként változtatni a vitorla állásán, ha a szél ereje vagy iránya változik.

– Mikor jön a váltás? – fordult a kisegér Tubákhoz.

Könnyebben telik az idő, ha tudja, meddig tart a szörnyű munka a hidegben. Tubák legyintett, és a hátára kötött pléd oltalma alatt megpróbált tüzet csiholni a pipájába.

– Értem, nincs váltás és nincs beszélgetés – vette tudomásul a kisegér.

Ebben a pillanatban csattanások hangzottak a magasban.

– Megint meglazult a vitorla – ordított hátra a kormányos.

Tubák és Rumini nekifeszültek, és nagy küzdelem árán sikerült megfeszíteni és csomóra kötni a vitorlakötelet. Amikor végre elkészültek, Rumini lihegve megkockáztatott még egy kérdést.

– Messze van még Jégváros?

Tubák összehúzott szemmel a messzeségbe meredt, és a fejét rázta.

– Holnapra odaérünk.

Rumini bólintott. Addig valahogy kibírja. És a kapitányék is kénytelenek lesznek a raktárban kibírni valahogy, mert egyelőre biztosan nem tudja kiszabadítani őket.

TIZEDIK FEJEZET

AZ ÚJ KIRÁLY

A Szélkirálynő másnap délelőtt elérte a jégvárosi öblöt. A hófúvás és a jeges szél ereje kicsit mérséklődött ugyan, de így is vastag zúzmararéteg borított mindent a hajón. Az egérmatrózok kimerülten, jéggé fagyva dolgoztak a fedélzeten. Mivel foglyul ejtőik úgy vélték, kár a tartalék élelmiszert az egereknek adni, amikor ők maguk is befalhatnák, a matrózok nem csak a hidegtől szenvedtek, hanem a mardosó éhségtől is. Cincogi doktor Jégcsap Hubert urasághoz járult.

– Ha nem engedélyez a legénységnek némi pihenést a melegben, mindenki tüdőgyulladást fog kapni. Evés nélkül pedig teljesen legyengülnek, és ahhoz sem lesz erejük, hogy feszesen tartsák a vitorlákat!

– Jégvárosban majd melegedhetnek – vont vállat Hubert úr, és szorosabbra húzta magán prémes kabátját. – Ha meg legyengülnek kissé, legalább nem kell tartanom a rendbontástól.

Így hát kopogó szemmel, fáradtságtól kóválygyogva, vacogó fogakkal irányították az egerek a Szélkirálynőt Jégváros felé. Mire a távolban kirajzolódott a kikötő, jártányi erejük is alig volt már. Igaza volt Hubert úrnak, ilyen állapotban senkinek sem jutott eszébe lázadni vagy harcba bocsátkozni a zúzmaratörpékkel.

Amikor a távolban feltűnt a jégvárosi világítótorony, Hubert úr maga elé rendelte a legénységet, és így szólt:

– Rövidesen elérjük az úti célunk. Jégvárosban az embereim kíséretében partra szállok. A Szélkirálynő sorsáról később döntök. Parancsomig a hajó nem hagyhatja el a kikötőt, és senki sem szállhat partra. Két őrt hagyok hátra, ők vigyáznak a rendre. Aki szökni próbál, vagy a parti őrséget riasztja, az búcsút mondhat az életének!

– És mi lesz a kapitánnyal meg a többiekkel? – kérdezte Cincogi doktor.

Azt már minden egér hallotta, hogy a kapitányt, Sebestyént, Galléros Fecót és Balikót a raktárban őrzik, de hogy miért, azt senki sem tudta.

– Őrájuk példás büntetés vár! – mondta Hubert úr olyan vészjósló hangon, hogy a legénységnek végigfutott a hátán a hideg.

– Mindenki a kötelekhez! És semmi rendbontás, ha jót akartok! – intett a helytartó, a különítmény parancsnoka pedig jelt adott embereinek, hogy tereljék szolgálati helyükre a matrózokat.

Jégvárosban minden hófehér, mivel vastag zúzmararéteg fedi az épületeket. Díszítésül pedig mindenféle kristályokat, jég- és üvegdíszeket lógattak fel az itt lakó zúzmaratörpék. Ezeken megcsillan a napfény, és Jégváros épületei úgy szikráznak, mintha gyémántból épült volna az utolsó bódé is. A dombon magasodik a Jégvár, a zúzmarakirályok lakhelye. Vastag sziklákból vésték a falait, de kívülről jégpáncél borítja. Napsütésben rá se lehet nézni, annyira csillog. A falak csúszósak, magasak és törhetetlenek. Nem volt még olyan ellenség, amely el tudta volna foglalni a Jégvárat.

A kikötőben hamarosan észlelték a Szélkirálynőt, és a kikötői őrség hajója megindult, hogy ellenőrizze az érkezőket. Az őrhajó árbócán vígan lengett Zúzmaragyarmat zászlaja, amelyet egy jéghegy, és a csúcsán napként világító, arannyal hímzett hópihe ékesített. Zuzmó Alex a korláthoz sietett, hogy köszöntse a kikötői őrség hajóját. Mellette a különítmény parancsnoka feszített, aki a partraszállás örömére vastag ezüstláncot tekert acélszürke szakállába.

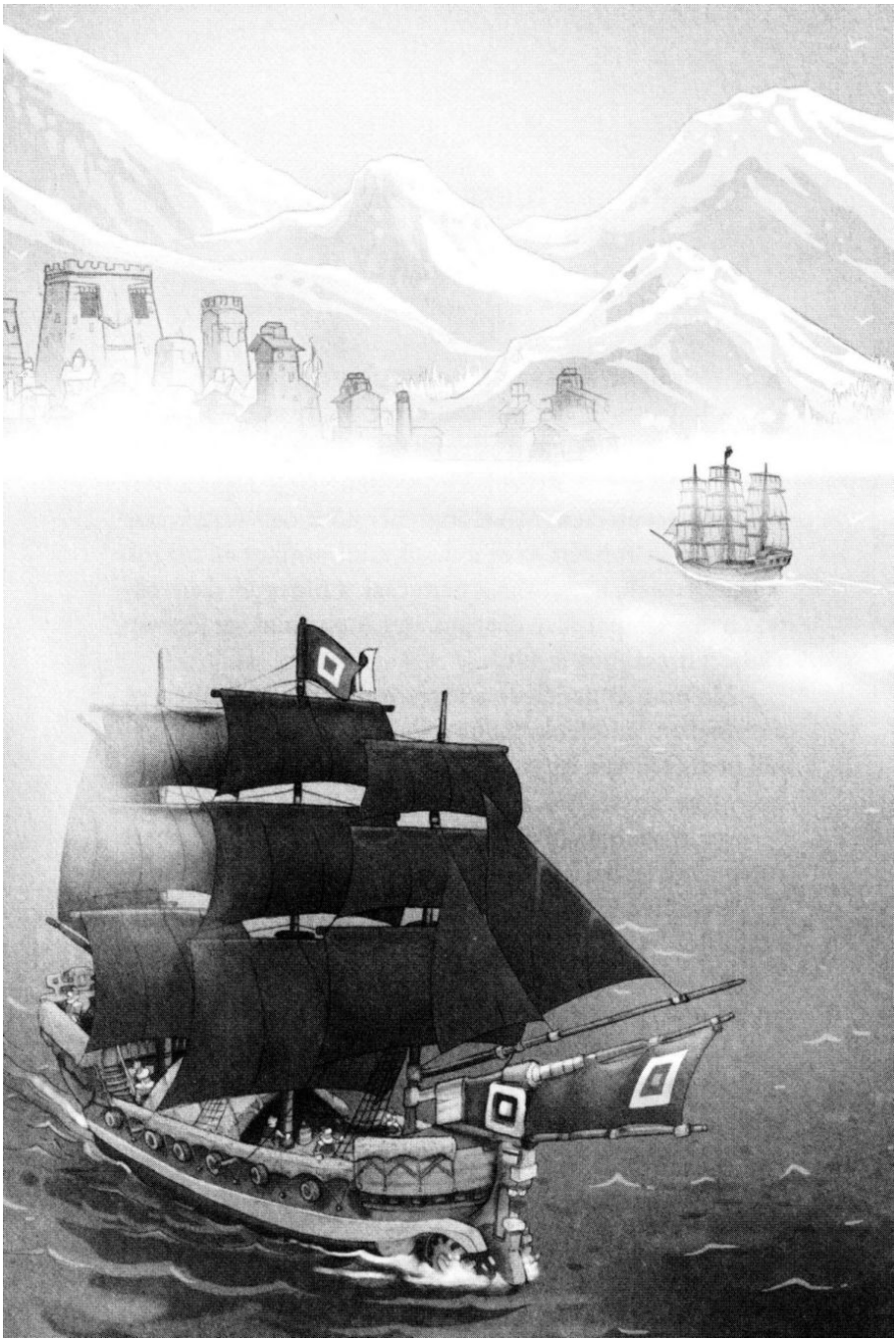

– A Szélkirálynő érkezése ünnep Zúzmaragyarmat számára – jelentette ki Alex fennkölt hangon. – A fedélzeten tér vissza Jégvárosba Rianástorky Jégcsap Hubert uraság, királyunk barátja, Zúzmaragyarmat helytartója. Értesítsétek őfelségét Hubert úr érkezéséről. Fontos híreket, ajándékokat és foglyokat hozott őfelségének.

Alex a zsebébe nyúlt, és hatalmas, veretes aranygyűrűt húzott elő. A gyűrűn az R J H betűk álltak, gyémántokkal kirakva. A parti őrség kapitánya szemügyre vette a gyűrűt, aztán kihúzta magát.

– Máris küldök egy futárt a Jégvárba, hogy értesítse a királyt.

– Nem jött a kikötőbe mostanában egy Medúza nevű hajó? – érdeklődött Alex.

A parti őrség kapitánya elgondolkozott, aztán bólintott.

– Tegnapelőtt futottak be. A hármas mólónál kötöttek ki.

– Köszönöm – biccentett Alex.

A parti őrség búcsút vett a Szélkirálynőtől. Amint az őrhajó visszakanyarodott a kikötőbe, Alex a zúzmarakülönítmény parancsnokához fordult.

– A hármas mólónál kötünk ki. Ott vár ránk Telér tábornok az ércmanó csapattal. Ahogy partra szálltunk, kezdődik a hadművelet.

A parancsnok bólintott, és ment a dolgára. Zuzmó Alex egy pillanatig elmerengett. Vajon sikerül-e a gazdája terve? Jégcsap Hubert úr ugyanis remek tervet eszelt ki: az ércmanók segítségével elfoglalja a Jégvárat, és foglyul ejti a királyt. Jégcsap Hubert úr maga akart király lenni. Alex ábrándozva tekintett a Jégvár irányába. Milyen gyönyörű város, milyen gazdag ország, mennyi kincs! Álmodozásából Hubert úr hangja térítette magához.

– Alex, te semmirekellő! Benőtte a szőr a füledet? Öt perce ordibálok neked!

– Bocsánatáért esedezem, nagyságos úr – hajolt földig Alex.

– Majd jégcsapot kötök a hónod alá, akkor nem lesz kedved bámészkodni!

– Ön túl szigorú, uram!

– Jól jegyezd meg, a szigorúság királyi erény – szólt Hubert úr.

Alex ismét a földig hajolt.

– Várom a parancsait.

– Úgy döntöttem, hogy a raktárban őrzött foglyokat is magunkkal visszük a várba.

– De csak az utunkban lesznek – tiltakozott Alex.

Jégcsap Hubert úr megrázta kristályokkal ékesített szakállát.

– Nem baj. Ha itt hagyjuk őket, esetleg elszabadulnak, és ha kijátsszák az őreinket, megszöknek Jégvárosból. Én viszont arra is gondoltam, mi lesz, ha nem sikerül a tervünk. Akkor bizony menekülni kell. És akkor nem árt, ha velünk van a hajóskapitány, a kormányos és egy erős matróz.

– De mi lesz a törött lábú kölyökkel? Őrá már csak nincsen szükség?

– Visszük őt is. Ha itt hagyjuk a raktárban, valamelyik egér még nekilát kiszabadítani, aztán jönnek a többiek, és fellángol bennük a harci kedv, mire visszatérünk. Jobb, ha velünk van.

– De ki fogja cipelni? A saját lábán biztos nem tud menni.

– Ott az a fiatal matróz. Ő erős. Majd a hátára veszi. Na, eredj a dolgodra! Közeledünk a parthoz.

A fedélzeten felharsant a különítmény parancsnokának hangja:

– Kikötéshez felkészülni!

A Szélkirálynő befutott a kikötőbe. Az egerek utolsó erejüket szedték össze, hogy kikötés közben helytálljanak. Rumini még mindig Tubák mellé volt beosztva a tatnál, mert Dundi Bandit a hideg rázta, és magas lázzal feküdt az ágyában. Rumini is csúnyán köhögött, és magában még csúnyábbakat gondolt a hidegről és a zúzmaratörpékről. Ha nem lett volna a hátán a Tubáktól kapott pokróc, már tüdőgyulladást kapott volna a jeges szélben. Miközben elgémberedett ujjaival a kötelet tartotta, egy nagy tál gőzölgő húslevest képzelt maga elé sok zöldséggel és grízgaluskával, aztán frissen sült húst, illatos petrezselymes krumplival, uborkával. Akkorát nyelt, hogy kis híján kicsúszott mancsai közül a kötél. Tubákra nézett. Az öreg pipával a szájában éppen hurkot kötött a kikötéshez használt kötélre. Szemmel láthatóan rá se hederített Ruminire, de amikor a kisegér nem sokkal később elhaladt mellette, a fogai közt odaszólt neki:

– Tarts ki! Eszünk hamarosan.

Mihelyst kikötöttek, Alex partra szállt, és sietve indult a Medúzához, hogy beszéljen Telér tábornokkal. A katonák felsorakoztak a fedélzeten. A raktárból felvezették a kapitányt, Sebestyént és Galléros Fecót. Hubert úr parancsára Balikót Fecó hátára kötözték, hogy ő cipelje. Szegény kisegér keservesen szuszogott, sehogy sem volt kényelmes neki, törött lábának pedig még annál is kevésbé esett jól az utazás. Fecónak sem tetszett a dolog, de nem volt más választása, előregörnyedve vitte sérült barátját.

– Ne fészkelődj annyit, Balikó, mert csak egyre rosszabb lesz – szólt hátra a válla fölött.

– Ennél már biztos nem lesz rosszabb – nyögte a kisegér.

– Na, csak várd ki a végét. Ezektől minden kitelik – dünnyögött Fecó.

Jégcsap Hubert úr katonái körében levonult a fedélzetről, Halszem

és Ordas közrefogták a rabokat. A hátrahagyott két őr pedig az ebédlőbe terelte a végsőkig elcsigázott matrózokat. Ajtony forró levessel várta őket. Igaz, a húsleveshez való húst mind megették a zúzmarakatonák, sőt zöldség sem maradt, így a szakács egyszerű rántott levest főzött zsemlekockával. A matrózok mégis úgy érezték, életükben nem ettek még ilyen finomat.

Evés után az őrök a hálófülkébe terelték a matrózokat, és szabad pihenést engedélyeztek. Kivétel nélkül mély álomba zuhantak mindannyian, az őrökön és Ajtonyon kívül senki sem volt ébren a Szélkirálynő fedélzetén a következő pár órában. De még ha ébren lettek volna, akkor sem értesültek volna arról, mi történt nem sokkal a partraszállás után odafönt a Jégvárban.

Jégcsap Hubert úrnak hatalmas szerencséje volt. Eleinte minden a tervei szerint alakult. A zúzmaratörpék csapatához a Medúza előtt csatlakozott az ércmanó-különítmény Telér tábornok vezetésével. A tábornok smaragdzöld egyenruhában, rézszín köpenyben lépett Hubert úr elé, és halk szóval köszöntötte.

– Az ércmanó csapat felsorakozott, uram. A raktárban lapultunk eddig, érkezésünkről senki sem szerzett tudomást. Minden úgy van, ahogy királyunkkal, Érc Sámuellel megbeszélte. Raboknak álcázzuk magunkat, és a parancsára várunk, hogy megkezdjük a támadást.

– Helyes, helyes – bólogatott Hubert úr. – Először be kell jutnunk a Jégvárba. Utána kezdődik csak a harc. Addig mindenkinek azt kell hinni, hogy rabokat hoztam őfelségének ajándékba.

– Értem – felelte Telér tábornok. – Csak akkor támadunk, ha jelt ad. A harcok után pedig…

– Hát persze – mosolygott Hubert úr. – A harcok után pedig megkapják a megbeszélt kincseket. Hiszen Érc Sámuel nem véletlenül szövetkezett velem Miklós király ellen. Ön és az ércmanó csapat egy-egy zsák arannyal térhet haza, Ércsziget királyának pedig a Gleccser-völgyi ezüstbányákat adom ajándékba.

Telér tábornok megnyugodott, és intett embereinek, hogy rejtsék fegyvereiket a köpenyük alá, kezükre húzzanak gumibilincset. Az ércmanók engedelmeskedtek, aztán lehajtott fejjel sorba álltak. A zúzmarakatonák körülvették őket, mintha valódi rabok volnának, és a menet megindult a Jégvár felé.

Elöl ment Hubert úr és Alex, őket követték a foglyul esett egerek és a lehajtott fejű ércmanók. A zúzmaratörpék szigorú tekintettel zárták körül a csapatot. Parancsnokuk hátvédként leghátul masírozott.

Bár Hubert úr kerülni akarta a feltűnést, nagyúri megjelenése, kísérői és a katonák között bilincsbe vert, egyenruhás ércmanók mindenkinek felkeltették a kíváncsiságát. Mire felértek a Jégvárba, kisebbfajta tömeg követte őket, izgatottan vitatva a látottakat. Időnként egy-egy bátrabb jégvárosi zúzmaratörpe odalépett

valamelyik fekete ruhás katonához, hogy megkérdezze, kik ők és honnan jönnek, de a zúzmarakatonák semmilyen kérdésre nem válaszoltak.

A Jégvár kapujában ezüst ruhás őrség állta útjukat. Hubert úr előre lépett, és felmutatta a gyémántokból kirakott, R J H betűkkel díszített helytartói aranygyűrűt. Az ezüst ruhások vigyázzba vágták magukat, a jéggel páncélozott várkapu feltárult. A csapat minden nehézség nélkül eljutott a trónterembe. Ha valahol őrökbe botlottak, elég volt a gyűrűt magasba emelni, és minden ajtó kinyílt előttük.

A trónteremben sokan várakoztak. Udvaroncok, főurak, hölgyek, katonák. Jégcsap Hubert úr különítményének láttán izgatottan összesúgott a tömeg. A helytartó érkezésének híre megelőzte magát a helytartót: sokan azért jöttek lélekszakadva a trónterembe, hogy saját szemükkel bámulják meg a híres Rianástorky Jégcsap Hubert urat, Zúzmaragyarmat jóságos helytartóját, aki egy csapat megbilincselt ércmanót és négy egeret hozott a királynak ajándékba, és akiről úgy hírlett, lassacskán száztizenegy éves lesz. Ámulva nézte a tömeg a foglyokat, de még jobban ámultak azon, hogy az idős helytartó milyen fiatalos, milyen könnyeden lépked.

– Ó, micsoda kiváló zúzmaratörpe úr! – súgta egy hölgy a barátnőjének. – Nemcsak gazdag és bölcs, de olyan peckesen lépked, mint egy ifjú dalia.

– Vajon van felesége? – kérdezte ábrándosan a barátnő.

Gyöngyökkel díszített szakállú udvarmester sietett a vendégek fogadására.

– Helytartó úr! Őfelsége Miklós király azonnal látni kívánja – mondta, miközben úgy hajlongott, hogy szakálla a földet verdeste.

Jégcsap Hubert, Zuzmó Alex és három fekete ruhás katona kíséretében rögtön a király lakosztályába indult.

– Sajnos őfelségét rettenetes köszvény kínozza – susogta az udvarmester. – Alig tud felkelni az ágyból.

Jégcsap Hubert elégedetten bólogatott. Annál könnyebb dolga lesz. Amikor beléptek a királyi lakosztályba, őfelsége ezüsthímzéses pamlagon hevert, bársonyruhás inasa éppen egy csésze gőzölgő gyógyteát nyújtott neki.

– Rianástorky Jégcsap Hubert helytartó úr! – jelentette szertartásosan az udvarmester.

Hubert úr belépett. A király nyájasan mosolyogva tekintett rá, de a következő pillanatban csuklani kezdett a meglepetéstől.

– De hiszen ez nem az én Hubert barátom!

Nehézkesen feltápászkodott. Inasa puha párnákkal támasztotta meg fejét és hátát.

– Ki maga? És hogy merészelt a helytartó nevében bejelentkezni?

– Felséges királyom, az öreg Rianástorky Jégcsap Hubert helytartó néhány hónapja örök álomra szenderült. Én az unokaöccse és egyetlen örököse vagyok. Nevem ifjabb Rianástorky Jégcsap Hubert. Nagybátyám halála után magamhoz vettem helytartói pecsétgyűrűjét, és útra keltem. Azért jöttem, hogy segítsek felségednek. Az a

legfontosabb, hogy felséged minél hamarabb meggyógyuljon. Addig, amíg az ágyban pihen, készen állok, hogy az országot kormányozzam.

– Micsoda? – hökkent meg a király.

– Árulás! Felségsértés! – sápadt el az udvarmester.

– Az bizony! – mosolygott Hubert úr. – Itt az idő, hogy őfelsége nyugalomba vonuljon és egy erőskezű, új király üljön a trónra. Felséged most ír egy oklevelet, amelyben kinevez engem örökösének.

– Semmit sem írok! – mondta remegő hangon a király, és segélykérőn nézett az inasára. De inasát és a megrettent udvarmestert már megkötözték a zúzmarakatonák. Hubert úr kivonta éles kardját, és a király nyaka alá csúsztatta.

– Ha kedves az élete, felség, írja meg a kinevezésemet. A palotát megszállták az embereim. Ha kell, erővel szerzem meg a trónt, de akkor vége az életének.

Miklós király úgy vélte, okosabb, ha nem hagyja elnyiszálni a torkát. Egyáltalán nem akart halott király lenni. Inkább megteszi, amit Hubert úr kíván, aztán reménykedik, hogy később valahogy elűzik a gazembert a trónról. Sóhajtva intett, hogy adjanak papírt és tollat. Zuzmó Alex készségesen vitte is, amit az asztalon talált. Miklós király cirkalmas betűkkel papírra vetette, hogy ezennel kinevezi ifjabb Rianástorky Jégcsap Hubertet örökösének, és mivel nagyon beteg, át is adja neki a trónt.

– Már csak a pecsét hiányzik – mondta elégedetten Hubert úr. Alex ugrott. Miklós király lepecsételte a kinevezést. Csak úgy hullottak a könnyei a papírlapra. De Hubert urat ez egy cseppet sem zavarta. Megparancsolta Alexnek és az egyik zúzmarakatonának, hogy a kis szobában őrizzék a királyt, ő maga pedig visszatért a trónterembe az udvarmesterrel, hogy kihirdesse saját trónra lépését.

Az udvarmester remegő hangon jelentette be, hogy Miklós király állapota válságosra fordult, aztán átadta a szót Hubert úrnak. Hubert úr ünnepélyesen letekerte a pergamenlapra írt oklevelet, és felolvasta a király üzenetét. A trónteremben egybegyűltek először nem értették, mi történt, de végül felfogták: a helytartó azt állítja, Miklós király maga helyett őt ültette a trónra, rögtön, visszatérésének órájában.

– De mi van Őfelségével?

– Ennyire súlyos az állapota? – hangzott mindenfelől a kérdés.

Valaki rémülten súgta:

– Lehet, hogy Miklós király a halálán van.

Az általános kavarodásnak, a meglepett és hitetlenkedő kiáltozásnak a zúzmarahadsereg két tábornoka vetett véget. Odaléptek Hubert úrhoz, és felszólították, hogy mutassa meg az oklevelet. Hosszasan tanulmányozták, hümmögtek, végül az idősebbik kijelentette:

– Semmi kétség, az oklevelet Miklós király írta saját kezűleg. Alatta díszeleg az uralkodói pecsét. Királyunk akarata szerint köszönteni kell új uralkodónkat.

Az egybegyűltek egyszerre kiáltották:

– Éljen Hubert király! Vivát! Vivát!

– Nem hiszem el! Micsoda pofátlanság! – hörgött Fecó, de a mellette álló katona olyan csúnyán nézett rá, hogy elhallgatott.

Jégcsap Hubert jóságosan mosolygott alattvalóira, és megnyugtatta őket, hogy Miklós király fel fog gyógyulni. Azt is megígérte, hogy mihelyst az uralkodó jobban lesz, személyesen is kijön majd a betegszobából, hogy fogadja alattvalói jókívánságait. Ám egyelőre szigorú ágynyugalomra van szüksége. Végül megparancsolta, hogy mindenki menjen a dolgára. A királyi fogadónapot és az új király tiszteletére rendezett ünnepséget másnap tartják. Az udvari nép susogva, az eseményeket vitatva szétoszlott. A trónteremben csak a fekete ruhás zúzmara-különítmény és a királyi palotaőrök maradtak, közöttük álltak Telér tábornok gumibilincses ércmanói és a megkötözött egerek.

Jégcsap Hubert elgondolkozva nézett végig rajtuk. A zúzmarakatonák egytől egyig hű katonái. Mostantól kezdve a palotaőrök is neki engedelmeskednek. Telér tábornok is csak arra vár, hogy az ő parancsait teljesítse. De mi szükség van a tábornokra? Harcolni jött, hogy magas jutalmat kapjon. De hiszen harc nélkül, az ércmanók segítsége nélkül is sikerült megszerezni a trónt! Milyen kár volt az ércmanókkal szövetkezni!

Hubert úr végigsimított a szakállán. Elképzelte, milyen jó lenne, ha nem kellene Telér tábornoknak kifizetni azt a sok zsák aranyat, és Érc Sámuelnek sem kéne odaadni a beígért Gleccser-völgyi ezüstbányákat. De jó lenne, ha ez a rengeteg kincs megmaradna neki, Hubert úrnak!

A kapzsi helytartó gyorsan határozott. Becsapja Telér tábornokot és az ércmanókat, hogy magának tarthassa meg a nekik szánt jutalmat. A palotaőrök vezetőjéhez fordult szigorú arccal:

– Azonnal vezessétek a rabokat a börtönbe, és zárjátok a legbiztonságosabb cellába. Hamarosan én is lemegyek és ellenőrzöm, hogy minden rendben van-e.

Telér tábornok szeme megvillant. Valahogy nem tetszett neki, hogy Hubert úr a börtönbe akarja küldeni a rabokkal együtt, de Hubert úr

sokatmondóan intett neki, mintha azt jelezné:

– Türelem, tábornok úr, ez is hozzátartozik a tervhez.

Így hát Telér tábornok a katonái élén önként vonult le a börtönbe, és szó nélkül hagyta, hogy bezárják a börtön legbelső üregébe, a jégcellába. Azt találgatta, vajon milyen tervet eszelt ki Hubert úr, amihez neki a börtönben kell várakoznia. Kisvártatva megjelent a zúzmara-különítmény, és a tömlöcbe hurcolták a keservesen síró beteg királyt és megkötözött inasát. Telér tábornok még mindig csak várt. Akkor jött csak rá, hogy rútul átverték, amikor Hubert úr is megjelent a cella ajtajában, elégedetten végignézett a bent várakozó rabokon, aztán megparancsolta az őröknek, hogy állandóan tartsák szemmel a kijáratot, nehogy bárki is megszökhessen.

Telér tábornok kis híján eszét vesztette dühében, amiért hagyta magát rászedni. Kincseket, dicsőséget remélt ettől a küldetéstől, és helyette ő, Ércsziget legkiválóbb harcosa tömlöcbe zárva kucoroghat a katonáival, egy elűzött királlyal, és néhány korgó gyomrú egérrel. Szabadulásra pedig semmi esélye, hiszen a jégcella köztudottan a jégvár legbiztosabb börtöne.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A JÉGCELLA

A jégcella a Jégvár legmélyebb pontján fekszik. Ablaka nincsen, de ha volna, akkor sem lehetne felkapaszkodni odáig, mert a cella falát mindenütt tükörsima jégpáncél borítja. Aki a jégcellából szökni akarna, annak nemcsak a vastag és törhetetlen ajtón kellene kijutnia, de ki kéne nyitnia egy jégpáncélos ajtót is a folyosó végén, amelyet különös zár véd. Ezt a zárat Zúzmaragyarmat leghíresebb trükkmestere készítette, úgy, hogy csak a zár működésének ismerője nyithassa ki.

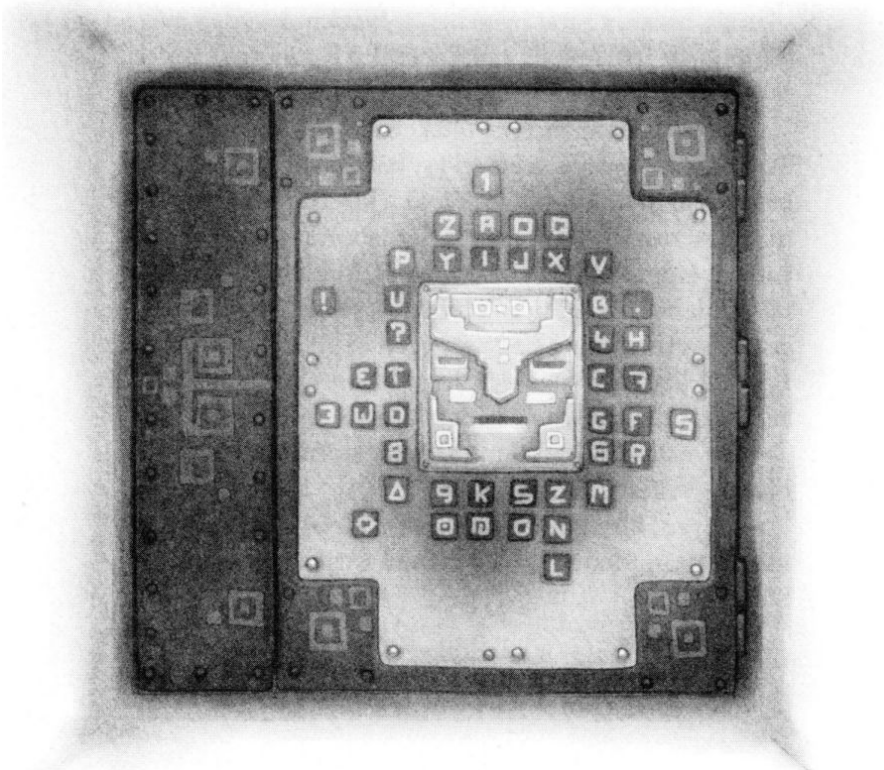

A zárat fogaskerekek mozgatják, de a fogaskerekek csak akkor tudnak elmozdulni, ha előtte megnyomják a zárat nyitó gombokat. Az ajtóra felszereltek egy hatalmas táblát, rajta rengeteg gomb: mindegyikre az abc betűit és az egyjegyű számokat írták. Aki tudja, hogy melyik gombokat kell megnyomni, könnyűszerrel kinyithatja a jégpáncélos ajtót. De ha csak egy betűt vagy számot is eltévesztenek,

az ajtó zárva marad. A jégcellából megszökni szinte lehetetlen, eddig még a legagyafúrtabb gonosztevőknek sem sikerült, hiszen a zárat nyitó betűk és számok kódját még a börtönőrök sem tudják: egyedül csak a parancsnok ismeri, és ő is néha megváltoztatja.

Amikor az ércmanók rájöttek, hogy Hubert úr elárulta őket, először erőnek erejével próbáltak kitörni. De a törhetetlen ajtót hiába döngették, az a legelkeseredettebb támadásra sem mozdult meg. Telér tábornok szitkozódott, katonái ütötték-vágták a vastag ajtót, Miklós király vigasztalhatatlanul zokogott, az egereknek pedig hangosan korgott a gyomra, mert nagyon régen kaptak utoljára enni. Egy idő után az ércmanók lecsillapodtak, és tanakodni kezdtek, miként törhetnének ki a börtönből.

– Ha bentről nem tudunk kitörni, kintről kell segítséget hívni! – vélte az egyik ércmanó.

– Ugyan, kire gondolsz? Csak a királyunkra, Érc Sámuelre számíthatunk, de ő otthon várja hazatérésünket, Sötétváralján.

– Tábornok úr! Fújja meg a sirálysípját! – javasolta az előbbi katona. – Ez most vészhelyzet. A fekete sirályok biztos ki tudnak szabadítani. Vagy ha nem, hát hírt visznek rólunk Érc Sámuelnek!

Telér tábornok bólintott.

– Igazatok van, fiaim. Segítséget kell kérnünk a sirályoktól!

A tábornok benyúlt smaragdzöld zekéje alá, hogy elővegye a sirálysípot. Fekete szeme döbbenten villant, amikor a zsebébe nyúlva semmit sem talált. Végigtapogatta minden zsebét. Katonái kérdő tekintettel meredtek rá. Még Miklós király is abbahagyta a zokogást, és könnyes szemét a hatalmas termetű, fekete tábornokra függesztette. A hirtelen támadt csendet Galléros Fecó hangja törte meg:

– Ne keresgélje tovább azt a sípot, tábornok úr. Ivolánál maradt, Sötétváralján.

– Honnan tudsz te a sirálysípról? És Ivoláról? Ki vagy te? – kapta fel a fejét Telér, aztán töprengve nézett Fecóra.

– Nem ismer meg, tábornok úr? Galléros Fecó vagyok. Sötétváralján látott néhányszor.

– Galléros Fecó? Te húztad ki a lányomat a tengerből, amikor a Vaspapucs-szikláról lesodorta szél!

– Igen.

– Mit tudsz a sirálysípról?

– Ivola elcsente még otthon, Sötétváralján, hogy játsszon vele. Maga meg elhajózott, mielőtt Ivola visszadugta volna a holmija közé.

– Honnan tudod?

– Ivolától. Elküldte velem a sípot, hogy adjam oda magának.

A tábornok egyre jobban elképedt.

– Odaadta neked a sípot? Itt van nálad?

– A zsákomba tettem.

– Hol a zsákod?

– A Szélkirálynőn, a kikötőben.

A tábornok elképedve bámult maga elé.

– Ha eljutnánk a kikötőig, a sirálysípot könnyűszerrel megkaparinthatnánk – tette hozzá Fecó. – Hubert úr csak két őrt hagyott a Szélkirálynőn. De előbb ki kell jutnunk innen.

– Szökhetnénk is a Szélkirálynőn, a fekete sirályok pedig védenének minket az üldözőktől – gondolkozott a tábornok.

– Hajóm rendelkezésére áll, tábornok úr – mondta Bojtos Benedek kapitány. – De figyelmeztetem, hogy készleteink kifogytak, így valószínűleg nincs elegendő ennivaló a raktárban.

– A rakomány között viszont több élelmiszeres láda is van – szólt közbe Sebestyén. – Jégvárosban úgysem tudjuk kirakni.

– Ez igaz – bólintott a kapitány.

– Remek. Akkor már csak ki kell jutnunk innen valahogy.

Ennek hallatán Miklós király ismét hangosan felzokogott.

– De a jégcellából lehetetlenség szökni! Törhetetlen az ajtaja – zokogott a király.

– Felség, könyörögve kérem, ne izgassa fel magát! – csitította az inasa, Zoárd.

– Kitörni biztos nem tudunk. De egy kis fondorlattal sikerülhet kiügyeskedni magunkat a cellából – jelentette ki Fecó nyugodtan.

– Ha a jégcella ajtaját ki is nyitjuk valahogy, a külső jégpáncélos ajtón hogy megyünk át? – aggódott Zoárd. – Azt ki fogja kinyitni nekünk? Bonyolult betű- és számkód védi az ajtót, csak akkor nyílik ki, ha tudjuk a kódot.

– Az már keményebb dió lesz – vakarta a fejét Fecó.

– Vajon ki tudja a kódot? – töprengett a tábornok.

– Én tudom – szólalt meg csendesen a király.

– Felséged tudja a kódot? – csillant fel Fecó szeme.

– Tudom, bár még sosem próbáltam kinyitni vele a páncélajtót.

– Menni fog, mint a karikacsapás – mosolygott Fecó.

– Ugye a nagy rohanásban nem fogtok itt felejteni? – kérdezte Balikó aggodalmasan.

– Most majd cipellek én! – nézett rá Sebestyén a kisegérre. – Fecó biztosan elfáradt már.

– Hát nem könnyű a fiú – vigyorodott el Fecó.

– És hogy akarod kinyitni a cella ajtaját? – kérdezte Telér.

– Én sehogy. Majd kinyitják az őrök.

– Arra aztán várhatunk – legyintett Zoárd.

De Fecó fölényesen legyintett.

– Ugyan. Kezdjünk el kiabálni, hogy találtunk egy rejtett csapóajtót, és azon keresztül menekülhetünk. Tolongjunk és tegyünk úgy, mintha a csapóajtót feszegetnénk. Erre az őrök biztos berohannak megnézni,

mit csinálunk. Amikor pedig kinyitják az ajtót, lecsapunk rájuk!

Telér tábornok elismerően nézett Fecóra. Agyafúrt egérfiú, az már biztos! Aztán kiosztotta a parancsokat. Emberei felsorakoztak az ajtó két oldalán, hogy ha belép az őrség, rögtön lerohanhassák őket. Fecó és a többiek a cella sarkába tömörültek, vállukat a falnak vetették és úgy kiabáltak:

– Nyomjátok erősebben! Mindjárt kinyílik!

A kémlelőlyukon hamarosan bekukucskált egy őr. Fecó, mintha nem látná, tovább buzdította társait:

– Feszítsétek azt a csapóajtót! Micsoda szerencse, hogy őfelsége ismeri ezt a titkos alagutat!

A kintről leselkedő őr lélekszakadva futott a parancsnokhoz jelenteni, hogy a király valamilyen titkos úton keresztül éppen szökni készül a jégcellából. A parancsnok készenlétbe állította a börtönőröket, aztán személyesen nyitotta ki a jégcella ajtaját, hogy rendet tegyen a rabok között. Amint a cellába lépett, rávetette magát három ércmanó. A többiek kiözönlöttek az ajtón, és lerohanták a kint álló, gyanútlan őröket. A váratlan támadás annyira meglepte őket, hogy mire felocsúdtak, már fegyvertelenül, megkötözve hevertek a jégcellában.

– Fecó, vegyetek magatokhoz elegendő fegyvert. Mi biztosítjuk az utat a páncélajtóig. Ott bevárunk benneteket! – szólt a tábornok, és már futott is a katonái előtt, hogy ellenőrizze, nem maradtak-e őrök a folyosón.

Fecó, Sebestyén, a kapitány és Zoárd felfegyverezték magukat.

– Nekem is adjatok egy puskát! – kérte Balikó.

– Még mit nem! – szólt a kapitány. – Lábra se tudsz állni. Hogy akarsz lövöldözni?

– Elég lesz téged cipelni, nem kell még a fegyver súlya is melléd! – mondta Sebestyén. – Majd kapsz tőlem fegyvert, ha szükség lesz rá!

Aztán Zoárddal nekiveselkedtek, és tűzoltófogással összekulcsolt kezükkel felemelték Balikót.

– Jöjjön, felség! – mondta Fecó, és sietve követték az ércmanókat.

A jégpáncélos ajtónál már várta őket a tábornok csapata. A menekülők körülállták az ajtót, mindenki a királyra nézett.

– Felség, kérem, közölje a kódot! – szólt Telér.

– A kód az én nevem kezdőbetűiből és atyám születésének évéből tevődik össze – mondta lassan a király. – A nevem pedig, hm…, kicsit hosszú! Úgy hangzik, hogy Zúzmaraföldi Kopasz-hegymelléki Diadalfia Miklós Mátyás Demeter Atanáz, vagyis ZKDMMDA, utána pedig 4621.

– Ha szabad megjegyeznem, felség, az ön atyja 4622-ben született – vetette közbe Zoárd.

– Csakugyan – pirult el a király. – Tehát a kód: ZKDMMDA 4622.

A tábornok a hatalmas páncélajtóhoz lépett. Az ajtó felületén ezüstösen csillogtak a gombok az ábécé betűivel és az egyjegyű számokkal. Telér tábornok egymás után megnyomta a király által mondott gombokat. Z-K-D-M-M-D-A-4-6-2-2. Aztán lenyomták a kilincset. A fogaskerekek meg se moccantak. Az ajtó nem nyílt ki. Minden szem a királyra szegeződött.

– Gondolkozzon, felség! – szólt Telér feszülten.

– Nem tévedek! Biztosan ez az – mormolta maga elé Miklós király tanácstalanul.

– És ha megváltoztatták a kódot? – kérdezte Balikó. – Hubert úr ravasz fickó, lehet, hogy gondja volt rá.

– Akkor sose jutunk ki innen – sóhajtott a kapitány.

– Nem olyan biztos! – szólt Balikó izgatottan. – Hubi úr biztos sietett, hiszen ezer dolga van most. Biztos olyan kódot választott, amit könnyű megjegyezni, de nem könnyű kitalálni. Próbáljunk meg a fejével gondolkozni.

– Hubert úr csak saját magára és a királyság megszerzésére gondol – jelentette ki Fecó.

– Akkor a kód biztos a saját neve és a mai dátum lesz. Elvégre ma lett belőle király. Vagyis: Rianástorky Jégcsap Hubert, azaz, a kezdőbetűkből RJH, a dátum pedig szeptember akárhányadika –

hadarta Balikó.

– Szeptember huszonnyolcadika – mondta Zoárd.

– Próbáljuk meg – fordult a tábornok az ajtó felé. – A szeptember a kilencedik hónap, úgyhogy akkor RJH 928.

Villámgyorsan benyomta a megfelelő gombokat. Az ajtó meg se moccant.

– Ez így nem lesz jó – kapott észbe a király. – A kódnak mindenképpen hét betűből és négy számból kell állnia.

– Hány betű az, hogy „király lettem”? – kérdezte Balikó.

– Túl sok – legyintett Telér.

– És ha azt mondanánk, hogy „Zúzmaragyarmat királya”? – vetette fel Sebestyén.

– Az még hosszabb – fintorgott Fecó.

– De Zúzmaragyarmat rövidítése ZGY, az csak három betű. A királyé: K. Zúzmaragyarmat királya rövidítve: ZGYK, összesen négy betű. Hubert úr nevével, az RJH-val együtt megvan a hét – érvelt Sebestyén.

– RJHZGYK, vagyis Rianástorky Jégcsap Hubert Zúzmaragyarmat királya. Ez jól hangzik! – helyeselt a tábornok. – A 928 elé ütök egy 0-át.

Mindenki lélegzetvisszafojtva figyelte, ahogy Telér tábornok az ezüstgombokon egymás után benyomta az R-J-H-Z-G-Y-K-0-9-2-8 kombinációt. A tábornok ismét nekifeszült az ajtónak. Az meg se mozdult. A társaság tagjai kétségbeesetten bámultak egymásra.

– Hiszen azt mondtuk, hogy Hubert úr könnyű, de mégis nehéz kódra gondolhatott! – kiáltott fel Balikó. – Amit most kisütöttünk, könnyű. Mi is pillanatok alatt kitaláltuk. De ha teszem azt K-Y-G-Z-H-J-R-8-2-9-0-t mondok? Annak első ránézésre semmi értelme.

– Miért, második ránézésre van értelme? – kérdezte gyanakodva a tábornok.

– Másodikra sincs – mosolyodott el huncutul Fecó. – De visszafele nézve igen!

– Hát persze! – csapott a homlokára Telér. – Hátulról előrefelé olvastátok a kódot.

– Próbáljuk meg! – ugrott talpra Balikó, aztán fájdalmasan felnyögött. – A lábam!

Telér tábornok ujjaival végigsimított a billentyűkön.

– Ez jó lesz. Érzem.

Lassan, kimérten ütötte be kódot. Amint az utolsó billentyűt, a 0-t is benyomta, a kilincs magától kattant egyet, és az ajtó csendesen kinyílt.

– Ezt okosan kifundáltad, fiam – mosolygott Bojtos Benedek Balikóra. Amióta a Szélkirálynőn a zúzmaratörpék fogságába esett, ez volt az első alkalom, hogy elmosolyodott.

– Most aztán siessünk, mielőtt észreveszik a szökést!

– Ki tudja a legrövidebb utat a kikötőbe? – nézett végig a társaságon a tábornok.

– Én többnyire hintón járok – szólt csüggedten a király.

– Én tudom, uram – jelentkezett Zoárd.

– Menj előre!

– Majd én segítek cipelni a fiút – lépett Sebestyén mellé egy ércmanó.

– Indulás! Gyorsan és néma csöndben! – adta ki a parancsot a tábornok, és a kis csapat követte Zoárdot a Jégvár zegzugos folyosóin és eldugott hátsó lépcsőin a kijárat felé.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

KÖDVITÉZ

Hosszú perceken át járták a folyosókat a Jégvárban. Zoárd időnként benyitott egy ajtón, és kanyargós csigalépcsőn vezette fel a társaságot, máskor intett, hogy mindenki lábujjhegyen kövesse, mert olyan helyen járnak, ami közel esik a palotaőrök állandó őrhelyeihez.

– Messze vagyunk még? – firtatta az egyik ércmanó katona, de a tábornok felemelte az ujját és csendre intette.

Miklós király időnként ámulva nézett körül.

– Hogy nekem mekkora palotám van! Vajon ki takarítja ezeket a folyosókat?

Fecó fintorogva forgatta a fejét. Valószínűleg senki. A szűk folyosókon sok helyütt vastagon állt a por, a sarkokban pókok ütöttek tanyát.

– Kevesen ismerik ezeket a lépcsőket – súgta Zoárd a királynak.

– És ez a mi nagy szerencsénk – tette hozzá Telér.

– Mindjárt kint vagyunk – fordult Zoárd a tábornokhoz. – Ennek a kis szobának az ajtaja már az utcára nyílik.

– Hol fogunk kilyukadni?

– A piac mellett.

– Tábornok úr – fordult Fecó Telérhez –, túl nagy feltűnést fogunk kelteni ezekben a ruhákban. Nem ártana néhány köpeny vagy kabát, hogy elfedjük az ércmanók egyenruháját és őfelsége udvari öltözékét.

– Zoárd, hol tudnánk szerezni valami álruhát? – nézett a tábornok az inasra.

Zoárd tanácstalanul forgatta a szemét. Egyedül Galléros Fecót nem lehetett egykönnyen elkeseríteni. Most is volt valami ötlete.

– Zoárddal kimegyünk a piacra, szerzünk néhány köpenyt. Biztos azt is árulnak, nem csak krumplit meg répát. Vagy ha más nem, néhány pokróc is megteszi.

– Velük megyek én is – jelentkezett Sebestyén. – Hárman meg tudjuk védeni magunkat, ha arra kerül a sor.

Telér tábornok a zubbonyába nyúlt, és kis bőr bugyellárist vett elő.

– Húsz aranydukát lapul benne – nyújtotta át Fecónak. – Igyekezzetek.

Zoárd óvatosan kinyitotta a szoba túlsó oldalán álló ajtót. Lárma, dübörgés és erős halszag áradt be a résen. Kikukucskált, aztán intett. Fecó és Sebestyén szorosan a nyomában kiléptek az utcára. A tábornok

belülről bereteszelte az ajtót.

A piacon hatalmas volt a nyüzsgés. Mindenütt kofák, halászok, kosárfonók, kristálycsiszolók kínálták portékájukat. Az egyik sarkon hurkát és kolbászt sütögettek. Nagy batyus zúzmaratörpe asszonyok alkudoztak az eladókkal. Fecó hatalmasat szippantott a hideg levegőből. Nagyon szerette a nyüzsgést, a tolongást, a vásári alkudozást. Szíve szerint hosszasan elidőzött volna a sokadalomban, de tudta, hogy sürgeti őket az idő. Bármelyik pillanatban felfedezhetik a szökésüket, akkor pedig a palotaőrség minden tagja őket fogja keresni Jégvárosszerte.

– Arra van a ruhás sor – mutatott jobbra Zoárd.

– Gyerünk.

Az első pultnál kalapokat, sálakat, vállkendőket árultak. A mellette álló asztalra bőrkabátokat, mellényeket terítettek. Fecó előre mutatott.

– Ott mintha köpenyek is lógnának.

Odasiettek. Fiatal, ravaszképű zúzmaratörpe állt a pultnál. Tarka köpenyek, pelerinek, nagykabátok lógtak körülötte vasrudakra akasztva.

– Mennyibe kerül az a szürke kabát? – bökött Zoárd egy hosszú, csuklyás lebernyegre.

– Ötven csengőpengő, vagyis fél aranydukát – közölte az árus, és kíváncsian méregette a három alakot. – Felpróbálja az úr?

– És a színes köpenyeket mennyiért adod? – kérdezett vissza Fecó.

– Hatvan csengőpengő az egyszínű köpeny, egy aranydukát a csíkos szövésű rojtos-bojtos.

– Nekünk tizenöt szürke kellene… – kezdte Zoárd, de Fecó közbevágott.

– Tizenöt kabátot kérünk, mindenféle fajtát. Legyen közte szürke is, és tarka, minden színből egy-egy.

– Az nagyon feltűnő! – fordult Zoárd aggodalmasan Fecóhoz, de Fecó mosolyogva vállon veregette.

– Ugyan, csak nem akarod, hogy úgy fessünk, mint egy hadsereg? Tizenöt szürke csuklyás alak? A végén még megbámulna minket a nép, és pont ezt nem akarjuk, ugye?

Zoárd zavartan pislogott. Az árus csodálkozva bámult egyikről a másikra, de Fecó rászólt.

– A kezed járjon, csomagolj, ne a szemedet forgasd.

– Igen uram. Akkor tizenöt rojtos-bojtos?

– Tizenöt sima, barátocskám! De hogy te is megleld a számításod, nem bánom, legyen tizenkét tarka és három rojtos-bojtos.

– Köszönöm, uraim – hajlongott az árus, és sebesen hajtogatni kezdte a köpenyeket, amikre Fecó rábökött. Gondolta, jó lesz minél gyorsabban megkötni az üzletet, mielőtt a három lökött úr meggondolja magát. Fecó villámgyorsan mutogatott, és közben folyamatosan szóval tartotta az árust.

– Aztán alkudni lehet-e nálad, barátom? – kérdezte.

– Egy picit lehet, uram, mivel ilyen jó vevőim.

– Na akkor ne húzzuk soká, mert sietős az utunk. Áruld el gyorsan, mennyit engedsz a teljes ár feléből?

Az árus értetlenül pislogott.

– De hát uram, ez így…

– Sebestyén, lehet, hogy elég lesz három szürke kabát is – csóválta a fejét Fecó gondterhelten.

– Magam is úgy vélem – bólogatott Sebestyén.

– Nem bánom, vigyék féláron – rémült meg az árus.

– Üsse kő – egyezett bele nagylelkűen Fecó –, de adjál mellé egy sálat is, mert ha torokgyulladást kapok ebben a hidegben, többet nem jövök hozzád vásárolni.

– Kegyeskedjék választani, uram – mondta az árus, miközben az utolsó kabátot is összehajtotta.

Fecó kiválasztott magának egy vastag, puha, bordó-kék csíkos gyapjúsálat, és gondosan a nyaka köré tekerte.

– Tehát akkor volt három rojtos-bojtos és tizenkét tarka. Az annyi, mint tíz arany és húsz csengőpengő – kalkulálta hangosan az árus.

– Annak a fele pedig pontosan négy arany és tíz csengőpengő – mondta Fecó, és mielőtt az árus tiltakozhatott volna, leszámolt a tábornok bugyellárisából négy csillogó aranydukátot, aztán a zsebébe nyúlt, és előhalászott egy marék csengőpengőt. Tízet a pultra helyezett, a maradékot visszacsúsztatta a zsebébe.

– Viseljék egészséggel, uraim – hajlongott az árus, miközben azt számolgatta magában, hogy tényleg olyan jó üzletet kötött-e, mint azt elsőre gondolta.

Fecó, Zoárd és Sebestyén felnyaláboltak öt-öt köpenyt, és szélsebesen megindultak a vár felé. Zoárd ment elöl, és hitetlenkedve kalkulálta magában, mennyi pénzt sikerült Fecónak lealkudnia a köpenyek árából. Sebestyén is azon gondolkodott, vajon hol sajátította el Fecó ilyen jól az alkudozás tudományát. Annyira elmerültek a gondolataikban, hogy nem is vették észre azt a halványkék hajú zúzmaratörpe fiúcskát, aki már a köpenyárus pultjánál is tátott szájjal figyelte a vásárlást, és azóta is kíváncsi arccal követte őket. Csak Fecó vetett rá egy-egy pillantást a szeme sarkából.

Amikor visszaértek a várba nyíló kis kapuhoz, Fecó hirtelen a fiúhoz fordult.

– Tetszett a móka?

A fiúcska bólintott.

– Te is szeretsz üzletelni?

A fiúcska megint bólintott.

– Akarsz egy kis pénzt keresni?

Erre már elmosolyodott a fiúcska, úgy bólintott.

Fecó a zsebébe nyúlt, és kikotorta belőle a megmaradt csengő-pengőket.

– Hogy hívnak?

– Ködvitéz – mondta a kisfiú.

Fecó nagyot nézett.

– Ez az igazi neved?

– Igen.

Fecó elismerően csettintett. A kisfiú vállat vont.

– Anyukám és apukám azt mondják, Jani. De én igazából Ködvitéz vagyok.

– Rendben van, Ködvitéz. Szereted a királyt?

– Igen – húzta ki magát a kisfiú. – Ha nagy leszek, a király katonája leszek.

– Jöjjön már, uram! – szólt hátra a kapuból Zoárd. – Zavarja el azt a kölyköt!

– Engem nem lehet elzavarni! – villant Ködvitéz szeme.

– Várjatok egy picit! – nézett Fecó Zoárdra, aztán visszafordult a kisfiúhoz:

– Ismered a királyt?

– Sokszor láttam már a hintajában. De álruhában is megismerném.

– Akarsz már most a király katonája lenni?

– Hát persze – csillant fel a fiú szeme.

– Na figyelj! Ezen a kapun hamarosan álruhában kijön a király néhány barátjával.

– Maga Miklós király? – döbbent meg a fiú.

– Majd te eldöntőd, ő-e az, vagy valaki más. Azt mondtad, felismered. De úgy kell tenned, mintha nem ismernéd.

– Értem.

– Állj ide a kapu elé őrködni. De ne feltűnően! Csak ténferegj itt, mint akinek semmi dolga a világon. Azt nézd, hogy nem jönnek-e katonák vagy palotaőrök.

– Értem, uram! – bólintott Ködvitéz.

– Mielőtt kijönnénk, hármat kopogok.

– Jó.

– Ha tiszta a levegő, te visszakopogsz kettőt.

– Értem.

– Ha katonákat, őröket látsz, egyet se kopogj. Ne is nézz az ajtóra. Csak akkor jelezz, ha nincs itt senki.

– Világos! – bólintott Ködvitéz.

– Tessék. Öt csengőpengő.

– Számíthatsz rám, uram!

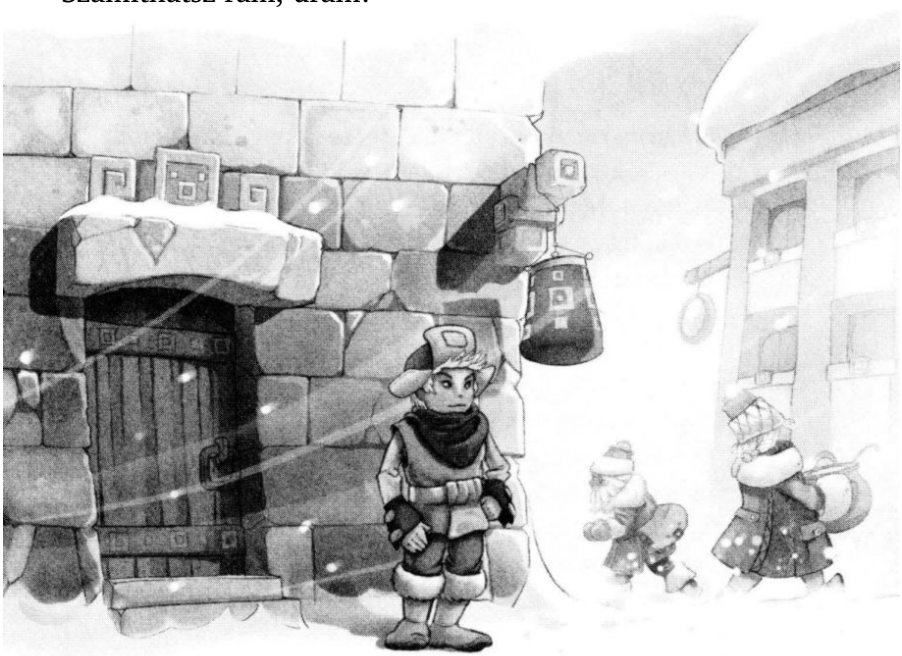

Fecó intett Zoárdnak.

– Kopoghattok!

Zoárd hármat kopogott az ajtón.

– Ki az? – kérdezte egy fojtott hang.

– Meghoztuk a köpenyeket – válaszolt Zoárd. Az ajtó résnyire nyílt, Zoárd, Sebestyén és Fecó besurrantak rajta. Ködvitéz körülnézett, aztán lekuporodott az ajtó elé. Kavicsokat tologatott, a nagyobb darabokat végighúzta a kövön, hogy lássa, fognak-e. Időnként

felnézett és körülpillantott.

Odabent Telér tábornok szétosztotta a köpenyeket. A király egy rojtos-bojtost választott, a többit az ércmanó katonák és a tábornok öltötték magukra.

Hirtelen trombitaszó harsant odabent a palotában.

– Riadó! Riadót fújnak – sápadt el Miklós király ijedtében.

– Észrevették a szökést! Indulás!

– Várjon, tábornok úr! – mondta Fecó, és az ajtóhoz lépett. Háromszor erősen rákoppintott.

Kintről nem érkezett válasz.

– Mennünk kell! – mondta a tábornok. – Nyisd ki az ajtót!

– Várjon, tábornok úr, nem tiszta a levegő – súgta Fecó.

– Honnan veszed? – hökkent meg a tábornok.

– Uram, az a fiú már rég kereket oldott a pénzzel – mondta Zoárd. – Ne várjon rá!

– Miről beszéltek? – kapta fel a fejét Telér.

– Csak egy picit várjunk, tábornok úr! Ködvitéz jelez, ha mehetünk.

– Miféle Ködvitéz? Fecó, minden pillanat számít!

Kint folyamatosan harsogott a trombitaszó.

– Egyetlen percet várjunk még! Talán addigra felszabadul az út.

A tábornok félretolta Fecót.

– Muszáj indulni!

Ebben a pillanatban kintről két koppanás hallatszott.

– Ez az! Most már mehetünk – mondta Fecó.

A tábornok óvatosan kinyitotta az ajtót, és kilesett.

– Most vonult el az őrjárat – mondta valaki a lépcső mellett. A tábornok meglepve pillantott le a kékhajú kisfiúra.

– Köszönjük, Ködvitéz – lépett hozzá Fecó. – Jó szolgálatot tettél.

– Hová mentek, uram? – kérdezte Ködvitéz.

– A kikötőbe. Gyorsan és észrevétlenül kéne odajutnunk.

A kisfiú végigfuttatta szemét a társaságon. Tekintete egyetlen pillanatig elidőzött a királyon. Szemében felcsillant a felismerés, de észben tartotta Fecó szavait, és nem adta jelét annak, hogy tudja, kivel áll szemben.

– Mutatok egy utat. Arra nincs őrjárat – jelentette ki. – Gyertek utánam.

– Uram, mi lenne, ha kettéválnánk? Úgy nem olyan feltűnő – kérdezte Zoárd. – Én is ismerem a várost.

– Nincsen rá idő. Ha rájönnek, hogy kijutottunk a várból, le fogják zárni a kikötőt.

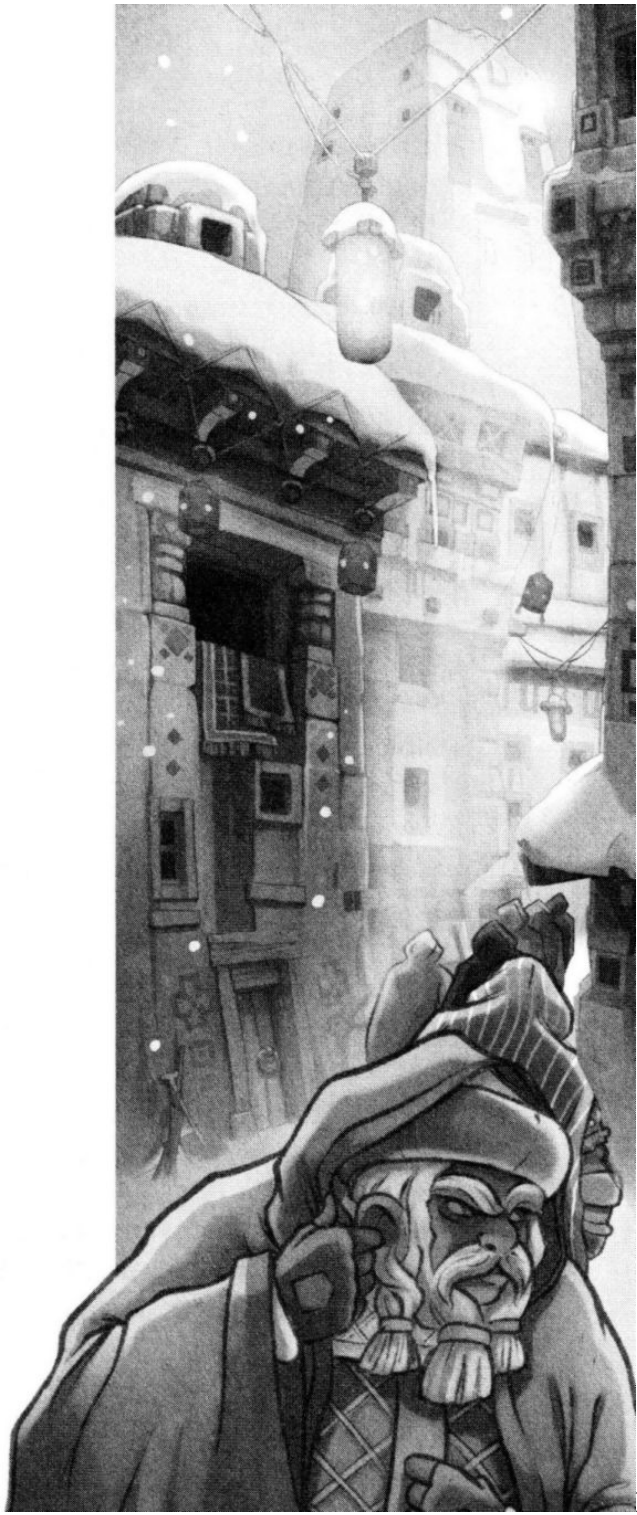

Ködvitéz nem várta meg az eszmecsere végét. Elindult a piac legkeskenyebb utcácskáján

lefelé, a külváros irányába. Szaporán szedte a lábát, és csak egyetlenegyszer pillantott hátra, hogy lássa, követik-e.

A tábornok nem habozott soká. Intett embereinek, hogy eredjenek a kisfiú után.

– Nem is arra van a kikötő – méltatlankodott Zoárd. Sehogy sem tetszett neki, hogy egy idegen kölyökre bízzák magukat, amikor itt van ő is, Miklós király belső inasa, aki ráadásul nemcsak a várat, hanem a várost is jól ismeri.

Még hármat sem kanyarodtak, amikor a piactéren is felharsant a trombitaszó. A várfal felől lábdobogás, vad dübörgés hallatszott.

– Kivonul a katonaság! – állapította meg Balikó. Sebestyén és egy Aurél nevű ércmanó összefont karjain ült, és aggodalmasan figyelte a maguk mögött hagyott utat.

Mindenki úgy szedte a lábát, ahogy csak bírta. A király Zoárdra támaszkodott, és keservesen nyögött. Alig tudta fájós lábait emelgetni.

– Hátamra vegyem, felség? – kérdezte Zoárd készségesen, de Miklós király intett, hogy egyedül könnyebb.

Az utca népe nem sokat törődött a kis csapattal, mindenki a piactér felé igyekezett, hogy megtudják a szokatlan zaj okát. A távolban több irányból is kiáltások harsantak:

– Kikötőt lezárni!

– Gyorsabban! – nógatta a társaságot Telér. – El kell érnünk a Szélkirálynőt.

Ködvitéz kis téren vágott át. Onnan szűk sikátor vezetett a kikötői raktárakhoz.

– Nem is rossz – hümmögött magában Zoárd. – Megkerültük a Gránit-kápolnát, és hátulról ereszkedtünk le. Ezt az utat megjegyzem magamnak.

A raktárak mögött egy szusszanásnyi időre megálltak. Telér kilesett a móló felé, de villámgyorsan vissza is húzta a fejét.

– Elkéstünk. A mólót és a rakpartot megszállta a katonaság. A Szélkirálynőt körülvették.

– És a Medúza? – kérdezte az egyik ércmanó.

– Ott áll a Szélkirálynő mellett. Képtelenség észrevétlenül odajutni.

– Apámnak van egy kis rákászhajója – szólalt meg csengő hangon Ködvitéz. – A városon kívül horgonyoz vele. Azzal elmehetnek egy darabon.

– Egy rákászhajó nem tengeri vitorlás – húzta a száját Zoárd.

– Éppen azért tudunk vele észrevétlenül meglépni – csettintett Fecó. – Aztán majd szerzünk valami járgányt, ha kint vagyunk Jégvárosból.

– Vezess a hajóhoz, fiam! – nézett Miklós király a kisfiúra.

– Parancsára, felség, akarom mondani, uram – hajolt meg Ködvitéz, és visszakanyarodott a sikátorba.

Ismét átvágtak a kis téren, de most nem a Jégvár, hanem az ütött-

kopott fehér házacskák felé fordultak. Ködvitéz szélsebesen kanyargott a szűk utcákon át, látszott, hogy minden kövét ismeri a városnak. Jó tíz percen át gyalogoltak gyors iramban, mire Ködvitéz újra a tenger felé fordult. Már kívül jártak a városon. Kis domb mögé kanyarodtak. A dombocska túlsó oldalánál düledező viskó állt, közelében, fából ácsolt mólóhoz kötve viharvert vitorlást ringattak a hullámok.

Ködvitéz egyenesen a viskó felé tartott.

– Itt laksz? – kérdezte Fecó, aki közvetlenül a kisfiú nyomában lépdelt.

Ködvitéz bólintott. A viskó ajtaja hirtelen kinyílt, és szőrmekabátos zúzmaratörpe lépett ki rajta. Ijedten bámult Ködvitézre és a nyomában érkező csuklyás alakokra.

– Jani fiam! Mibe keveredtél? – kérdezte.

– Ők a barátaim, apa – mondta a kisfiú. – Segítened kell nekik.

– Telér tábornok vagyok – lépett előre Telér. – Az ön fia azt mondja…

– Álljunk meg egy szóra – vágott közbe Ködvitéz apja. – Maga nem zúzmaratörpe. És a többiek sem azok. Mit akarnak a fiamtól? Miért jöttek ide?

Ekkor előrelépett a király. Csuklyáját hátratolta, és erősen a rákász szemébe nézett.

– Miklós király vagyok, Zúzmaragyarmat királya. A Jégvárban árulás történt, menekülnöm kell, különben végeznek velem. Ezek az ércmanók álltak mellém, míg saját testőreim ellenem fordultak. A maga fia segített nekünk elmenekülni a kikötőből, amit lezártak az árulók.

A rákász hitetlenkedve meredt a királyra. Arca ismerős volt, de valahogy mégsem tudta felfogni, hogy kerülhet egy igazi uralkodó ilyen helyzetbe.

– Janikám! – nézett tanácstalanul a fiára.

– Hinned kell neki, papa, mert igazat mond – mondta határozottan Ködvitéz. – Ha nem segítesz, nagy baj történik.

– De hát miben tudok én segíteni? Szegény rákász vagyok.

– Ki kell juttatnia minket Jégvárosból. A fia azt mondja, el tud vinni minket a hajóján.

– Kicsi lesz az ennyi utasnak. Meg hát nem is valami úri darab.

– Értse meg, az életünkről van szó. Hányan férünk el benne?

– Talán tízen, de nagyon szűkösen.

– Tábornok úr, jobban járnánk, ha gyalog mennénk. Kint vagyunk a városból, erre biztos nem keresnek – vélekedett Aurél.

– Őfelsége nem tud továbbmenni. Le kell pihennie – mondta határozottan Zoárd.

– Miklós királynak biztonságosabb hajón menekülni – szögezte le Telér –, de úgysem férünk fel mindannyian. Tízen hajóval megyünk, a

többiek a part mentén gyalog menekülnek tovább. Aurél, te leszel a parti csapat vezetője. Őfelsége és az inas szálljanak hajóra, az egérmatrózokra is szükségünk lesz. Brikett, Vasady, ti ketten velünk jöttök, a többiek Aurél csapatában mennek.

– És velem mi lesz? – kérdezte Balikó. Sejtette, hogy Telér tábornok nem őrá gondolt, amikor azt mondta, az egérmatrózokra szükség lesz a hajón.

– Majd én gondját viselem – szólalt meg egy női hang.

A férfiak csodálkozva kapták fel a fejüket. A viskó ajtajában halványkék hajú, tengerszürke szemű fiatalasszony állt. Ugyanaz a tekintet, ugyanaz a hajszín, mint Ködvitézé. Elég volt egy pillantást vetni rá, hogy mindenki tudja, Jani édesanyját látják.

– Törött lábbal úgysem tudnál menekülni, csak lassítanád a többieket – mosolygott Balikóra. – Mire visszatérnek, meggyógyítalak.

Bojtos Benedek hálásan nézett a kék hajú nőre.

– Nagyon köszönöm, asszonyom.

– Ne vesztegessük tovább az időt – szólalt meg a tábornok.

– És hová vigyem az urakat? – kérdezte tétován Ködvitéz apja.

– Fel tud vinni minket Dérkapuba? – kérdezte Miklós király.

Magyarázva fordult a tábornokhoz.

– Dérkapu az északi tartomány őre, a legerősebb tengerparti erődöm. Ura, Kapuvári Dér Dorián, leghívebb alattvalóm. Nála menedékre lelhetünk.

– Dérkapu jó szélben is ötnapi hajóút! – képedt el a rákász.

– Gyalog akár két hétig is tarthat az út – tette hozzá a felesége. – Ha közben le nem esik a hó. Jobban teszik, ha rögtön útra kelnek.

– Akkor induljunk mihamarabb – mondta a tábornok türelmetlenül. – Útközben majd kikötünk valahol élelemért.

– Felség, fontos volna tudnom, mennyi pénzünk van összesen.

Miklós király csodálkozva nézett.

– Pénz? Nálam? Arra való a kincstárnok és a kincseskamra. Nem hordok magamnál pénzt.

A többiek is fejüket rázták. Telér tábornok ismét elővette bőr bugyellárisát.

– Tizenhat aranydukát maradt benne – közölte Fecó.

– Nyolcat magamnál tartok, a másik nyolcat tedd el, Aurél, hogy legyen nálatok egy kis tartalék. Dérkapuban találkozunk.

– Asszonyom, magát és a férjét fejedelmi jutalomban részesítem, mihelyst visszakapom az országomat – búcsúzott Miklós király Ködvitéz édesanyjától.

– Vigyázz magadra, Balikó – rázott kezet Fecó a kisegérrel.

Balikó bólogatott.

– Majd vigyázok – motyogta.

A kis rákászhajó percek alatt készen állt az útra. Fecó, Sebestyén és Bojtos Benedek nekifeszültek a köteleknek, Ködvitéz édesapja a kormányt tekerte. Zoárd a hajó belsejében lefektette a királyt. Az ércmanó katonák a rákászfelszerelést rámolták egy kupacba, hogy helyet csináljanak a népes társaságnak. Telér tábornok a távolban kirajzolódó kikötőt figyelte.

– Járjatok szerencsével! – intett utánuk Ködvitéz édesanyja.

Aurél és a parton maradt ércmanó-különítmény is búcsúzkodott. Ködvitéz elmagyarázta nekik, hogy találnak rá a Dérkapuba vezető hegyi útra. Aurél bólogatott, végül kezét nyújtotta a kisfiúnak.

– Derék kis zúzmaratörpe vagy. Büszkék lehetnek rád a szüleid.

Ködvitéz édesanyja elmosolyodott. Aurél csapata tisztelgett, aztán hátat fordítottak, és nekivágtak a hosszú útnak. Ködvitéz és Balikó hosszan néztek utánuk.

TIZENHARMADIK FEJEZET

HADITANÁCS

A Szélkirálynő az elkövetkező napokban leginkább kórházhajóhoz hasonlított. A sok viszontagság, éhezés és fázás legyengítette a matrózokat, a legtöbben náthásan, kaparó torokkal, lázasan ébredtek a délutáni pihenő után. Dundi Bandit még mindig rázta a hideg.

Cincogi doktor betegtől betegig járt, lázat mért, torkot vizsgált, mellkast hallgatott. Bandinak olyan magas volt a láza, hogy még a legerősebb lázcsillapító sem tudta levinni. Cincogi doktor azonnali hűtőfürdőt rendelt neki. Bandi sírva könyörgött:

– Már így is eléggé fázom. Nem akarok hideg vízbe ülni.

– Bandi, rosszabb vagy, mint egy kölyök.

Hiába nyafogott Bandi, a doktor szigorú volt. A hűtőfürdő tényleg segített, és Bandi hamarosan állig betakarva az igazak álmát aludta az ágyában.

Cincogi doktor megállapította, hogy Tubákot, Ajtonyt és Negrót leszámítva mindenkinek csúnya torok- vagy tüdőgyulladása van. A doktor ágyba küldött minden gyengélkedőt, Ajtonynak pedig meghagyta, hogy a legnagyobb fazékban főzzön hársfateát. A hajó teljes gyógyszerkészletét elővették, és a doktor kiszámolta, hogy ha mindenkit kezelnie kell, csupán négy napig elegendő az orvosság.

Rumini is csúnyán köhögött. Lépten-nyomon az orrát fújta, prüszkölt, és annyira be volt rekedve, hogy szinte felismerhetetlen volt a hangja. A doktor őt is ágyba parancsolta, bár nem szökött túl magasra a láza. Cincogi doktor mégis úgy vélekedett, hogy jobb megelőzni a bajt, és egy kis hőemelkedéssel is okosabb feküdni. Rumini két napig becsületesen nyomta is az ágyat, de a harmadik nap reggelén már képtelen volt türtőztetni magát. Felöltözött és kiosont a fedélzetre.

Megállapította, hogy betegsége idején sok változás történt a hajón. A hátrahagyott fekete ruhás zúzmaratörpe őrök már nem voltak a fedélzeten. A kikötéshez használt kötelet azonban láncra cserélték, és a parti oszlophoz lakatolták. Nem is akárhogyan: hét lepecsételt vaslakat őrizte a Szélkirálynőt. A vitorlás így a kikötő foglya lett, és amíg le nem szedik a lakatokat, képtelenség elhajózni Jégvárosból. És noha állandó őrök nem posztoltak a fedélzeten, a kikötői őrjárat minden félórában megállt a hajó előtt, hogy ellenőrizzék a fedélzetet és a lakatokat.

Rumini a raktárhoz sétált, és bekukucskált a nyitott ajtón. A raktár üresen állt, még a tartalék szerszámosládát is elvitték. Rumini sejtette, hogy mindez nem a kapitány parancsára történt. Valószínűbb, hogy Jégcsap Hubert küldte el katonáit, hogy hordjanak el mindent, ami mozdítható.

– Kiraboltak minket – gondolta Rumini, mert biztos volt benne, hogy a zúzmaratörpék nem fizettek sem az elhurcolt rakományért, sem a tartalék szerszámokért.

– Vajon mit szólna ehhez a kapitány? – tűnődött Rumini. – És hol lehet egyáltalán? Három napja hurcolták el őket, azóta semmi hír róluk. És mi van Balikóval?

Rumini megindult a konyha felé. Azt remélte, hogy ott találja az egészséges matrózokat, és híreket kaphat tőlük. Bekukkantott. Amint bedugta orrát a konyhaajtón, felcsattant Negró hangja odabent:

– Hát te miért nem vagy ágyban? Ki engedte meg, hogy felkeljél?

– Már jobban vagyok, Negró, kösz, hogy érdeklődsz – felelt Rumini szemtelenül.

Negró szeme megvillant.

– Azonnal menj vissza a… különben nem is. Ha olyan jól vagy, gyere és segíts Ajtonynak hagymát vágni!

Rumini belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Ajtony kedvesen fordult felé:

– A hagymával már majdnem végeztem. Ha nem vagy rosszul, hámozhatnád a krumplit.

Rumini bólintott.

– Látom, kiürítették a raktárt.

Ajtony sóhajtott.

– Ne is mondd. Semmit sem hagytak. És nemhogy kifizetnék, de még ők fenyegetnek minket.

– És a király? Nem lehet őt felkeresni? – kérdezte Rumini.

– Mit gondolsz, nem tettem volna meg, ha lehetne? – förmedt Negró Ruminire.

– A királlyal valami történt – mondta Ajtony. – Nem sokkal azután, hogy Hubert úr partra szállt, kihirdették, hogy a király nagyon beteg, és Hubert urat nevezte ki helyettesének és örökösének. Azóta pedig senki sem hallott az uralkodóról.

– És a kapitányékról sincs hír?

– Nincs – sóhajtott Ajtony. – A kikötőt lezárták. Hadihajókat hívtak, és senki sem hagyhatja el Jégvárost. Érthetetlen.

– Minden hajót a mólóhoz láncoltak? – hökkent meg Rumini.

– Nem. Csak minket. De a többi vitorlást sem engedik sehová. Fegyveres őrökkel cirkál a parti őrség, és lőnek, ha valaki szökni akar.

Rumini összeráncolt homlokkal gondolkozott.

– Szerintem attól félnek, hogy elszökik a király. Lehet, hogy elbújt

Hubert úr elől, és most nem találják, ezért gyorsan lezárták a kikötőt, nehogy kijusson Jégvárosból, és segítséget hívjon.

– Na, a nagyokos! Hadvezérnek hiszed magad? – gúnyolódott Negró.

– Miért? Ha otthon feküdne a király az ágyában, és örülne, hogy Hubert úr uralkodik helyette, biztos nem zárták volna le a kikötőt – érvelt Rumini.

Negró gúnyosan biggyesztette a száját, de Rumini nem zavartatta magát. Szöget ütött a fejébe a gondolat, és mindenképpen meg akarta vitatni Ajtonnyal.

– Fogadjunk, hogy a király bujkál valahol. Lehet, hogy itt a kikötőben rejtőzik szegény, és várja az alkalmat, hogy szökhessen. Sőt. Lehet, hogy a kapitányék is vele vannak. Fecó nagyon ért a rejtekhely kereséshez.

– Na, a végén még kiderül, hogy a szépreményű Galléros himpellér szöktette meg Zúzmaragyarmat királyát – nevetgélt Negró csúfondárosan.

– Ajtony, körül kéne nézni a kikötőben! Fogadok, hogy Fecó is együtt szökött a királlyal! Lehet, hogy a mi segítségünkre várnak! – mondta Rumini izgatottan.

Szinte maga előtt látta, ahogy a király és az egerek szakadt bőrökbe bugyolálva lapulnak valamelyik raktárban, és éhesen, fázva azt várják, mikor jön valaki, aki kivezeti őket a városból.

De Negró nem hagyta, hogy a kisegér beleélje magát a gondolatba.

– Hohó, barátocskám, végre kibújt a szög a zsákból. A kikötőbe vágysz egy kis kószálásra! Hát akkor jól nyisd ki a füled: amíg én vagyok ezen a hajón a kapitány, te bizony nem fogod elhagyni a fedélzetet! Szépen nyugton maradsz, és türelmesen várod, hogy a nagyok kitalálják, mitévők legyünk!

– Mi az, hogy te vagy a kapitány? – kapta fel a fejét Rumini.

– Úgy, hogy én vagyok a rangidős tiszt – szólt türelmetlenül Negró.

– Tudod, Rumini, ha se a kapitány, se az első tiszt nincs a helyén, akkor a fedélzetmesternek kell átvenni az irányítást – mondta Ajtony. – És mivel a kapitányt és Sebestyént együtt hurcolták el…

– Értem – bólintott Rumini keserves ábrázattal.

– Ej, de elkámpicsorodott a fiatalúr – nevetgélt Negró. – Bizony, most nincs, aki elnéző legyen veled! Mert én nem leszek az, előre megmondom! Úgyhogy jobban teszed, ha már most elfelejtesz minden csínyt! Érthető?

Rumini nem válaszolt. Az előbbi ötlete nem hagyta nyugodni. Egyre inkább úgy érezte, hogy csak picit kéne keresnie, és rátalálna a királyra és barátaira. Csak körül kéne nézni a kikötőben, figyelmesen bejárni a kis utcákat, és akkor meglennének. Ajtony vigasztalni próbálta.

– Sokkal valószínűbb, hogy a király is és a kapitányék is Hubert úr foglyai. Nem hinném, hogy a kikötőben bujkálnának.

– Akkor nem zárták volna le a kikötőt – mondta Rumini konokul.

Ajtony vállat vont. Negró magában dudorászott, és néha diadalittas pillantást vetett a kisegérre. De Rumini észre sem vette. Magában már azt fontolgatta, hogyan tudna észrevétlenül megszökni a Szélkirálynőről néhány órára.

– Pont most ment tönkre a kalap! – mérgelődött magában.

Aztán valami eszébe jutott. Ha itt marad szem előtt, Negró folyamatosan ugráltatni fogja, és könnyen ellenőrizheti, hiszen alig lézengenek páran a fedélzeten.

– Vissza kell mennem a betegek közé, ott senki se figyel rám – gondolta.

Estig fogát összeszorítva tűrte Negró minden parancsát. Segített Ajtonynak, ebéd után mosogatott, felsúrolta a fedélzetet és megtisztította a térképtartó rézállványt. Este viszont köhögve-hörögve vánszorgott be Cincogi doktorhoz.

– Rosszul vagyok – nyögte.

A doktor leültette és meghallgatta. Rumini harákolt, fájdalmasan köszörülte a torkát, és időnként szorosabbra vonta magán az ingét, mintha nagyon fázna. A doktor lázmérőt dugott a hóna alá, és gondterhelten csóválta a fejét. Aztán eszébe jutott valami, és a gyógyszeres szekrényhez sietett. Amíg ott kotorászott, Rumini a pulóverével erősen megdörzsölte a lázmérő végét. A higanyszál a dörzsöléstől jó magasra kúszott, és mire a doktor visszafordult, Rumini boldogtalan képpel nyújtotta felé a kis műszert.

– Na, lássuk – mondta a doktor, és egy pillantást vetett a hőmérőre. Aztán összevonta a szemöldökét, feltette a pápaszemét, és alaposabban megnézte.

– Jóságos ég! – hördült fel. – Hiszen te rettentő lázas vagy.

Rumini összekocogtatta a fogait. Úgy tett, mintha annyira rázná a hideg, hogy szólni sem tud már.

– Azonnali hűtőfürdőt rendelek! – kiáltott a doktor, és behívta Tubákot.

– Készíts egy kád langyos vizet Rumininek! – mondta halkan. – Gyorsan! Nagyon lázas!

Tubák egy szót se szólt, csak bólintott. Rumini keservesen nyögdécselt, közben pedig azon morfondírozott, vajon tényleg van-e esélye megtalálni a kapitányékat, és megéri-e a kaland, hogy hideg vízben üljön fél órát, amikor kutya baja. De már nem lehetett meghátrálni. A víz hamar elkészült, és Rumini kénytelen-kelletlen bemászott a kádba. A doktor mellette ült, és percenként újabb kancsó hideg vizet öntött az amúgy is hűvös fürdőbe. Rumininek hamarosan már nem kellett megjátszani, hogy rázza a hideg, a hűtőfürdőben

tényleg dideregni kezdett. A doktor azt hitte, még mindig lázas, és további három kancsó jeges vizet borított a kádba. Végül Rumini hóna alá dugta a hőmérőt.

– Csodálnám, ha bármit mutatna – gondolta magában a kisegér. – Lassan mélyhűtött állapotba kerülök.

A doktor elégedetten bólogatott.

– Így már mindjárt más! Gyönyörűen lement a lázad.

Rumini hatalmasakat tüsszögve törölközött, aztán pizsamába bújt, és bevackolta magát az ágyába. A doktor forró mézes teát hozott neki, és meghagyta, hogy legalább három napig feküdjön. Rumini szófogadóan bólogatott. Pont ezt akarta. A teát jóízűen megitta.

– Talán nem leszek beteg a fürdőtől – reménykedett.

Nem lett. A forró tea átmelegítette, és nyugodtan aludt egész éjjel. Reggel már okosabb volt, és csak annyira dörzsölte meg a lázmérőt, hogy közepesen magas lázat mutasson, de a doktor ne akarja visszaküldeni őt a hideg vízbe.

Negró is bejött, és gyanakvó tekintettel méregette a kisegeret, de Rumini hatalmasakat köhögött, az orrát fújta, Cincogi doktor pedig kijelentette, hogy úgy látszik, korai volt Ruminit a fedélzeten dolgoztatni, mert lám, visszaesett.

– Örülhetünk, ha nem kap tüdőgyulladást – mondta végül, és Negró nem tehetett mást, mint hogy jobbulást kívánt a betegnek.

Azért egész nap rajta tartotta a szemét, de Rumini számított erre, és aznapra nem is tervezett semmit. Feküdt, aludt, sóhajtozott, és délután is gondosan feldörzsölte a lázmérő higanyszálát. Negró végül beletörődött, hogy Rumini valóban beteg, és másnap már csak délelőtt

ment be ellenőrizni a kisegeret.

A délutáni lázmérés után Rumini elérkezettnek látta az időt, hogy szétnézzen a kikötőben. Tudta, hogy ha alvást színlel, reggelig nem háborgatják már, csak egy bögre teát tesznek le az éjjeliszekrényére. Hatalmas ásításokkal be is fordult a fal felé, és úgy tett, mint aki mélyen alszik.

– Lábadozik már – állapította meg Cincogi doktor, mielőtt kiment volna a hálóteremből. – Az alszik ilyen sokat, aki súlyos betegségből lábal ki éppen.

A doktornak egyébként igaza volt: a hálóteremben már csak hárman voltak Ruminin kívül, és mindhárman mélyen aludtak. Dundi Bandi, aki éppen csak elkezdett felgyógyulni a tüdőgyulladásból, de még mindig nagyon rossz bőrben volt, Roland, aki csúnya torokgyulladással küzdött, és Sajtos Pedro, akinek a jeges széltől úgy begyulladt a szeme, hogy szinte kinyitni sem tudta.

Rumini a takaró alatt húzta magára a ruháit. Amikor már teljesen felöltözött, kisurrant az ágyból, belebújt a csizmájába és a kabátjába. A hátizsákját a takaró alá tette, és úgy rendezte el, mintha összekuporodva feküdne, feje búbjáig betakarva.

– Ha valaki észrevesz, azt mondom, hogy csak egy kis friss levegőt akartam szívni – gondolta.

Kilesett a fedélzetre. A legénység minden tagja a konyhában volt, délutáni teájukat kortyolgatták, és uzsonna gyanánt egy kis kekszet rágcsáltak. Ajtony szigorúan ellenőrizte, hogy mindenki csak egy darabkát egyen, mert a készleteik utolsó darabjait fogyasztották, és nem lehetett tudni, mikor és honnan tudnak majd élelmet szerezni Jégvárosban.

Rumini lábujjhegyen a korláthoz osont. Fürkészve nézett végig a parton. Az őrjárat nemrég távozott, lábaik nyomát még nem fedte be a szállingózó hó. Az utcán alig lézengett valaki.

– Most vagy soha – gondolta Rumini, és átlendült a korláton.

A hajót a parthoz erősítő láncon kúszott végig. Egy perc múlva már a mólón állt. Visszanézett a Szélkirálynőre. A kabinablakokból fény szűrődött ki, de a fedélzet kihaltnak tűnt. Nem vették észre a szökést. Rumini futva tette meg a következő néhány métert az első kis utcáig. Bekanyarodott, hátranézett, és amikor meggyőződött arról, hogy már biztos nem láthatják meg a vitorlásról, megállt. Hátát a falnak vetve elgondolkodott, hol is kezdje a keresést.

– Csakhogy végre itt vagy, Rumini – szólalt meg valaki a kapualjban.

Rumini döbbenten nézett a hang irányába. Kékhajú, csillogó szemű zúzmaratörpe fiúcska lépett elő.

– Már azt hittem, ma is hiába várlak.

– Ki vagy te? Honnan tudtad, hogy… – kezdte Rumini, de a fiúcska vidám nevetése beléfojtotta a szót.

– Igaza volt Balikónak! Mondta, hogy nagyon bamba képet vágsz majd – kacagott a fiú.

– Micsoda? Te ismered Balikót? – pislogott Rumini értetlenül. – Hol van most? Mi van vele?

– Otthon van, nálunk. Az ágyamban fekszik, és a kagylókatonáimmal játszik.

Rumini elmosolyodott.

– Ő mondta, hogy itt várj rám?

– Persze. Bár azt hitte, már az első nap meglépsz a hajóról.

– Beteg voltam – mentegetőzött Rumini.

– Sejtettük. De Balikó azt mondta, minden délután legyek itt, mert sokáig úgysem maradsz a hajón, aztán a végén még elkerüljük egymást.

– És ki vagy te?

– Ködvitéz.

Rumini a mancsát a nyújtotta. Ködvitéz megrázta.

– Gyere, elvezetlek Balikóhoz.

– Csak ő van nálatok egyedül? – kérdezősködött Rumini.

– Igen, anyukám gyógyítja a lábát.

– A többiekről nem tudsz valamit?

– A papám Dérkapuba vitte őket. A királyt, az ércmanó tábornokot meg az egereket.

– Dérkapuba?

– Figyelj, elmondok mindent az elejétől, mert így csak kérdezel össze-vissza.

Rumini bólintott.

Ködvitéz részletesen elmesélt mindent, amit tudott. Nem csak arról beszélt, amit ő maga látott, hanem arról is beszámolt, amit Balikó mondott el neki a Jégvárban történtekről. Kiértek a városból, mire Ködvitéz a történet végére ért.

– Már csak az a kérdés, hogy a papádék sikeresen eljutottak-e Dérkapuba – tűnődött Rumini.

– A papám nagyon jó hajós – jelentette ki Ködvitéz.

– Nem üldözik őket?

– De. Öt hadihajó is kihajózott már a kikötőből, és még nem tértek vissza. De ha elfogták volna őket, már hírét vettük volna – mondta Ködvitéz határozottan.

Rumini nem válaszolt. Azon tűnődött, mennyi esélye van egy kis rákászhajónak öt hadihajóval szemben a viharos szélben.

– Megérkeztünk – szólalt meg Ködvitéz.

Rumini mély lélegzetet vett. Alig várta, hogy végre találkozzon Balikóval. Ködvitéz ment előre, Rumini a nyomában. A kis házba lépve szilvásgombóc illata csapta meg az orrát. Hófehér arcú, kékhajú asszony sietett eléjük. Mosolyogva nyújtotta a kezét:

– Jégvirág vagyok, Jani édesanyja. Te meg biztos Balikó barátja vagy.

– Igen. Rumini. Kezicsókolom – mondta Rumini zavartan. Nem számított ilyen kedves fogadtatásra.

– Menjetek csak be a szobába, fiúk – mondta Jégvirág. – Mindjárt hozok egy kis gombócot. Szereted? – nézett Ruminire.

– Ajaj, de még hogy – mosolygott boldogan Rumini. Szinte állandóan éhes volt, mert Ajtony olyan szűkösen mérte mostanában az adagokat.

– Gyere! – rántotta meg a kabátja ujját Ködvitéz.

Rumini követte Ködvitézt a hátsó szobába. Az ágyon sínbe tett lábbal feküdt Balikó, körülötte mindenféle kagylók, csigák, tengeri sünök hevertek. De Balikó nem játszott velük. Minden idegszálával az

ajtót leste, mikor nyílik végre. Amikor beléptek, Balikó diadalüvöltésben tört ki.

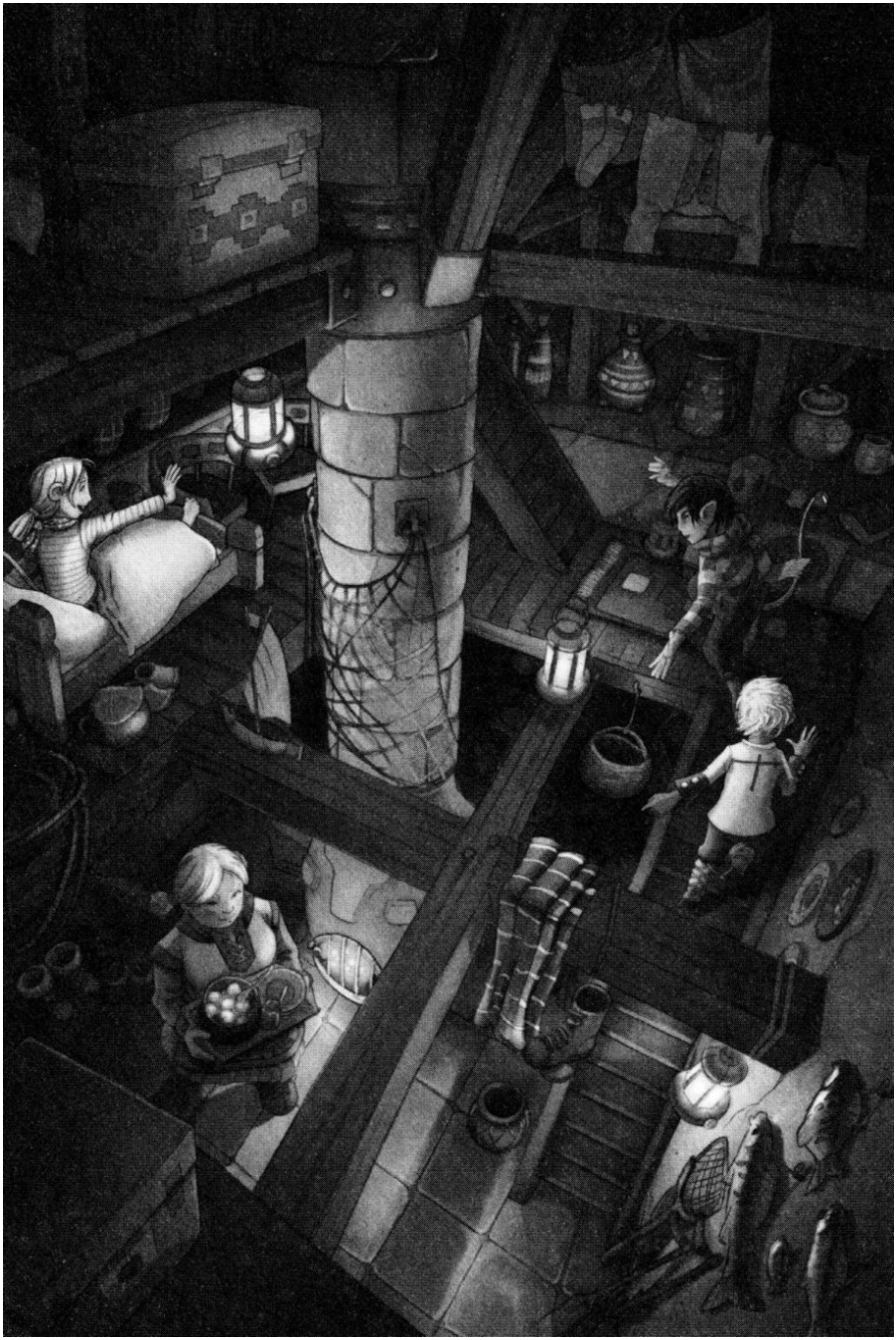

– Rumini! Csakhogy eljöttél!

Rumini szélesen vigyorogva rázott kezet Balikóval.

– Te aztán jó helyet találtál magadnak!

– Hát, nem panaszkodom – mosolygott Balikó. – Jégvirág azt

mondja, két hét múlva már szaladhatok is.

– Bizony. Ha addig nyugton fekszel – mondta Jégvirág, aki éppen akkor lépett be a szobába hatalmas tálcával a kezében.

– Janikám, segíts lepakolni!

Ködvitéz ugrott, és két perc múlva már javában falatoztak. Rumini alaposan kikérdezte Balikót. Minden részletre kíváncsi volt. Sok újat nem tudott meg, mert Ködvitéz beszámolójából már szinte minden kiderült, mégis nagy érdeklődéssel hallgatta barátja kalandjait. Főleg a Telér tábornokról szóló részletek érdekelték.

– Nagyon szeretném tudni, hol van most a papád és hajója – nézett végül Janira. – Lehet, hogy segítségre szorulnak.

– Már gondolkoztam ezen. Egyetlen módon tudhatjuk meg, hol vannak – jelentette ki Balikó.

– Éspedig? – kérdezte egyszerre Rumini és Ködvitéz.

– Meg kell nézni a látószelencémben. Az biztos megmutatja.

– Csakhogy a szelence fent van a Szélkirálynőn – mondta Rumini.

– Az még a kisebb baj – biccentett Balikó.

– Miért? Mi a nagyobb? – érdeklődött Ködvitéz.

– Az, hogy Rumini nem tudja egyedül használni.

– Miért ne tudnám? Nagyfiú vagyok már.

– Igen, de nem a tiéd – magyarázta Balikó.

– Ne legyél már ilyen óvodás! Ígérem, nem rontom el – méltatlankodott Rumini.

– Tudom. De akkor sem a tiéd.

– Jó, akkor csinálj, amit akarsz.

– Ne sértődj már meg! Csak azt akartam mondani, hogy a szelencét egyedül a gazdája használhatja. Ha te nyitod ki, nem fog mutatni semmit.

– Akkor Rumininek vissza kell mennie a hajóra, és el kell hoznia, hogy te nyisd ki – foglalta össze a helyzetet Ködvitéz.

– Szívesen elhozom – mondta gondterhelten Rumini –, csak éppen nem biztos, hogy sikerül. Negró megint rám szállt. Most is csak azért tudtam eljönni, mert azt hiszik, beteg vagyok és alszom.

Ködvitéz huncut tekintettel végigmérte Ruminit.

– Pont úgy nézel ki, mint aki rettentő rosszul van.

– Ne is mondd! – vigyorgott Rumini. – Feldörzsöltem a lázmérőt, de olyan magasra sikeredett, hogy Cincogi doktor rögtön benyomott a hűtőfürdőbe.

Balikó felnevetett.

– Nekem akkor nem tűnt ilyen viccesnek – jelentette ki Rumini. – Fél órán át vacogtam a hideg vízben, mire a doktor megkegyelmezett.

Ködvitéz elismerően mérte végig Ruminit.

– Szóval, nem biztos, hogy könnyen meg tudok szökni máskor is. Negró rajtam tartja a szemét. Ő most a kapitány.

– Na ne! – hördült fel Balikó.

– Már csak ezért is meg kéne találni a kapitányt hamar – szögezte le Rumini.

– És mi lenne, ha Balikó neked adná a szelencét? – indítványozta Ködvitéz. – Akkor megnézhetnéd a hajón, és csak akkor szöknél le a fedélzetről, ha látsz benne valami fontosat.

– Mekkora ötlet! – csapott a homlokára Balikó. – Neked adom, Rumini, persze.

Egy pillanatig eltűnődött, aztán hozzátette:

– De csak akkor, ha megígéred, hogy visszaadod.

– Előfordult már, hogy nem adtam vissza neked valamit? – méltatlankodott Rumini.

– Igen. Épp azért mondom.

– Mit nem adtam vissza? – húzta össze a szemét Rumini.

– Például azt a két tábla mandulás csokoládét, amit Egérországban rád bíztam egyszer.

– Ja, hát ha csokit bízol rám, magadra vess. De a látószelence nem ehető, úgyhogy nyugodt lehetsz. Vissza fogod kapni.

– Na azért! – bólintott Balikó elégedetten.

– Mi a varázsige?

– Figyelj:

Szelence, nyíljál, hatalommal bírjál, mutassad meg sebesen, hol van, akit keresek!

És koppints rá a fedelére, mielőtt kinyitnád!

– Holnap reggel kimegyek megint a kikötőbe – ajánlotta Ködvitéz. – Egy kapualjból szemmel tartom a Szélkirálynőt. Ha meglátlak a korlátnál, odamegyek, és üzenhetsz Balikónak. Akkor szöknöd sem kell, mégis megüzenheted, mit tudtál meg. Beszélned csak szabad.

– Reméljük – mondta sötéten Rumini, mert Negróról bármit el tudott képzelni.

– Ideje volna indulnom.

Ködvitéz bólintott.

– Visszakísérlek.

– Hagyd csak. Visszatalálok. Nem fog örülni a mamád, ha éjszaka mászkálsz.

Elbúcsúztak, és Rumini hamarosan már a kikötő felé vezető utat rótta a kinti sötétben.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

FEKETE SIRÁLYOK

Már majdnem éjfél volt, mire Rumini visszaért a kikötőbe. A Szélkirálynő csendesen ringatózott a vízen, a fedélzet teljesen kihaltnak tűnt.

– Biztos behúzódtak az őrök a melegbe – gondolta Rumini elégedetten.

A hajót rögzítő láncnál még egyszer körülkémlelt, aztán belekapaszkodott, és felkúszott rajta. Észrevétlenül sikerült feljutnia a fedélzetre. Lábujjhegyen a hálófülkéhez osont. Az ajtóban valami eszébe jutott. Se Balikó, se a saját holmiját nem hozta át a legénységi hálószobába, ahol a zúzmaratörpék támadása óta aludt, hanem otthagyta a kabinjukban, mert a kis hálófülkében tanyát ütött két zúzmarakatona, és Rumini nem fért hozzá az ottmaradt csomagokhoz. Amióta a zúzmaratörpék partra szálltak, Rumini végig ágyban feküdt, betegen, nem tudott elmenni a holmijukért. Most végre megfelelő alkalom kínálkozik. Ha felkel a nap, már nem lehet észrevétlenül odalopózni.

– Most kell megszereznem a szelencét – határozta el.

Megkerülte a kabinsort, és már ott is volt a túlsó oldalról nyíló kis fülkénél. Lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt. Rumini besurrant. Zsebéből lámpást kotort elő, és körbevilágított. Hatalmas rendetlenségre és piszokra számított, de a látvány minden képzeletet felülmúlt. A két ágyat felborították, a matracokat felhasogatták, az ágyneműt szétszaggatták. Rumini a felháborodástól levegőt sem kapott egy pillanatig.

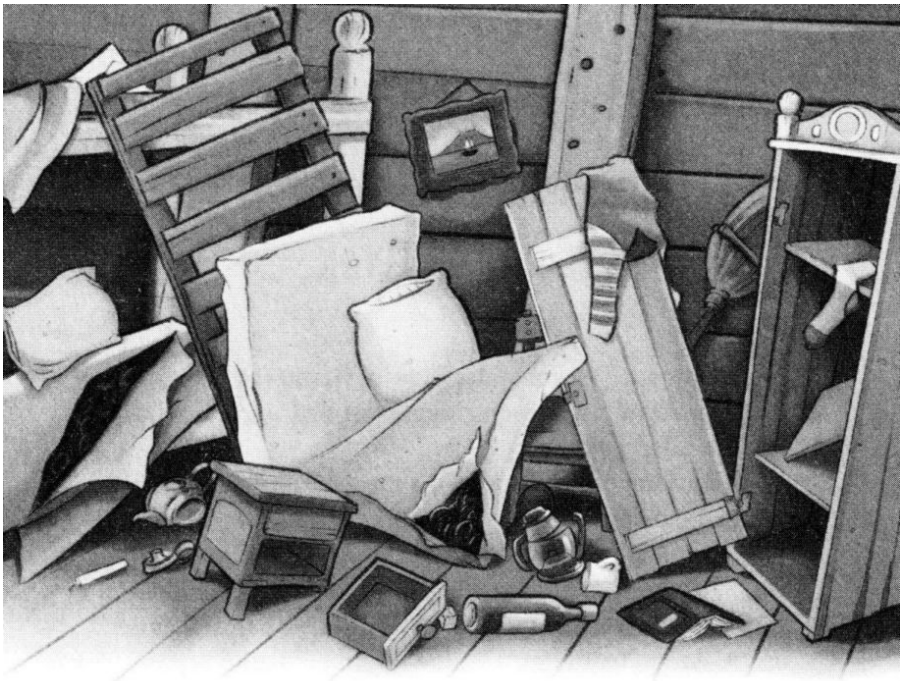

– Ezek azt hitték, hogy a párna tollai közé rejtettük a pénzünket? Nincs is pénzünk – dühöngött.

Az egyik éjjeliszekrénynek kitörött a lába, a másik egyszerűen eltűnt.

– Vajon hol lehet Balikó hátizsákja? És hová tűnt az enyém?

Benézett a felborogatott bútorok alá, beletúrt mindenhová.

– Ellopták a gazok! – szorult össze a kisegér szíve.

Elvitték mindkét hátizsákot ruhástul, meleg holmistul, mindenestül. De a legnagyobb veszteség mégsem ez volt, hanem a látó szelence és a vascsöppentő elvesztése. Hiszen mindketten táskájuk mélyén őrizték becses kincseiket! Most már sehogyan sem tudnak a kapitányon és a zúzmarakirályon segíteni, ráadásul leghasznosabb szerszámuk, a vascsöppentő is odaveszett!

De legalább a szelence megvolna! Biztos ki lehet deríteni, melyik katona aludt ebben a kabinban, de azt már nem tudta Rumini, hogy tudná az illetőt megtalálni, és visszalopni tőle a varázserejű kis tárgyat.

Rumini csüggedten tért vissza a legénységi hálóterembe. Egy pillanatig hallgatózott. A bent lévők egyenletes szuszogása megnyugtatta: mindenki az igazak álmát alussza. A kisegér lefeküdt, és mivel nem volt jobb ötlete, ő is elszenderedett. Amikor megszólalt a reggeli ébresztő, Rumininek úgy tűnt, hogy szinte csak az előbb aludt el. Álmosan kóválygogva ment mosakodni. Aztán eszébe jutott, hogy Ködvitéz eljön ma reggel, és a partról figyeli, mikor tudnak beszélni. Értesítenie kell Balikót a szelence elvesztéséről. Nagyot sóhajtott,

felhúzta a kabátját, és elindult, hogy megkeresse a doktort.

Cincogi doktor alaposan megvizsgálta, végül sugárzó arccal kijelentette: Rumini teljesen meggyógyult.

– Csak attól félek, hogy megint visszaesem és belázasodom, ha egész nap a fedélzetet kell súrolnom – mondta a kisegér aggodalmas ábrázattal.

A doktor megértően bólogatott.

– Szólok Negrónak, hogy két napig csak könnyű munkát osszon rád.

– Köszönöm – csillant meg Rumini szeme.

– Bár a piacra úgysem valószínű, hogy téged akar magával vinni – tűnődött a doktor.

– Miért, ma piacra megyünk?

– Elfogyott minden élelem. Negrónak muszáj lesz ennivalót szerezni valahonnan. Kimegy ma a piacra, és megnézi, mi mennyibe kerül.

– És a zúzmaratörpék? Nem tiltották meg, hogy elhagyjuk a hajót? – kíváncsiskodott Rumini.

– Először igen. De Negró felszólította őket, hogy hozzanak néhány láda élelmiszert, mert különben éhen halunk. Erre meggondolták magukat, és úgy döntöttek: hárman leszállhatnak a hajóról, és szerezhetnek, amit tudnak.

– De honnan lesz pénzünk? A zúzmaratörpék mindent elvittek – akadékoskodott Rumini.

– Ej, te minden lében kanál – csóválta a fejét a doktor. – Valamennyi tartalékunk van, nyugodt lehetsz. Még nem fogunk éhen halni. Most pedig menjél reggelizni. Ajtony forró teát készített.

Rumini futott a konyhába. Közben azon gondolkozott: hogyan használhatná ki az időt, amíg Negró távol lesz.

– Egy nagyobb beszerzőút néhány óráig is eltart. Ha közben leszállnék a hajóról, elmehetnék Balikóhoz. Futva húsz perc alatt odaérek. Ugyanennyi az út vissza. Több mint egy órát ott tölthetnék. Azalatt csak kisütünk valamit.

Reggeli után Negró, Ajtony és Fábián partra szálltak, hogy bevásároljanak. Távozásuk után Rumini is felosont a fedélzetre. Mindenki a számára kijelölt helyen dolgozott, a szélfútta, hideg fedélzeten Tubák ücsörgött egyedül. Vastag kabátjára meleg plédet terített, és egykedvűen pöfékelt a hajó part felőli oldalánál. Rumini hamar belátta, hogy nem fog tudni észrevétlenül lelopózni, Tubák mindenképpen meglátja, ha szökni próbál. De miért kell szökni? Rumini mély lélegzetet vett, és egyenesen Tubákhoz lépett.

– Tubák, a segítségedre van szükségem – vágott bele köntörfalazás nélkül.

Tubák kérdő tekintettel nézett rá.

– Tudom, hol van Balikó. Nem messze ide, egy házban fekszik. Jégváros mellett, észak felé. Eltörött a lába. Találkoznom kell vele,

minél hamarabb. Azt is tudom, mi történt a kapitányékkal. Lehet, hogy segítenünk kell nekik, de csak akkor tudok biztosat, ha már beszéltem Balikóval.

Elhallgatott, kérdőn nézett Tubákra. Tubák egy szót sem szólt. Rumini folytatta.

– Negró nem enged sehová. De ha most partra szállhatnék, elintéznék mindent, mire Negró visszajön. Engedd meg, hogy elmenjek. Ígérem, visszatérek időben.

Tubák egy pillanatig gondolkodott, aztán alig láthatóan bólintott, és csak annyit mondott:

– Két óra.

– Köszönöm! – ugrott nagyot Rumini. – Két óra múlva itt vagyok!

Tubák hátat fordított Rumininek, és elsétált a másik irányba. Mihelyst befordult a kabinok felé, Rumini átvetette magát a korláton, leereszkedett a láncon, és futva indult a házak felé. Egy kapualjból rögtön előlépett Ködvitéz. Ruminihez futott.

– Mi történt?

– Ellopták a szelencét. Beszélnem kéne Balikóval. Két órám van.

Ködvitéz bólintott, aztán sarkon fordult és megindult hazafelé. Rumini mellette loholt. Megállás nélkül rohantak Ködvitézék házáig. Az ajtó előtt lihegve megálltak. Mindkettejük arcára izzadságcseppek csorogtak, aztán a jeges levegőtől rögtön meg is fagytak.

– Jégcsapos az arcunk – gondolta magában Rumini, de megszólalni nem tudott, csak a levegőt kapkodta.

Ködvitéz benyitott az ajtón. Jégvirág ijedten ugrott fel, amikor meglátta őket:

– Janikám, mi történt?

– Rumininek két óra múlva vissza kell mennie a hajóra – lihegte Ködvitéz.

Balikó fél lábon ugrálva jelent meg a kisszoba ajtajában.

– Hahó! Rumini! Elfelejtetted a varázsigét?

– Nagyon vicces. Ellopták a szelencét – szuszogott Rumini.

– Micsoda?

– Ahogy mondom.

– De hát honnan tudták, hogy…

– Sehonnan. A hátizsákunkat lopták el. Szelencéstül, vascsöppentőstül.

– Azt a hétágú tornádó mindenit – szitkozódott Balikó. – Most mit csináljunk?

– Nem tudom. Azért jöttem, hogy kitaláljuk.

– Nem tehetünk semmit. A szelence nélkül nem tudjuk meg, hol van most a rákászhajó.

Jégvirág csodálkozva nézett rájuk.

– Tudod, mama, ki akartuk deríteni, mi van a papával és a

többiekkel. Aggódunk miattuk – magyarázta Ködvitéz.

– Apád tud vigyázni magára – jelentette ki Jégvirág.

– Igen – bólintott Rumini –, de most Zúzmaragyarmat öt leggyorsabb hadihajója üldözi.

– Mit mondanak a kikötőben?

– Semmit – ingatta a fejét Ködvitéz. – Mindenki az új királyról beszél, meg Miklós király haláláról.

– Nem is halt meg, vígan utazik apukáddal Dérkapu felé – háborodott fel Balikó.

– Reméljük – mondta sötéten Rumini. – Jó lenne biztosat tudni.

– A régi időkben, még a Jégszakállú zúzmarakirályok idején a zúzmaravitézek sirályháton járták az eget, és mindent láttak, ami a tengeren történik – merengett el Jégvirág.

– Sirályháton? – csodálkozott Ködvitéz.

– Igen. A fekete sirályok a zúzmaralovagok barátai voltak akkoriban. A legvitézebb harcosok sirálysípot kaptak a királytól hűségük jutalmaképp.

– És mit csináltak a sirálysíppal? – kérdezte izgatottan Rumini.

– Ha szükségük volt egy fekete sirályra, csak megfújták a sípot. Rögtön ott termett egy hatalmas madár. A síp hangjának engedelmeskedniük kellett. Ilyenkor a vitéz megmondta, hová szeretne menni, és mit akar csinálni, a madár pedig hátára vette, és teljesítette a parancsát. Ha kellett, az egész Zúzmara-tengert átrepülték, vagy csatába mentek, vagy megkerülték a Jéghegy csúcsát. A zúzmaravitézek győzhetetlenek voltak akkoriban, mert ha nagy bajba kerültek, mindig segítségül hívhatták a fekete sirályokat.

– És aztán mi történt velük? – kérdezte Balikó.

– A századik zúzmarakirály, Olvadozó Ottokár uralkodása idején az ércmanók kelepcét állítottak a zúzmaravitézeknek. Ottokár királyt semmi sem érdekelte a szánkázáson és fakutyázáson kívül. Nem törődött az ország dolgaival, nem érdekelte őt a vitézek sorsa sem. Az ércmanók rengeteg vitézt ejtettek fogságba. Elvették a sirálysípokat is, a fekete sirályokat becserkészték. Soknak megkurtították a szárnyát, hogy ne tudjanak repülni, és Sötétváraljára telepítették őket. Azóta fészkelnek a sötétváraljai sziklák közt a sirályok.

– És hol vannak most a sirálysípos zúzmaravitézek? – kérdezte Ködvitéz.

– Szinte teljesen kipusztultak. A régi hősök meghaltak, a fiaik pedig nem örökölték meg atyáik sirálysípjait. A legtöbb síp a nagy háborúban, kétszáz évvel ezelőtt tönkrement, alig van már belőlük egy-két darab. Azt mondják, hogy Kapuvári Dér Dorián, Dérkapu ura az utolsó zúzmaravitéz leszármazottja. Ő őrzi Zúzmaragyarmat egyetlen sirálysípját.

Rumini nagy levegőt vett.

– És ha valaki ma fúj meg egy ilyen sirálysípot, akkor neki is engedelmeskednek a fekete sirályok?

– Igen. Amíg élnek fekete sirályok, a sirálysíp hangjára meg kell jelenniük.

– És vajon nem esznek egeret ezek a sirályok? – firtatta tovább Rumini.

Jégvirág nagyot nevetett.

– Errefelé nem járnak fekete sirályok. Nincs mitől félned.

– Igen, de ha megfújom ezt – mondta Rumini, és előhúzta zsebéből a sirálysípot, amit Fecó hátizsákjában talált –, akkor esetleg idejön egy fekete sirály, és felfal. Azt pedig nem szeretném.

Jégvirág döbbenten meredt az ezüst sípra.

– Ezt honnan szerezted?

– Nagyon hosszú történet. Most nincs időm elmondani – felelte Rumini.

– Megnézhetem? – kérdezte Ködvitéz izgatottan.

– Persze – mosolygott Rumini, és odaadta a sípot. Jégvirág elkerekedett szemmel nézett, a meglepetéstől szólni sem tudott.

– Milyen nyelven beszélnek a sirályok? – firtatta Rumini. – Nehogy idejöjjön egy, aztán ne tudjam elmondani neki, mit akarok.

– Te ide akarsz hívni egy fekete sirályt? – döbbent meg Balikó.

– Miért? Van jobb ötleted?

– A sirályok megértik annak a beszédét, aki megfújta a sípot. Legalábbis a régiek így mesélték – mondta csendesen Jégvirág.

– Mit akarsz tenni? – kérdezte Balikó.

Rumini vállat vont.

– Nem tudom. Gondoltam, idehívok egy sirályt, a hátára ülök, és megkérem, hogy nézzünk szét a tengeren. Hátha megtaláljuk a rákászhajót.

– Én is jövök – jelentette ki határozottan Ködvitéz. – Segítek megkeresni a papát.

– Nem mész sehova – lépett előre Jégvirág. – Kisfiú vagy még. Sőt. Szerintem Rumini is okosabban tenné, ha itt maradna. A sirályok veszélyesek.

– A sípos lovagoknak engedelmeskednek. Te mondtad. Nincs félnivalónk – makacskodott Ködvitéz.

– Sosem repültetek még sirályháton. A fekete sirályok röpte a szélnél is sebesebb. Elég egy rossz mozdulat, és aláhullotok a mélybe.

– Nem teszünk rossz mozdulatot, mama. El kell engedned. Lehet, hogy a papa bajba került.

– Apád tud vigyázni magára – mondta Jégvirág halkan, cseppet sem bízva szavai igazában. – Ne menjetek!

– Én mindenképpen megyek. Csak körbeszállok a tenger fölött, elnézek Dérkapu felé. Ha valamit megtudtam, visszajövök. Nem lesz

semmi baj. Indulok – mondta Rumini.

– Szerintem inkább odakint fújd meg a sípot – javasolta Ködvitéz.

– Nyugalom! Nem csődítek be a házba egy fekete sirályt.

– Be se férne – nézett körül Balikó. Igyekezett jókedvűnek mutatni magát, de szíve mélyén nagyon el volt keseredve, amiért törött lába miatt ő semmiképp nem vehet részt a kalandban.

– Légy nagyon óvatos, Rumini – kérte Jégvirág.

– Az leszek – vigyorodott el Rumini. – Balikó a megmondhatója, milyen óvatos vagyok mindig.

Balikó elfintorodott, Rumini kacsintott, és kilépett a házból.

Jégvirág, Ködvitéz és Balikó az ablakhoz siettek, hogy onnan figyeljék az eseményeket. Rumini néhány lépést távolodott a háztól, aztán szájához emelte a sirálysípot. Nagy levegőt vett, lehunyta a szemét, és belefújt a sípba. Sivító, sirályvijjogáshoz hasonló hang szólalt meg olyan fülhasogató erővel, hogy Rumini úgy érezte, menten megsüketül. Egy pillanatig várt, aztán újra megfújta a sípot.

– Csodálkoznék, ha Sötétváraljáig elhallatszana – gondolta Rumini, de azért harmadszor is belefújt a kis ezüstrudacskába.

Hirtelen szárnysuhogást hallott a feje fölött. Felnézett. Egy hatalmas, éjfekete sirály körözött a rákászkunyhó fölött. Miután röptében szemügyre vette Ruminit és a házikó környékét, előremeresztett karmokkal ereszkedett a föld felé. Rumini rémülten nézte. Szinte már a húsában érezte az éles karmokat, de a sirály egy erőteljes szárnysuhintással közvetlenül mellette ért földet. Jégvirág felsikoltott a szobában, de Rumini nem hallotta. A sirály vijjogása zengett csak a fülében, tekintete szinte rátapadt a fényes fekete tollakra és a kampós végű vérvörös csőrre. A sirály tovább vijjogott. Rumini egyszerre úgy érezte, érti a sirály szavait. Ugyan egyetlen hangnak sem tudta a jelentését, mégis biztosan érezte: a sirály azt kérdezi tőle, ki ő, és mit parancsol?

Rumini megköszörülte kiszáradt torkát, és bátran mondta:

– Rumini a nevem. Egy rákászhajót keresek a tengeren. Néhány nappal ezelőtt Dérkapu felé indult, és attól félek, bajba került. Meg kell találnunk minél hamarabb.

A sirály csendben hallgatta Rumini válaszát. Amikor a kisegér mondókája végéhez ért, a fekete madár csőrét kinyitotta, és rövid, erőteljes kiáltásokat hallatott. Rumini bólintott. Nem tudta, hogy lehetséges, de biztosan értette, mit mondott a sirály. Azt mondta neki, hogy kapaszkodjon fel a hátára, markolja erősen a tollait, hogy felszállhassanak.

Rumini nem tétovázott. A sirály tollaiba kapaszkodva felhúzódzkodott a madár hátára. Olyan kényelmesen ült rajta, mint egy lovon. Mancsával átkulcsolta a sirály nyakát, és bejelentette:

– Kész vagyok. Tőlem indulhatunk.

A sirály egyetlen szárnysuhintással a magasba emelkedett. Rumini egy pillanatra megszédült, és teljes erővel markolta meg a fényes, fekete tollakat. A következő szárnymozdulat már a tenger fölé lendítette őket. Rumini már számított rá, és nem ingott meg többször. Hátra akart nézni, hogy egy búcsúpillantást vessen a rákászkunyhóra, de mire oldalt fordította a fejét, a madár elhagyta az északi öblöt, és a

nyílt tenger fölött szelte a levegőt.

Rumini dermesztő hideget érzett, és azon kezdte törni a fejét, vajon mennyi ideig bírja majd az utat anélkül, hogy teljesen átfagyna. A sirály, mintha csak olvasna a gondolataiban, felborzolta a tollait. Az égnek meredő tollak úgy vették körül a kisegeret, mint egy meleg bunda. Rumini elégedetten sóhajtott.

– Nem is lehetett rossz dolog zúzmaralovagnak lenni hajdanán.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

DÉRKAPU

A fekete sirály kitartóan repült a tenger felett. Időnként olyan közel mentek a parthoz, hogy Rumini láthatta a partvonal melletti erdők fáinak csúcsát, máskor viszont a madár a nyílt víz fölé kanyarodott. Rumini meghökkenve figyelte, hogy egyre több jégtáblát sodor a víz. Minél északabbra jutottak, annál többször csillant meg alattuk egy-egy úszó jégsziget. Rumini egyáltalán nem fázott. A madár tollai kellemes melegbe burkolták. Kíváncsian nézelődött minden irányba. Már jó pár órája hasították a levegőt, amikor a madár hirtelen lejjebb ereszkedett, és nagy kört írt le. Rumini rögtön tudta miért: mélyen alattuk hadihajó úszott észak felé. Árbocán vígan lengett Zúzmaragyarmat zászlaja.

– Beértük az egyik üldözőt – állapította meg Rumini elégedetten. – Tényleg a szélnél is sebesebben haladunk.

Hirtelen rettenetes dolog jutott az eszébe. Tubáknak megígérte, hogy két óra múlva visszatér a Szélkirálynőre, azelőtt, hogy Negró is megérkezne a vásárlásból, és felfedezné, hogy eltűnt. A két óra már bőven letelt, és Rumini összeszoruló szívvel gondolt arra, milyen büntetést kap Tubák, ha kiderül, hogy engedte őt partra szállni.

– Talán lesz annyi esze, hogy letagadja, és azt mondja: titokban szöktem el.

De ez sem jó, ha az őr nem veszi észre, hogy valaki titokban elhagyja a hajót, akkor nem végezte rendesen a munkáját, és ugyanúgy megbüntethetik.

– Szegény Tubák. Nagy bajba kevertelek – gondolta bűntudattal Rumini.

A fekete sirály hátrafordult, és éleset vijjogott.

– Nem, ne forduljunk vissza! – mondta Rumini. – Tubáknak már mindegy, akkor legalább a kapitányt találjuk meg.

Annyira el volt keseredve, hogy észre sem vette, milyen jól érti a sirály beszédét. A sirály folytatta útját észak felé. A következő egy órában még két hadihajót láttak a tengeren. A rákászhajónak egyelőre nyoma sem volt, de a tenger egyre ijesztőbben festett. Szinte teljesen beborították már a jégtáblák.

– Nem csodálnám, ha ilyen időben egyszerűen belefagyna a hajó a vízbe. Akkor aztán se ki, se be – futott át Rumini agyán a gondolat.

A fekete sirály hirtelen kelet felé fordult, és rövidesen feltűnt a

távolban a part. Hatalmas hegyek határolták arrafelé a vizet, és az egyik hegy tetején vöröses fény derengett fel Rumini szeme előtt. A sirály egyenesen arrafelé haladt. Mikor már elég közel értek, hogy Rumini lássa a hegy csúcsán magasodó hatalmas várat, és a hegy lábánál elterülő kikötőt, a sirály újra hátrafordult, és rövidet rikkantott.

– Aha, ez Dérkapu – értette meg Rumini.

A sirály lejjebb ereszkedett, hogy a kisegér szemügyre vehesse a kikötőben horgonyzó hajókat. Rumini tekintete végigsiklott a móló mellett vesztegelő vitorlásokon, és csalódottan állapította meg: rákászhajó nincs közöttük.

– Keressük őket még északabbra, a tengeren – mondta. – Lehet, hogy a viharos déli szél továbbsodorta őket, és nem tudtak befordulni a kikötőbe.

A sirály rögtön irányt változtatott, és megint a tenger felé fordult. Újabb fél órát repültek. Most már a meleg sirálytollak között is érezhető volt a dermesztő hideg. Rumini őszintén remélte, hogy hamarosan rábukkannak az eltűntekre, és végre megpihenhetnek. Dérkaputól északra mintha nem csak a levegő hűlt volna le. A tenger egyre kevésbé fodrozódott. Rumini eleinte úgy vélte, hogy csak a szél csitult el, azért nem látja a hullámokat, de gyorsan rájött, hogy nem erről van szó. A tenger azért nem mozgott, mert be volt fagyva. Néhol látható volt egy-egy áramlat, ahol lassan, nehézkesen mozgott a víz, de többnyire csak az ezüstös jégpáncél csillogott a lemenő nap fényében.

A fekete sirály egyszer csak éles fordulatot tett, és alábukott.

– Mit látsz? – kérdezte Rumini izgatottan.

A sirály hármat vijjogott.

– Hol vannak? – meresztette szemeit a kisegér.

Lent, mélyen alattuk megpillantotta az ötödik hadihajót. A hajótestet szorosan közrefogta a jég, a hajó azonban nem állt: nagyon lassan, keservesen, de haladt észak felé. A sirály még lejjebb ereszkedett. Rumini fentről jól látta, hogy a hajó orrát erősen megvasalták, ez az éles, jégtörő vas repeszti fel az előttük befagyott tenger jegét. A hajót mindenütt ágyúk, fegyverek borították, és legalább ötven zúzmaratörpe katona mozgott a fedélzeten.

– Vajon hová mennek? – töprengett Rumini.

Nem kellett sokáig törnie a fejét. A sirály egyenesen haladt előre, észak felé, és hamarosan megpillantották, hová igyekszik a harci vitorlás. Messze előttük, a jég fogságában vesztegelt Ködvitéz édesapjának hajója. A kis rákászhajót teljesen rabul ejtette a jég, semerre sem tudott mozdulni. Hiába volt megvasalva a hajóorr, a kistestű, könnyű hajó nem boldogult a hatalmas, vastag jégpáncéllal.

Rumini hátranézett. A távolban halványan kirajzolódott a hadihajó alakja. Rumini tudta, hogy a zúzmaratörpék a rákászhajó nyomában vágtak neki a jégmezőnek, és azt is tudta, hogy ha egyszer elérik a kis vitorlást, a királyon és barátain nem lehet már segíteni.

– Mennyi idő alatt érnek ide? – kérdezte.

A sirály egy rövidet vijjogott.

– Még egy egész napig tart az út a jégen át? Akkor van időnk segíteni. Ide mögém még felülhet valaki. Odarepülünk, és egyenként kimentjük őket. Mindenkit elviszünk Dérkapuba.

A sirály éles hangon kiáltott valamit.

– Miért nem? – kérdezte Rumini. – Azt mondtad, teljesíted a parancsaimat. Én ezt parancsolom.

– Vijj. Vijjevijj – rikoltott a sirály.

– Értem. Elfáradtál.

– Vijjujuva. Vijjvijj.

– És csak a síp gazdáját kell a hátadra venned. Rendben. Akkor mitévők legyünk?

– Vijjevejji.

– Jó. Kitalálom én. Azért nem bántam volna, ha neked is van egy-két ötleted.

– Vihijje-vihihijj.

– Nem is rossz gondolat. Pihenjünk meg Dérkapuban. Jégvirág szerint a várúr hűséges alattvaló, és van sirálysípja is. Ő majd segít.

– Vujj.

– Jó, csöndben maradok. Menjünk Dérkapuba.

A sirály kiterjesztett szárnyakkal fordult dél felé. Hamarosan újra felderengett előttük a hegytetőre épült várkastély.

– Fel tudsz vinni a várba? – kérdezte Rumini.

A fekete madár egyenesen a torony felé repült.

– Jó lenne, ha megtalálnám a várurat. Nem tudod a nevét? Ködvitéz mondta, de nem emlékszem.

– Vajjuvájji. Véjj. Vijjavájj.

– Ja, tényleg. Kapuvári Dér Dorián. Remélem, segít nekünk.

A sirály a hatalmas, sziklába vájt várkapu mellett ereszkedett le. Rumini lekecmergett a földre, és határozott léptekkel a kapuhoz sétált. Öklével megdöngette a vastag fakaput. Nem történt semmi.

– Jó lenne egy csengő – dünnyögött Rumini. De akárhogy forgolódott, nézelődött, csengőnek, kopogtatónak még nyomát sem találta.

– Nem kopogtatnál te is a csőröddel? – fordult a sirályhoz. – Hátha azt meghallják odabent.

A sirály a kapuhoz szökkent. Csőrével erősen megütögette az egyik vaspántot. Rumini lélegzetét is visszafojtva fülelt. Semmi. Bentről egy hang sem szűrődött ki.

– Nincs más hátra, be kell vinned a belső udvarba – fordult Rumini

a sirályhoz. – Biztos itthon vannak, égnek bent a lámpák. Lehet, hogy nem ezt a bejáratot használják, azért nincs itt senki.

A sirály engedelmesen nyújtotta a szárnyát. Rumini felkapaszkodott rá, és újra elhelyezkedett a madár vállán.

– Mehetünk.

Egy perc alatt elérték a vártornyot. A sirály körberepült, hogy biztonságos leszállóhelyet keressen. A vár ablakaiból több helyen is fény szűrődött ki, de ahhoz túl gyorsan repültek, hogy Rumini bepillantson az épületbe.

– Ismered a helyet? – kérdezte.

A sirály nem ismerte. Még egy kört írtak le a várfalak fölött, végül a sirály megtalálta a megfelelő helyet: a várudvar egyik eldugottabb épülete mellett ereszkedett le a földre.

– Segítesz bejutni? – kérdezte Rumini.

A sirály szárnyával az ég felé bökött és halkan vijjogott.

– Sebaj, menni fog egyedül is – súgta Rumini. – Jó étvágyat. És köszönöm.

– Jijiji – mondta a sirály.

– Vigyázok magamra, ne félj! Ha megfújom a sípot, visszajössz?

– Vihijj.

– Akkor jó. Ne menj túl messze.

A sirály meglebbentette éjfekete szárnyait, és egy szempillantás múlva eltűnt. Már besötétedett. A madárnak árnyéka sem látszott a koromfekete égen.

– Gyerünk, Rumini, be kell jutni a kastélyba – biztatta magát a kisegér. – Vajon barátságos ez a Dorián úr? Remélem, nem aprít miszlikbe, amint meglát.

Az udvar túlsó oldalán három egymás melletti ablak világított. Rumini óvatosan a fény felé lopakodott. A várudvart hó borította, a kisegér léptei nyomot hagytak benne. Az ablakhoz érve bekukucskált a szobába. Azaz csak bekukucskált volna, mert az ablakot vastag párarétег borította belülről.

– Ez azt jelenti, hogy odabent vizet forralnak. Talán pont a konyhára bukkantam.

Nagyot szippantott a levegőből. Nem érzett semmit.

– Mindegy. Attól még lehet a konyha.

Megkocogtatta az üveget. Kicsit várt, aztán újra kopogott. Mintha bent egy árny közeledne. Az ablakon egyszerre ezüstös ujjak jelentek meg, és tenyérnyi helyen letörölték a párát. Aztán az ujjak gazdája a letisztított részhez hajolt és kikukucskált rajta. Rumini megállapította: ilyen hosszú szempillája csakis egy lánynak lehet. Kicsit hátralépett, hogy jobban láthassa, aki bentről figyel. Igyekezett barátságosan mosolyogni. Integetett is az egyik mancsával, hogy egyértelmű legyen: szándékosan kopogott az üvegen.

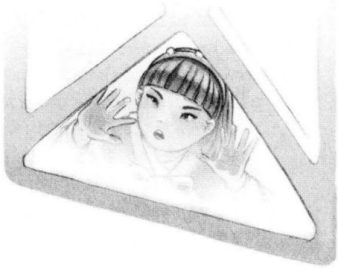

A lány végre megpillantotta Ruminit. Szeme hirtelen elkerekedett, ámultan bámult kifelé a lyukon. A kisegér mutogatni kezdett. Először magára bökött, aztán a lányra, végül eljátszotta, hogy be szeretne menni. A lány felegyenesedett, öklével nagyobb lyukat törölt a párás ablakon, aztán újra kikukucskált. Rumini rendületlenül mutogatott. A lány megértette, de a fejét rázta szomorúan, mintha csak azt mondaná: szívesen beengednélek, de sajnos nem lehet.

Rumini könyörgőre fogta a dolgot. Összekulcsolt mancsokkal ugrált az ablak előtt. A lány még közelebb hajolt, orra nekinyomódott az üvegnek. Egész furcsa volt így az arca. Ezüstfürtös haja a szemébe lógott. Bánatosan ingatta a fejét. Rumini bohóckodni kezdett. Kézen állt, cigánykereket vetett, még egy hátra szaltóval is megpróbálkozott, de a vastag kabátban nem sikerült, hanyatt elterült a hóban. A lány nevetett. Rumini feltápászkodott, és a zsebébe nyúlt egy zsebkendőért. Keze megakadt a sirálysípban. Hirtelen ötlettől vezérelve előhúzta, és meglengette az ablak előtt. A lány ijedten bámult rá. Rumini színpadias mozdulattal eltette a sípot. A lány felemelte az ujját, és intett, hogy várjon. Eltávolodott az ablaktól. Rumini már-már azt hitte, hogy az őrséget ment riasztani, amikor hirtelen fény gyulladt a szomszéd szoba ablakában. Az ablak feltárult, és megjelent benne a lány arca.

– Add vissza azt a sípot! – súgta.

– Az enyém – felelt Rumini. – Engedj be! Beszélnem kell a várúrral. Nagyon fontos!

– A papám ilyenkor senkit sem fogad – rázta a fejét a lány.

– Muszáj! A király bajba került. Segítenie kell!

– A király?

– Igen. Miklós király, Zúzmaragyarmat ura. Dérkaputól északra befagyott a tengerbe a hajója.

– A király ilyenkor a Jégvárban pihen. Esze ágában sincs hajóra ülni – fintorgott a lány. – Különben is, a királyi flotta minden hajóján van jégtörő.

– De ez egy rákászhajó. Hiába van éles vassal borítva az orra, nem elég erős, hogy a vastag jégpáncélt feltörje.

– Majd bolond lesz a király rákászhajón utazni, amikor van saját,

prémmel bélelt vitorlása is.

– A királyt meg akarják ölni. Az üldözők elől menekült a rákászhajón.

A lány hitetlenkedve nézett.

– Figyelj! – mondta Rumini. – Mit gondolsz, hogy kerültem a várudvarba?

A lány megrázta a fejét.

– Persze hogy nem tudod. Sirályháton jöttem. Fekete sirályon.

Megint elővette a sípot.

– Látod? Ezt a király barátjától szereztem. Ő adta, hogy segítséget hívhassak, ha baj van. Most az van, és még ennél is nagyobb lesz, ha nem engedsz be.

A lány tanácstalanul nézett Ruminire és a kezében csillogó sípra.

– Azt hittem, a papa sípját loptad el.

– Nem. Nem is ismerem a papádat. Azt se tudom, hol tartja a sípját. Sosem jártam még itt. Viszont hamarosan megfagyok.

A lány még mindig nem döntött.

– Ha félsz tőlem, hívd az őröket, majd ők a papád elé vezetnek.

– Nem félek – ingatta a fejét az ezüsthajú lány. – Neked van félnivalód. A papa nagyon hirtelen haragú. Ha pedig az őrök találnak meg, bezárnak a tömlőcbe, mielőtt egy szót is szólhatnál.

– Barátságos hely, nem mondom – dünnyögött Rumini. Aztán hirtelen eszébe jutott valami: lehet, hogy hamarabb célt ér, ha kicsit ráijeszt a lányra.

– Akkor lesz csak igazán mérges a papád, ha azért ölik meg a királyt, mert te nem engedtél be engem – mondta nyugodtan.

A lány tényleg megijedt.

– Képzeld csak el, mit fog szólni, ha kiderül, hogy itt volt a király futára segítséget kérni, és te hagytad az udvarban megfagyni – folytatta Rumini.

– Te a király futára vagy?

– Hát persze.

– És miért nem a kapun jöttél akkor?

– Ott is próbáltam, de nem nyitották ki.

– Az igaz. A főkaput három éve befalazták – bólogatott csillogó szemmel a lány, mint aki végre megbizonyosodott az igazságról. – Gyere! De nagyon halkan, mert errefelé nem szeretik a hívatlan vendégeket. Ha bárki észrevesz, sosem jutsz a papám elé.

Rumini bemászott az ablakon. Kis, kamraszerű helyiségben voltak. Rumini megigazította a kabátját, és a mancsát nyújtotta a lánynak.

– Rumini vagyok.

– Dori – rázta meg mancsát a lány. – Gyere utánam. Ha intek, lapulj meg ott, ahol vagy. Ez nagyon fontos.

– Értem. A lapulás jól megy nekem – mosolyodott el a kisegér.

Megindultak. A lány sötét, zegzugos folyosókon, jéghideg, porlepte szobákon át vezette.

– Dori! Biztos, hogy ez a legrövidebb út a papádhoz? – kérdezte Rumini, amikor már vagy negyedórája mentek szobáról szobára.

A lány a fejét rázta.

– Nem ez a legrövidebb. Viszont erre nem jár senki.

Rumini bólintott. Rendben van, fő a biztonság. De azért szeretett volna egy kicsit beszélgetni, ha már gyalogolnia kell.

– A Dori a teljes neved?

– Miért, valami baj van vele?

– Nem, csak úgy képzeltem, hogy a várurak ennél kacifántosabb nevet adnak a gyerekeiknek.

– Adnak is. Rettenetes neveket tudnak kitalálni, nekem elhiheted.

– Neked is van rettenetes neved?

– Van. Sajnos.

– És mi az?

Dori megállt, és Rumini szemébe nézett.

– Hidd el nekem, a Dori sokkal jobb. Kár erre több szót fecsérelni.

Rumini megadóan bólogatott. Dori a szája elé emelte az ujját, és megindult. A szoba túlsó végében nyíló ajtónál megállt, hallgatózott. Egy ideig csak fülelt, aztán résnyire nyitotta az ajtót. Kilesett. Végül intett Rumininek, hogy lábujjhegyen kövesse. Prémekkel díszített falú folyosóra értek. A padlót is vastagon borították a cserzett bőrök és bundák. Lépteik zaját elnyelte a bundaszőnyeg, Dori mégis lábujjhegyen, egyre óvatosabban lépdelt. Egy ezüstveretes ajtó előtt állt meg, és előrebökött.

– Ez a papa dolgozószobája. Ide már egyedül kell bemenned.

Rumini megköszörülte a torkát, megigazította a sapkáját, és valami köszönetfélét akart mondani, amikor hirtelen kinyílt az ajtó, és hatalmas termetű, hófehér hajú és szakállú zúzmaratörpe úr lépett elő. Kezében acélkard csillant, szeme szikrázott. Tekintete végigsiklott Ruminin, és Dorin állapodott meg.

– Dorinilla Szimonetta Hókristály! Hogy merészelsz idegeneket vezetni a váramba?!

Dori ezüstös arca hófehérre sápadt. Rumini bátorságát összeszedve előrelépett, mélyen meghajolt, és szóra nyitotta a száját. Nem félt, sőt, inkább jókedve kerekedett a találkozástól. Érezte, hogy ez a haragos úr egyáltalán nem gonosz. Szíve mélyén annyira megnyugodott, hogy legszívesebben hangosan felnevetett volna. De komoly maradt, még akkor is, amikor átfutott az agyán: igaza volt Dorinak, a teljes nevére tényleg kár lett volna több szót fecsérelni.

TIZENHATODIK FEJEZET

RUMINI TERVE

– Őfelsége Miklós király élete veszélyben forog. Segítségért jöttem nagyságodhoz! – vágott bele Rumini a mondókájába.

– Mit fecsegsz? Beteg a király? – rémült meg egy pillanatra Kapuvári Dér Dorián.

– Beteg is, de az még hagyján. Üldözik őt Jégcsap Hubert hadihajói. Hamarosan utolérik, és akkor végeznek vele.

– Ki ez a futóbolond? – nézett Dorián úr a lányára. – Mindenfélét összehord itt nekem. Hubert helytartó úr régi barátom volt. Nyugodjék békében, nemrég értesültem a haláláról. Az ő hajói ugyan nem üldöznek senkit. Legkevésbé őfelségét.

– Engedd meg, uram, hogy végigmondjam az elejétől kezdve.

– Ha efféle hazugságokat akarsz nekem összehordani, akár bele se kezdj!

– Papa, Rumininek sirálysípja van! – szólt közbe Dori.

Dorián úr arca megnyúlt.

– Micsoda? Ide vele! Hogy tudtad megszerezni, te alávaló? Hogy törted fel a páncélládámat?

Rumini megharagudott.

– Uram, Dérkapuban mindig így bánnak a király küldötteivel?

Dorián úr szemei szikrát szórtak.

– Úgy vagy te a király küldötte, mint ahogy én sarki róka. Valld csak be szépen, miért loptad el azt a sípot! De előbb add ide, a kezembe.

– Hallgasson meg végre!

Dorián úr úgy fújtatott dühében, mint egy gőzmozdony. Ruminihez lépett, megragadta a nyakánál fogva, és megszorította. A kisegér elvörösödve kapkodott levegő után.

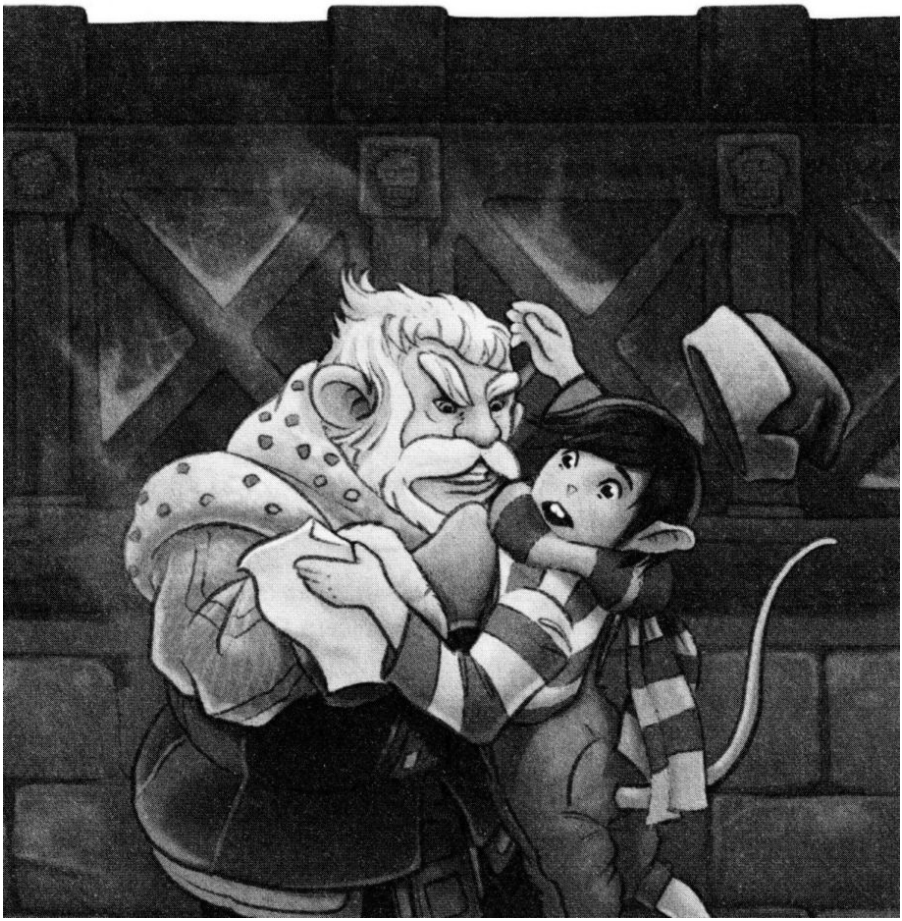

– Ide a síppal, gazfickó! – ordított a várúr.

Rumini jobbnak látta elővenni a sípot, mielőtt a haragos zúzmarauraság beléfojtja a szuszt. Egyik mancsával a nyakát szorító vasmarok ellen küzdött, másik mancsával viszont beletúrt a kabátzsebébe, hogy előhúzza a sípot. Ujjai azonban a pergamentekercset ragadták meg, amit még a Szélkirálynőn lopott el Hubert úr ládikójából. Elővette, és Kapuvári Dér Dorián felé nyújtotta. Az erős ujjak szorítása enyhült, Dorián úr fél kézzel eleresztette Rumini nyakát, hogy megragadja a pergamenlapot. Letekerni azonban nem tudta, kénytelen-kelletlen elengedte hát a kisegeret, és elolvasta a lapra írt kacskaringós betűket.

E sorok birtokosát felhatalmazom, hogy távollétemben Zúzmaragyarmat ügyeiben döntsön. Parancsait teljesíteni mindenkinek alattvalói kötelessége.

Dátum, aláírás: Miklós, Zúzmaragyarmat királya, személyesen.

Dorián úr tekintete elbizonytalanodott.

– Igen. Őfelsége írása – mondta dühösen Rumini. – Mint említettem, segítségért jöttem, nem azért, hogy megfojtsanak.

– És a síp? – hebegett egyre zavartabban őurasága.

– A síp a sajátom. Sirályháton jöttem Dérkapuba, ha éppen tudni akarja.

– Bocsáss meg nekem, egér uram – szabadkozott Dorián úr. – Annyi gazságról hallani mostanában.

– Rumini a nevem. És ha megengedi végre, hogy elmondjam, miért jöttem, akkora gazságról fog hallani, ami felülmúl minden korábbit.

– Kérlek, ne titkolj előttem semmit. És mindenekelőtt helyezd magad kényelembe, Rumini uram.

Rumini elmosolyodott. Még soha senki nem nevezte őt úrnak, kivéve persze Negrót, aki néha gúnyolódva Nagyságos Lókötő úrnak szólította. Dorián úr puha, hófehér prémmel bélelt fotelhez vezette Ruminit, és intett, hogy helyezze magát kényelembe.

– Dorinilla Szimonetta Hókristály! Gondoskodj élelemről és meleg italról Rumini úr számára.

– Igenis, papa.

Dori sietve távozott. Az ajtóból még visszafordult, és barátságos mosolyt küldött Rumini felé. Rumini kényelmesen hátradőlt, és nekilátott, hogy töviről hegyire elmeséljen mindent, amit csak tudott. Dorián úr egyre sötétebb tekintettel hallgatta. A történet végén hatalmasat vágott öklével az asztalra.

– Az aljas árulók! Sejtettem, hogy valami készül! A Jégváros környéki uracskák hónapok óta suttognak egymás közt. Ha a közelükbe mentem, rögtön elhallgattak. Én ostoba, azt hittem, csak valami mókáról van szó, amit nem akarnak egy magamfajta régimódi öregember orrára kötni!

– Azt hiszi, uram, hogy Hubert úr cselszövéséről mások is tudtak?

– Igen. Ha mindenki hű lenne a királyhoz, ezt a csaló Hubertet néhány óra alatt elfogták volna. Biztos, hogy a hadsereg tábornokai és a főurak is benne vannak a disznóságban. A szélhámos nyilván nagy jutalmat ígért mindenkinek.

– És hogy fogjuk megmenteni a királyt? Mármint a rákászhajóról? Kevesebb mint egy napunk van.

– Annyi idő alatt az én hajóim sem törnek át a jégmezőn – sóhajtott Dorián úr.

– Milyen vastag a jég?

– Túl vastag ahhoz, hogy feltörhessük.

– De akkor betörni sem fog alattunk.

– Mi jár a fejedben, Rumini uram?

– Mehetnénk szánokkal. Végigsiklanánk a jégmezőn.

– De mivel húzassuk a szánokat? – gondolkozott Dorián úr.

– Hát mivel szokták?

– Szelídített hómenyétek húzzák a hintómat, de csak havon utaztam eddig. Nem tudom, hogy futnak a jégen.

– Megpróbálhatnánk – vélekedett Rumini.

– Hányan vannak a rákászhajón? – kérdezte Dorián úr.

– Tíz-tizenketten lehetnek.

– Akkor három szánra lesz szükség. Mindegyik elé befogunk négy menyétet. Az tizenkettő.

– Nem viszünk magunkkal néhány katonát? A biztonság kedvéért? – kérdezte Rumini. Aggódva gondolt rá, mi lesz, ha nem érkeznek időben, és a zúzmaratörpék hadihajója a közelben lesz már. Ha harcra kerül a sor, nem árt, ha van velük néhány fegyveres legény.

– Legalább még egy szánon jöhetne erősítés.

Dorián úr a fejét rázta.

– Csak tizenkét hómenyétem van. A szomszédjaim szerint ez is túl sok.

– Akkor mi menjünk sirályháton. Úgy felszabadul két hely a szánokon.

Dorián úr hümmögött, gondolkozott. Közben nyílt az ajtó, és finomságokkal megrakott tálcát cipelve belépett Dori. Ügyesen elhelyezett mindent Rumini előtt, és kíváncsian figyelt, miről van szó.

– Láss neki, Rumini uram – dörmögött Dorián úr, és még mindig erősen gondolkozott valamin. Homlokát ráncolta, szakállát tekergette, végül megszólalt.

– Attól tartok, nem jó ötlet szánon menni. A hómenyétek még csak bírnák, de a jégpáncél nem egyenletes. Ahol a jégtáblák összefagytak, göröngyök vannak mindenütt. Arról nem is beszélve, hogy akadhatnak rianások, olyan helyek, ahol végig van repedve a jég. Ha a szánok nem is törnek darabokra, akkor sem valószínű, hogy eljutunk a rákászhajóig ép bőrrel.

Ruminit nem lehetett elkedvetleníteni.

– A sirályom azt mondta, mást nem vesz a hátára, csak azt hajlandó vinni, aki a sípjával parancsol neki.

Dorián úr bólintott. Ez így van.

– De ha azt parancsolnánk a sirályoknak, hogy a levegőben repítsék a szánt? Akkor nem mondhatják, hogy nem ülhet rá senki.

– Attól tarok, túl nagy súly egy sirálynak egy törpékkel vagy egerekkel teli szán.

– Hát hívjunk többet. Amikor Hubert úrnak hoztak üzenetet a Szélkirálynőre, legalább százan jöttek. Elsötétítették az eget!

– Sajnos manapság a fekete sirályok többsége Sötétváralján él, és az ércmanókat szolgálja. Nem úgy van már, mint a régi időkben – sóhajtott Dorián úr. – Örülhetünk, ha három-négy sirálynak parancsolhatunk.

– Ferdinánd tanár úr mindig azt szokta mondani, hogy ha egy út nem vezet el a megoldáshoz, ne erőlködjek tovább, inkább keressek más utat – szólalt meg Dori Rumini mellett álldogálva.

– Éppen azon törjük a fejünket, milyen más úton mehetnénk! – csattant fel Dorián úr, aztán összevonta a szemöldökét.

– Különben is, Dorinilla, ki engedte meg, hogy a szobában tartózkodj?

– Te mondtad, hogy hozzak vacsorát Rumininek, papa.

Dorián úr már épp kizavarta volna Dorit a szobából, amikor Rumininek megakadt a sült krumpli a torkán. Vörös fejjel köhögött, hadonászott, és közben integetett, hogy fontos dolgot akar mondani.

– Előbb köhögd ki, csak aztán beszélj – kiáltott rá Dori, és hátba veregette a fuldokló kisegeret. De hiába, végül Dorián úrnak kellett tiszta erőből megcsapkodni Rumini hátát, hogy a torkán akadt krumpli kirepüljön.

– Köszönöm – hálálkodott a kisegér, és felhajtott egy pohár bodzaszörpöt, hogy kissé megnyugodjon.

– Igaza van a tanárodnak, Dori! – mondta végül Rumini izgatottan. – Teljesen más utat kell keresnünk. Ha nem tudunk időben eljutni az üldözöttekhez, hogy megmentsük őket, üssünk rajta a támadókon.

Dorián úr kíváncsian nézett. Rumini folytatta:

– Nem egyenletes a jégpáncél, nem tudunk szánokkal menni a rákászhajóhoz. A jégtörők lassúak, nem érnénk oda időben. Nincs elég sirályunk. Sebaj. Szálljunk fel egy hajóra, és eredjünk az üldözők nyomába. Ha utolértük őket, elfoglaljuk a hajójukat, és a király meg van mentve. Ennyi az egész.

Rumini elégedetten nézett Dorira.

– Maradt még egy kis bodzaszörp?

Dori csak állt, tátott szájjal, nem is hallotta az utolsó kérdést. Micsoda bátor terv! Dérkapuból indulva elfoglalni egy hadihajót! Dori sóhajtott. A papa biztos megtiltja majd, hogy velük menjen.

– Dorinilla Szimonetta Hókristály! Ébren vagy egyáltalán? A vendégünk inni kér! – dörrent rá Dorián úr a lányára. Dori elvörösödve kapott a kancsó felé, és az egészet Rumini ölébe borította.

Dorián úr ordított:

– Hogy lehetsz ilyen ügyetlen? Te kétbalkezes! Azonnal hozzál száraz ruhát Rumini úrnak!

Dori sírva szaladt ki a szobából. Dorián úr nyájasan fordult Rumini felé.

– Bocsáss meg a lányomnak, Rumini uram. Kissé neveletlen még, nincs elég időm foglalkozni vele.

Rumini a fejét rázta.

– Nem történt semmi. Inkább azt mondja, mit szól a tervemhez, Dorián úr?

Dorián úr újfent hümmögésbe kezdett.

– Nagyon bátor terv. Sőt! Inkább vakmerő. Egy ilyen hadihajón rengeteg katona utazik. Az én hajóim kisebbek. Hiába zsúfoljuk tele az embereimmel, biztos, hogy az ellenség lesz túlerőben.

– Észrevétlenül kell rajtuk ütni. Akkor lefegyverezhetjük őket, mielőtt észbe kapnának.

– Lehetetlen észrevétlenül megközelíteni egy hadihajót. Az őrszemeik messziről észrevennének.

Rumini elgondolkozott.

– Akkor nem hajóval kell őket utolérni.

– Már megbocsáss, Rumini uram, de hogyan másképp gondolsz eljutni az ellenséghez?

Rumini szeme csillogott.

– Megállítjuk őket. Hány katona tud felülni egy hómenyét hátára?

– A hómenyéteim nem hátaslovak – vonta össze a szemöldökét Dorián úr.

– Az nem számít. Elbírnak-e két-három zúzmaratörpét?

– Kettőt talán. De effélére még sosem volt példa.

– Sebaj. Elmondom a tervet. Én fekete sirályon megközelítem az ellenség hajóját, észrevétlenül felszállok, és az éj leple alatt titokban leeresztem a horgonyt. A hajó megáll, és ha szerencsénk van, reggelig észre sem fogják venni a fedélzeten, hiszen most is csak nagyon lassan haladnak. Eközben a jégpáncélon keresztül észrevétlenül megérkezik a tizenkét hómenyét hátán huszonnégy katona. Ők támadják meg a hajón levőket. Közben a dérkapui flotta is megérkezik az ön vezetése alatt, Dorián úr, az erősítéssel!

– Ez őrültség!

Rumini elégedetten bólintott.

– Sikerülni fog.

– Én ilyen bolondságba nem megyek bele – makacsolta meg magát Dorián úr. – Nem kockáztatom a hómenyéteim és a katonáim életét.

– Van más ötlete? – kérdezte mérgesen Rumini.

– Egyelőre nincs.

– Akkor tegye, amit mondtam! Nincs időnk! A király életét kockáztatjuk minden perc fecsegéssel.

– Nem!

Rumini mérgében egészen megfeledkezett róla, hogy Zúzmaragyarmat egyik leghatalmasabb várurával beszél, ő a kölyök, aki csak hajósinas egy egérhajón. Dühösen kiabált.

– Nem érti, hogy minden ezen múlik?

Hirtelen észbe kapott. Hiszen nála van a papír a Zúzmarakirály aláírásával. Előrántotta a pergamenlapot és Dorián úr orra alá dugta.

– A király parancsára! Így döntöttem! Alattvalói kötelessége teljesíteni a parancsomat! Hívja azonnal a katonáit és a hómenyéteket!

Dorián úr nagyot nyelt. Ott álltak előtte a pergamenlap cirkalmas betűi:

E sorok birtokosát felhatalmazom, hogy távollétemben Zúzmaragyarmat ügyeiben döntsön. Parancsait teljesíteni mindenkinek alattvalói kötelessége.

És a királyi felhatalmazást egy kisegér lobogtatja szikrázó szemmel. Még csak nem is zúzmaratörpe.

Rumini mintha csak kitalálta volna Dorián úr gondolatát, barátságosabb hangon szólalt meg:

– Nem az a fontos, hogy egér vagyok-e vagy zúzmaratörpe, hanem, hogy segíteni szeretnék a királyon és a barátaimon.

Dorián úr megint nyelt egyet.

– A szélhámos Jégcsap Hubert zúzmaratörpe, mégis elárulta őfelségét! – mondta Rumini.

Most már Dorián úr is meg volt győzve.

– Igazad van, Rumini uram! Teljesítem a parancsodat!

Az asztalhoz lépett, és megrántott egy csengőt. Néhány pillanat múlva lila ruhás inas lépett a dolgozószobába.

– Azonnal fúvass ébresztőt! Zimankó őrmester és a menyétőrök álljanak készenlétbe. Siess!

Az inas távozott, de az ajtó még be sem csukódott, mikor kisírt szemmel visszatért Dori. Kezében egy halom ruhát hozott.

– Ne bőgj már – förmedt a lányára Dorián úr, mire Dori hangosan felzokogott.

– Ugyan, Dori, semmi baj – mosolygott rá Rumini. Szemügyre vette a tarka ruhakupacot.

– Dori, inkább valami fekete holmi kéne, hogy ne vegyenek észre.

Dori bólintott és már szaladt is az ajtóhoz.

– Jó vastag legyen! – szólt utána Rumini. – Egész éjjel kint leszünk!

Dorián úr közben egy hatalmas térképet terített az asztalra. Rumini elgondolkozva hajolt fölé, majd bejelölte, nagyjából hol vesztegel a rákászhajó, és azt is, hogy merre jártak az üldözők, amikor utoljára látta őket.

– A fekete sirállyal hamar odaérek – tűnődött Rumini –, de vajon mennyi idő alatt érnek oda a hómenyétek?

– Néhány óra alatt ők is megérkeznek.

– És a hajó Dérkapuból?

– Még nincs éjfél. Ha éjfél körül elindulunk, a sötétség leple alatt kéthárom órán belül utolérjük őket. Hajnalra, mire észrevesznek, már egész közel járunk majd.

Rumini bólogatott. Észre sem vette Dorit, aki közben meghozta a meleg ruhákat.

– Már csak az a kérdés, sikerül-e észrevétlenül leeresztenem a

horgonyt. Nagy baj lenne, ha a lánc csikorgása figyelmeztetné az őröket.

– Kend meg egy kis zsírral – súgta Dori. – Akkor biztos nem nyikorog.

Rumini felderült.

– Ez az! Ha nincs némító kenőcs, egy kis zsír is megteszi!

Dori boldogan mosolygott. Végre nem ügyetlenkedett el valamit.

– Rumini uram, ideje volna felöltöznöd! Én addig megyek, és kihirdetem a parancsot a katonáknak! – szólt Dorián úr, és kiment a szobából. Dori még egyszer rámosolygott Ruminire, aztán sietett az apja után.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A HADIHAJÓ ÉS A RÁKÁSZHAJÓ

Rumini gyorsan felhúzta az összes ruhát, amit Dori a szobában hagyott. Elégedetten nézett végig magán. Csak úgy feszültek rajta a vastag pulóverek.

– Igaz, hogy Dundi Bandi hozzám képest karcsú nádszál, de legalább nem fogok fázni.

Még egyszer körülnézett, aztán egy gyors mozdulattal zsebébe süllyesztett két szelet sült húst. Ki tudja, mikor jut legközelebb ételhez. Nem árt magával vinni egy kis tartalékot. Kinyitotta a dolgozószoba ajtaját, és némi töprengés után úgy döntött, a szőrmékkel borított főlépcsőn vonul le a várudvarba.

Az udvaron már hatalmas volt a nyüzsgés. Zimankó őrmester kiválasztotta a huszonhárom legbátrabb zúzmarakatonát, hogy ők induljanak vezetése alatt hómenyétháton az ellenséghez. A hómenyéteket felnyergelték, és a zúzmaratörpék éppen azon igyekeztek, hogy felszálljanak a hófehér állatok hátára. Ez azonban egyáltalán nem tetszett a hómenyéteknek, forogtak, ficánkoltak, dühösen fújtak a katonákra. Zimankó őrmester végül elküldte egyik emberét a konyhára, hogy kerítsen egy kosár nyers húst. A gőzölgő húscafatok annyira lefoglalták a menyétek figyelmét, hogy közben a katonák nyeregbe szállhattak. Minden állat kapott néhány falatot a hátán ülő katonáktól, és ezzel a menyétek bele is törődtek az új helyzetbe.

Dorián úr a kürtjébe fújt. Az udvaron nyüzsgő katonák elcsendesedtek, mindenki a várúrra szegezte a tekintetét. Dorián úr maga mellé intette Ruminit.

– Ez az ifjú egér úr királyunk megbízottja. Ő vállalta a nehéz feladatot, hogy leállítsa az ellenség hajóját. Mindenki köteles Rumini úr parancsait teljesíteni.

A katonák tisztelegtek, Rumini elégedetten vigyorgott.

– Ha ezt látná Negró!

Zsebébe nyúlt, és elővette a sirálysípot.

– Ideje indulnom.

– Előbb indítsuk útnak a menyétkülönítményt. Nehogy ráijesszenek a sirályra – figyelmeztette Dorián úr, aztán karját magasba emelte, és jelt adott az indulásra.

Zimankó őrmester megsarkantyúzta hófehér bundás menyétjét, és a

csapat kivágtatott az udvarból. Dori is megérkezett közben, és kis dobozt nyomott Rumini mancsába.

– El ne felejtsd a zsírt!

Rumini a kabátja zsebébe gyömöszölte a dobozkát. Dorián úr biccentett. Rumini a sípjába fújt. Néhány pillanat múlva sötét árny jelent meg az udvar fölött, nagyokat csapott szárnyaival, és kétszer körberepülte az udvart. Végül Rumini előtt leereszkedett a földre.

– Járj szerencsével, Rumini uram! – mondta Dorián úr.

– Vigyázz magadra nagyon! – tette hozzá Dori.

Rumini bólintott.

– Várni fogjuk a felmentő sereget!

– Mihelyst útnak indultál, én is hajóra szállok a csapatommal – nyugtatta meg Dorián úr.

Rumini a sirályhoz lépett.

– Vacsoráztál?

– Vihijj.

– Akkor jó. Észrevétlenül kell megközelítünk egy hadihajót.

– Vijjuhuj.

– Tudom, hogy nem lesz könnyű. Én leszállok a fedélzeten, te meg jöhetsz, és befejezed a desszertet.

Rumini felkapaszkodott a sirály nyakába, onnan intett búcsút Kapuvári úrnak és Dorinak. A sirály meglebbentette szárnyait, és a magasba emelkedett. Még néhány szárnycsapás, és a dérkapui vár udvarán állók szeme elől végleg eltűnt a hatalmas fekete madár és a nyakába kapaszkodó kisegér.

A sirály szélsebesen szelte a levegőt, így Rumini hamarosan megpillantotta a távolban a hadihajó fényeit. Néhány perc múlva már olyan közel jártak az üldözőkhöz, hogy Rumini megszámolhatta a kivilágított kabinablakokat. A hajó lassan haladt előre, legénységnek híre-hamva sem volt, de Rumini sejtette, hogy valamilyen szélvédett helyen jó pár őr figyeli éberen a tengert.

– Kerüljünk fölöttük párat, hogy felmérhessem a terepet – súgta a sirálynak.

A madár lejjebb ereszkedett, nem sokkal az árbócok fölé. Olyan óvatosan mozgott, hogy szárnycsapásait még a legélesebb fülű őr sem hallhatta meg. Háromszor repülték körbe a hajót, de őröknek még a nyomát sem látták.

– Pedig biztos itt lapulnak valahol. Olyan nincs, hogy egy hadihajón nem állítanak őrt – töprengett Rumini. – Hol teszel le? Nem fogsz tudni észrevétlenül leszállni a fedélzeten!

– Hijjuhujj. Vihujj – mondta a sirály egészen halkan.

– Egész jó ötlet. Persze hogy le tudok kúszni az árbócon!

A sirály lassú mozdulatokkal a főárbóc fölé kanyarodott. Rumini oldalra csusszant, és amikor az árbóc fölé értek, elrugaszkodott.

Mancsával megragadta az árbóckosár peremét, és betornászta magát. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Nem vették észre, és az árbóckosárban sem várta őt felfegyverzett őr. A fekete sirály már távol járt.

Rumini kikukucskált a kosárból. Miután meggyőződött róla, hogy senki sem jár a közelben, óvatosan ereszkedni kezdett lefelé az árbócon. Időnként megállt, hallgatózott, aztán csúszott tovább. Olyan csendben sikerült leérnie a fedélzetre, hogy maga is meglepődött. A hajón teljes csend honolt, egyedül az orr felől hallatszott a jégpáncél recsegése-ropogása.

– Először is ki kell derítenem, hol tanyáznak az őrök, nehogy váratlanul meglepjenek – határozott Rumini.

Lábujjhegyen megindult, hogy körbejárja a hajót. Kétszer is megkerülte a fal mellett osonva, de őrökkel nem találkozott. Már-már azt hitte, hogy a hadihajó kapitánya őrzés nélkül hagyta a fedélzetet, amikor hirtelen valami koppant a lába előtt, és ezzel egy időben feje fölött morgást hallott.

– A mindenit, figyelhetnél. Lelökted a gyufát.
– Miért tetted a csizmám mellé?
– Hová tettem volna? Nincs elég helyem.
– Máskor rakd a zsebedbe.
– Nem fér be, ott a lámpásom.
– Az a te bajod.
– Mássz le a gyufáért.
– Dehogy mászok. Hozd fel magad.
– Te lökted le.
– Na és? Nem nekem kell.

A veszekedés folytatódott, végül a magasban megjelent egy láb. Rumini nem tétovázott. Most már tudta, hogy azért nem látta az őröket, mert azok a kabinsor tetején tanyáznak. Valószínűleg onnan jobban lehet látni, és van fenn egy szélvédett kuckó, ami melegen is tartja őket. Most viszont az egyik őr elindult lefelé, hogy megkeresse a földre pottyant gyufát. Biztosan lámpást is gyújt majd a kereséshez.

Rumininek már nem volt annyi ideje, hogy visszafusson a kabinsor végére. Nem volt más választása, átvetette magát a korláton, és a korlát alsó rúdjába kapaszkodva lógott a hajó oldalán, a morajló tenger fölött. Erősen markolta a rudat, és azon gondolkodott, vajon mennyi ideig tud így lógni anélkül, hogy lepottyanna. Közben az őr nagy koppanással és káromkodással leért a fedélzetre, és ahogy Rumini sejtette, lámpást gyújtott. Körbevilágított, és csakhamar megtalálta a kis gyufásdobozt. Szerencsére nagyon vágyott már a pipázásra, ezért nem sokat teketóriázott, indult vissza az őrhelyére. Rumini lábával megpróbált támasztékot keresni, mert érezte, hogy kesztyűje egyre jobban csúszik a korlát vasán. Megkönnyebbülten

érezte, hogy a hajó peremétől kicsit lejjebb, pont a lábai alatt, díszítő bordázat fut körbe a hajó testén. Ezen kényelmesen megtámaszkodhatott, nem kellett már attól félnie, hogy bezuhan a jeges vízbe.

– Na – gondolta elégedetten –, ezt megúsztam. Már csak a horgonyt kell leereszteni.

Visszakapaszkodott a fedélzetre, és lábujjhegyen a hatalmas vasmacskához osont. Zsebéből előszedte a zsíros dobozt, hogy gondosan megkenegesse vele a horgonytartó láncot és a forgatókereket. Aztán nekifeszült, és szép lassan ereszteni kezdte a horgonyt. Egy nyikkanás sem hangzott. Néhány perc múlva a lánc megfeszült, és a hajó egy pillanatra megremegett. A horgony megakadt valamiben, és megállította a hatalmas hadihajót.

Rumini elégedetten dörzsölte össze a mancsát, és már kúszott is vissza az árbóckosárba. Úgy döntött, ott várja be a menyétcsapat érkezését. Mire fölért, a hajó már egyáltalán nem mozgott. A jégpáncél csendben körülfogta. Rumini elégedetten mosolygott odafönt. Eddig minden úgy megy, ahogy eltervezték. Jó lenne, ha megérkezne a hómenyét-különítmény addig, amíg ilyen kihalt a fedélzet. És hogy ne teljen unalmas várakozással az idő, Rumini előkotorta zsebéből a két szelet sült húst, és lassan majszolni kezdte.

Körülbelül fél óra telt el azóta, hogy Rumini a sült hús utolsó morzsáját is lenyelte, amikor mozgást vélt hallani a hajó egyik oldala felől. Halk, dobogó hangokat hallott. Talpra szökkent, és kilesett az árbóckosárból. Odalent, a tengert borító jégpáncélon, olyan halkan, amennyire csak lehetett, hómenyétek lopakodtak a hadihajó felé. Mindegyik menyét hátán két zúzmaratörpe katona ült. Rumini tüstént elindult lefelé az árbcon. Megérkezett Dérkapuból a hómenyét-különítmény, és nem is sejtik, hogy néhány őr a kabinok tetején pipázik! Rumininek figyelmeztetnie kell Zimankó őrmestert, nehogy váratlanul rájuk rontsanak.

Rumini észrevétlenül ért földet. A korláthoz osont. Kilesett. A hajó oldalánál gyülekezett Zimankó őrmester csapata. Rumini nem mert megszólalni, nehogy felhívja az őrök figyelmét, helyette vad integetésbe fogott. A zúzmaratörpék hamarosan észrevették. Az egyik katona kötelet dobott Rumininek. A kisegér elkapta, a korlát egyik tartóoszlopához erősítette, és lekúszott, hogy jelentést tegyen az őrmesternek. Zimankó őrmester bólogatott, aztán kiosztotta embereinek a parancsokat, Ruminit pedig megkérte, hogy vonuljon vissza eddigi búvóhelyére, és ott várjon. Rumini egy csöppet sem bánta. Nem volt túl nagy kedve harcba bocsátkozni a hadihajón utazókkal, sokkal jobban tetszett neki az ötlet, hogy föntről, az árbóckosárból figyeljen.

Bizakodó szívvel kúszott fel az árbóckosárba. Fent kényelmesen elhelyezkedett, és figyelte, mi történik. A katonák csendben felkapaszkodtak a fedélzetre. Egy különítmény némán odakúszott a magasban pipázó őrökhöz, és mielőtt azok egyet nyikkanhattak volna, már meg is kötözték őket, szájukba rongyot gyömöszöltek, nehogy riaszthassák a többieket.

Egy másik csapat közben megkereste a kapitányi fülkét, és álmában lepte meg az alvó tisztet. Őt is megkötözték, mielőtt még teljesen felébredt volna. Amikor magához tért, és érezte a testét szorító köteleket, azt hitte, hogy még mindig alszik, és csak valami szörnyű álomba csöppent. Reggelig azon erőlködött, hogy felébredjen a rossz álomból, és csak a hajnal első sugarainál döbbent rá: tényleg foglyul esett a saját hajóján.

Zimankó őrmester ezután őrséget állított a legénységi kabinok elé, ahol a hadihajón utazó katonák békésen aludtak. Végül megparancsolta a katonáinak, hogy eresszenek le a jégre egy pallót, és botok segítségével tereljék fel a hajó körül egyre nyugtalanabbul toporgó hómenyéteket a fedélzetre.

A pallót leeresztették, és a hómenyétek hamarosan morogva-fújva fent álltak a hadihajó orrában. A katonák igyekeztek a korláthoz kötözni őket, de ez a hómenyéteknek egy cseppet sem tetszett. Már a befagyott tenger is szokatlan volt nekik, kedvük ellenére cipelték a hátukon a katonákat is, de hogy aztán a meleg menyétistálló helyett egy idegen hajón ácsorogjanak megkötözve, végképp felháborította őket. Éles fogaikat kivillantották, és addig-addig forgolódtak, ugráltak, hogy az összes katonát alaposan megizzasztották, mire sikerült végre megkötözni őket.

A legerősebb hómenyét, a falkavezér az általános kavarodásban észrevétlenül eliszkolt. Csak akkor vették észre, hogy hiányzik, amikor már az összes menyétet sikerült a hajókorláthoz kötni, és nekiláttak, hogy a megmaradt húsokkal lecsillapítsák őket. Zimankó őrmester kétszer is megszámolta a dühös falkát, mire el merte hinni: az egyik állatnak nyoma veszett.

– Meg kell keresni! – adta ki a parancsot. Ha a hómenyét megvadul, lehet, hogy támadni fog, és csúnya sérülést okozhat valakinek. Ráadásul Dorián úr rettentő dühös lesz, ha a falkavezére eltűnik.

A katonák, akik éppen nem őrségben álltak, kettesével lopakodtak körbe a hajón, hogy az eltűnt menyétet becserkésszék. Valaki még a kabinok tetejére, az őrkuckóba is felkapaszkodott, hátha ott lapul a szökött állat. De a menyét köddé vált, sehol sem akadtak a nyomára.

Rumini idáig az árbóckosárból nézelődött. Most, hogy a hómenyéteket is megkötözték,

úgy döntött, lekúszik a fedélzetre, és ott várja meg Dorián úr érkezését. Kimászott az árbóckosárból, lábaival átkulcsolta az árbócot, és megindult lefelé. Hirtelen rossz érzése támadt. Lepillantott, és nem sokkal lejjebb sárgán villogó szempárt vett észre. Az elszabadult falkavezér kúszott felfelé az árbócon, és vérszomjas tekintettel méregette a kisegeret. Rumini olyan gyorsan mászott vissza az árbóckosárba, hogy messziről nézve úgy tűnhetett, nem is mászik: repül. Rémülten kukucskált kifelé. A hómenyét lassan araszolva közeledett.

Rumini tudta, hogy a dühös ragadozó a zsákmányának akarja őt, ezért nem sokat mérlegelte, hogy hangjával felveri-e a hajón alvókat. Kihajolt a kosárból, és nagyot kurjantott:

– Őrmester úr, a hómenyét! Mászik az árbócon.

A fedélzeten állók mind felkapták a fejüket. A hómenyét Rumini hangjára egy pillanatra megtorpant, de aztán kúszott tovább, egyre feljebb.

– Gyorsan, kapjátok el! – vezényelt az őrmester, és hárman rögtön megindultak az árbócon felfelé.

A menyét már majdnem felért az árbóc tetejére. A szuszogva kapaszkodó katonák még nagyon messze voltak tőle. Rumini rémülten kiabált:

– Lőjék le, vagy befal engem, mire ideérnek.

Az őrmester tanácstalanul nézett. Nem akarta Rumini életét kockáztatni, de nem mert parancsot adni, hogy lőjék le a falkavezért, mert félt Dorián úr éktelen haragjától. A menyét mancsával felkapaszkodott az árbóckosár peremére. Rumini teljes erejéből rácsapott, de ezzel csak még nagyobb haragra gerjesztette a vadállatot. A menyét gonoszan villanó szemmel méregette Ruminit, és kivillantotta éles, fehér fogait. Rumini a kosár hátához lapult, és zsebébe nyúlt a bicskájáért. Keze a sirálysípot markolta meg. Előkapta, és teli tüdőből belefújt. A menyét rémülten húzódott vissza. Rumini csak fújta-fújta a sípot. Mit bánta most, hogy felveri az összes katonát, és akár a küldetésüket is kockáztatja! Egyre tudott csak gondolni: nem akart semmiféle vadállat hajnali lakomája lenni.

A fekete sirály alakja feltűnt az égen, és pár pillanat múlva már az árbóc felett körözött.

– Szállj le az árbócra egy pillanatra – rikkantott Rumini.

A sirály leereszkedett. Rumini megragadta hatalmas karmos lábát, feljebb kapaszkodott, aztán a tollakat markolva feltornászta magát a madár hátára.

– Irány a rákászhajó! – adta ki a parancsot.

A madár elrugaszkodott az árbócról. Rumini megkönnyebbülten szorította a nyakát.

– A mindenit ennek a Zimankó őrmesternek – mérgelődött. – Az

életemet kockáztatja, mert képtelen odafigyelni a menyétekre!

– Vehijje, vijjovahijje – vetette oda neki a sirály.

– Az más, hogy én is kockáztatom – heveskedett Rumini. – Én tudok magamra vigyázni. De azt nem szeretem, ha más is az én életem kockáztatja, főleg ha hómenyéteket szabadít rám.

A sirály furcsa hangot hallatott. Rumini sértődötten vont vállat.

– Hiába nevetsz. Te sem lennél nagy legény, ha valaki sarki rókák közé küldene.

Aztán kényelmesen elhelyezkedett. Már egészen megszokta a sirályháton utazást. Nézelődni nem volt értelme – bár közelgett a hajnal, még teljes sötétség borította a Zúzmara-tengert. Rumini éppen szunyókálni akart egy kicsit, mikor érezte, hogy a sirály ereszkedni kezd.

– Már itt vagyunk?

– Vejj. Vejjehejj.

– Tényleg gyors vagy!

Alattuk a sötétségből egy még sötétebb forma derengett elő: a rákászhajó alakja. Jelzőfények nem égtek rajta, a hajó utasai azt remélték, hogy így nehezebben bukkannak rájuk az üldözők. Szerencsére a fekete sirály éles szemét nem sikerült megtéveszteniük, így Rumini néhány perc múlva lecsusszanhatott a sirály hátáról, és halk puffanással ért padlót a kis vitorlás fedélzetén.

A sirály már bele is veszett az éjszaka sötétjébe. Rumini óvatosan körülszimatolt. Sehol semmi zaj. Lábujjhegyen lépkedve megindult, hogy megkeresse a kabinokat, és bekéredzkedjen melegedni. Körbejárta a fedélzetet, és megállapította, hogy csak egyetlen kabinja van a kis hajónak. Az ajtóhoz lopakodott. Halkan lenyomta a kilincset. Az orráig sem látott, de arcát megcsapta a benti meleg és az alvók halk szuszogása. Tett egy tétova lépést, és a következő pillanatban elvágódott.

Egy puha tárgy esett a fejére, érezte, hogy képtelen alatta megmoccanni. Ugyanekkor nagy mozgolódás és kiabálás támadt.

– Valaki bejött a kabinba!

– Hol van?

– Átesett rajtam, de rádobtam a pokrócom.

– Gyújtson már valaki lámpát!

– Ki az, Fecó fiam? – hangzott fel az egyik oldalról a kapitány hangja.

– Nem tudom, óvatosan kell leszedni róla a takarót, lehet, hogy fegyver van nála!

– Hogy került ide?

– Megtámadtak minket?

– Majd körülnézünk odakint is. Egyelőre bereteszeltem a kabinajtót – mondta Fecó.

– Legjobb lenne fejbe kólintani valamivel – vélekedett egy rekedtes hang.

Ennek hallatán Rumini kétségbeesett kalimpálásba kezdett.

– Látjátok? Még most is harcolni akar – fűzte tovább az előbbi hang.

– Szerintem csak nem kap levegőt – jegyezte meg valaki más.

– Óvatosan leveszem róla ezt a plédet – mondta Fecó.

– Tábornok úr, álljunk készenlétbe!

– Hékás! Ha nem kapálódzol, kiszabadulhatsz – bökte meg Fecó a kisegeret.

Rumini még rántott egyet magán dühösen, aztán lecsillapodott. Nehogy a végén még megijessze őket, és pórul járjon. Az a rekedt hangú alak biztos azt lesi, mikor vághatja kupán.

A pokróc lassan csúszni kezdett lefelé. Erős kezek ragadták meg Ruminit minden oldalról. Valaki végigtapogatta, hogy nincs-e nála fegyver. Rumini az arcán feküdt, így csak vastag fekete ruhája látszott.

– Szerintem ez egy kém – súgta valaki elborzadva.

– De hogy került ide?

– Majd kivallatjuk – felelte vészjóslóan a rekedt hangú illető.

A pokrócot teljesen lehúzták már Ruminiről, aztán valaki megragadta a grabancát, és hátára fordította. Szemét teljesen elvakította a lámpa, az első pillanatban semmit sem látott.

– Nahát, ez Rumini! – mondta Fecó olyan döbbent hangon, mintha legalábbis egy sellőt talált volna a kisegér helyén.

– Kicsoda? – kérdezték minden irányból.

– Rumini – ismételte meg Fecó, még mindig hitetlenkedve. – Tényleg te vagy az?

– Nem, egy szelídített hómenyét – morgott Rumini dühösen.

Kezdett elege lenni az állandó bujkálásból, lapításból, magyarázkodásból, ráncigálásból.

– Egyedül vagy? – faggatta tovább Fecó.

Rumini bólintott, és végignézett a köré gyűlt arcokon.

Zúzmaratörpék, egy sötét tekintetű ércmanó – biztosan ő lesz Telér tábornok, még egy csillogó szakállú zúzmaratörpe, két másik ércmanó és igen, végre, valahára itt van Sebestyén és a kapitány.

Rumini szalutált.

– Kapitány úr, jelentkezem!

– Rumini fiam, semmit sem értünk! Mindent meg kell magyaráznod.

Rumini fáradtan bólintott.

– Sejtettem.

– Hogy kerültél ide?

– Taxin. Hívtam egy fekete sirályt.

Telér tábornoknak megvillant a szeme.

– Úgy látszik, lassacskán már csak nekem nincsen sirálysípom.

Rumini a zsebébe nyúlt, és kivette belőle az ezüstsípot. A tábornok felé nyújtotta.

– Parancsoljon!

– Tábornok úr, bár így teljesülne minden kívánsága – kacsintott Fecó. Aztán gondterhelten Ruminire nézett.

– Nagy a baj?

Rumini bólintott. Mindenki visszatartott lélegzettel figyelt.

– Hamarosan szomjan halok – közölte a kisegér fáradtan.

Fecó felnevetett. Telér tábornok intett az egyik katonájának, hogy kerítsen valami innivalót, de közben olyan mérgesen vonta össze a szemöldökét, hogy Rumini jobbnak látta komolyra fordítani a szót.

– Segítségül hívtam Kapuvári Dér Doriánt – kezdte. – Utolértük és lefegyvereztük az egyik üldözőhajót. Közben engem megtámadott egy hómenyét, ezért eljöttem a hajóról, de dél körül ideér a felmentő sereg.

– És a Szélkirálynő? – kérdezte aggodalmasan a kapitány.

– Negró lett a kapitány – mondta Rumini. – De más bajuk nincs.

Fecó megint elvigyorodott. Rumini vállat vont.

– Mindenki beteg volt, meg az élelem is fogytán. Ja, és Hubert úr parancsára kifosztották az egész hajót. Egy szög sem maradt a raktárban. De különben minden rendben, felgyógyultak a fiúk.

– És mit tudsz Jégcsap Hubertről, arról az akasztanivaló gazemberről?

– Kikiáltották királynak, ő meg rögtön öt hadihajót is küldött, hogy fogják el a régi királyt.

Rumini itt hirtelen elhallgatott, és fürkészve nézett végig újra a társaságon.

– Én vagyok az, fiam – mondta mosolyogva a legszomorúbb tekintetű, rojtos-bojtos köpenybe burkolózó alak. – Miklós király, Zúzmaragyarmat egykori ura.

– Felség, aggodalomra semmi ok – közölte Rumini felvidulva. –

Dorián úr igazán hűséges alattvaló, és hamarosan itt is lesz értünk.

– Janiról, a fiamról nincs híred? – kérdezte most egy rongyos zúzmaratörpe, Ködvitéz édesapja.

– Biztonságban van, Jégvárosban. Mindenáron velem akart jönni.

A rákászhajó utasai mindent tudni akartak. Záporoztak a kérdések, és Rumini egyre fáradtabban felelgetett. Fél óra elteltével hatalmasakat ásított már. Végül Fecó sietett a segítségére.

– Felség, tábornok úr, kapitány úr! Rumini egész éjjel ébren volt. Nyugovóra kéne térnie.

Mindenki bólogatott. Ez eddig eszükbe sem jutott.

– Gyere fiam, vackold el magad a sarokban – mutatott Ködvitéz apja egy halom takaróra. – Itt nyugodtan alhatsz néhány órát.

Rumini hálásan nézett a rákászra, és mire a menekültek felocsúdtak, ő már az igazak álmát aludta az egyik pléd alatt összegömbölyödve.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A LÁTCSŐ

Rumini néhány óra múlva izgatott jövés-menésre ébredt. Álmos tekintettel kikukucskált a takaró alól, de úgy döntött, hogy felülni csak végszükség esetén fog. Nyílt a kabinajtó, és Fecó lépett be aggódó arccal.

– Két hajó is jön, egymás nyomában. Jeleztünk nekik, de nem jeleztek vissza. Lehet, hogy mégsem barátságos szándékkal közelednek.

A kabinban ücsörgők mind Rumini felé fordultak, mintha tőle remélnék a magyarázatot.

– Jó, megnézem – motyogta a kisegér, megdörzsölte a szemét és csigalassúsággal feltápászkodott.

– Szedd a lábad, mert rajtunk üt az ellenség, mire felhúzod a csizmád! – nógatta Fecó.

– Biztos Dorián úr jön a csapatával. Ne izguljatok – dünnyögte Rumini, de azért kicsit gyorsabban húzta magára a vastag kabátját.

– Mehetünk.

A fedélzetre lépve szemükbe vágott a viharos szél és az apró szemű, csípős hó, amit a szél sodort magával. Rumini résnyire húzta össze a szemét, és csak a fogai közt mormolt valamit.

– Hol az a két hajó?

A messzeségben, éppen arra, amerre a szél süvített, két hatalmas hajó alakja sejlett át a hóesésen.

– Az első a hadihajó – bólogatott Rumini –, a második lesz Dorián úr hajója.

– De vajon miért nem jeleztek vissza?

– Szerintem pont a szemükbe fújja a szél a havat. Lehet, hogy ők még nem is látnak minket – vont vállat a kisegér. – Visszamehetek a kabinba?

– Menj!

Rumini hamarosan, egy bögre meleg teával a mancsai között, megint a kalandjait mesélte. Ezúttal a király és Sebestyén faggatták. Rumini mindenre készségesen válaszolt, büszkén mesélte útját a fekete sirállyal, és nagy hadicselét, amivel sikerült a hadihajót megállítania. A király tekintete felderült, csillogó szemmel hallgatta a történetet. Amikor Rumini odáig jutott, hogy az árbóckosárban rátámadt a hómenyét, a király magáról elfeledkezve még a körmét is rágni kezdte

izgalmában. Végül ünnepélyesen így szólt:

– Rumini fiam, hősies kalandjaid bátorságra és nemeslelkűségre vallanak. Ezért, ha országomat egyszer visszakapom, jutalmul Zúzmaragyarmat lovagjává ütlek.

– Köszönöm, felség – hajolt meg Rumini, kifogástalan lovagi meghajlással. Tetszett neki a gondolat, hogy szökött hajósinasból Rumini lovaggá válhat.

Fecó ismét benyitott. Bajuszán jégcsapok lógtak, látszott rajta, hogy régóta kint strázsál az ítéletidőben.

– A tábornok úr üzeni, hogy végre jeleztek a hajók. Baráti jeleket küldtek.

– Meg vagyunk mentve – sóhajtott megkönnyebbülten a király.

– Attól tartok, ez még csak az első lépés a menekülés útján – dünnyögte Sebestyén. – Jégcsap Hubert uralmát is meg kell dönteni!

– Jégcsap Hubert hamarosan a jégcellában fog dideregni – legyintett fölényesen a király. A felmentő sereg közeledte visszaadta királyi erejét és méltóságát. Sebestyén és Rumini ámulva nézték, ahogy a görnyedt, beteg zúzmaratörpe uralkodó a jó hírek hatására néhány perc alatt egyenes tartású, büszke királlyá alakul.

– A kabátomat – intett inasának sürgetve. – Köszönteni akarom hű szolgáimat.

Ismét nyílt az ajtó, és Telér tábornok lépett be. Pillantása rögtön a király kabátjára tévedt.

– Amíg nem tudjuk pontosan, kik és milyen szándékkal érkeznek, azt javaslom, itt a kabinban várakozzon felséged.

De Miklós királynak eszében sem volt ennyi várakozás után a kabinban rostokolni.

– Személyesen fogom köszönteni megmentőinket – jelentette ki.

Telér tábornok szóra nyitotta a száját, de a király egy kézmozdulattal leintette, és emelt fővel kivonult a dermesztő hidegbe.

– Te nem jössz, Rumini? – tápászkodott fel Sebestyén.

Rumini hátradőlt és a fejét rázta.

– Dehogy megyek. Úgyis tudom, mi fog történni. A hű szolgák hódolnak a királynak, Miklós király köszönetet mond, örvendeznek, megbeszélik a teendőket, visszafordulunk, és megyünk Dérkapuba. Ezért ugyan ki nem megyek ebben a hidegben. De ha némi finomságot is hoznak a szolgák a királynak, hozz be egy kis kóstolót!

Sebestyén elmosolyodott, és kilépett a fedélzetre. Rögtön összehúzta magán a kabátot, és igyekezett szélvédett helyre vonulni, hogy onnan figyelje, mi történik.

Rumininek igaza volt. A hajón érkezők hangos üdvrivalgással köszöntötték a királyt. Dorián úr átszállt a rákászhajóra és jelentést tett. Beszámolt róla, hogy a hadihajót elfoglalták, aztán a hajón utazó katonákat megeskették: ismét Miklós királyt szolgálják. A király

köszönetet mondott Dorián úrnak, és megegyeztek: sietve visszatérnek Dérkapuba, hogy onnan indítsanak elsöprő támadást a trónbitorló Jégcsap Hubert ellen. A király a katonák üdvrivalgása közepette átszállt a hadihajóra. Vele tartott Telér tábornok az ércmanó katonákkal, és persze Zoárd, a hű inas is. A rákászhajón csak Ködvitéz édesapja és az egerek maradtak. A király jelt adott, és a három hajó egymás nyomában megindult Dérkapu felé.

Sebestyén visszatért a kabinba. Minden porcikája remegett a hidegtől. Rumini lustán emelte fel a fejét a párnájáról:

– Ennivalót nem küldtek?

Sebestyén a fejét rázta.

– Micsoda disznóság – morgott a kisegér, és visszahanyatlott a párnára. – Ha enni nem lehet, kénytelen leszek aludni!

Azzal lecsukta a szemét, és már húzta is a lóbőrt. Sebestyén ugyan kilátásba helyezte, hogy segíteni kell majd a hajón, de Rumini már nem hallotta. Édesen aludt egész úton. A kapitány, Fecó, Sebestyén és a rákász egymást váltogatták a kormánynál estig, amíg a hajók befutottak a Kapuvári-öbölbe. Rumini csak akkor nyitotta ki a szemét, amikor a rákászhajó biztonságosan a mólóhoz volt már láncolva. Nagyot nyújtózott, dörzsölgette a szemét, és azon gondolkozott, vajon milyen vacsorával várják őket Dérkapuban.

– Mindegy, csak sok legyen – gondolta végül korgó gyomorral.

A király diadalmasan vonult végig a városon. Érkezésének hamar híre futott, és Dérkapu minden lakója az utcára sereglett, hogy hangos kiáltozással fogadja a halottnak vélt királyt és kíséretét. Rumini peckesen lépdelt a király mögött.

– Nem is tudja a nép, hogy egy jövőbeli lovag vonul itt – gondolta magában, és igyekezett olyan harcias arcot vágni, hogy láttára mindenkinek megfagyjon ereiben a vér. De a nép a királyt éltette, és senkinek sem jutott eszébe megijedni egy villogó szemű kisegértől. Azazhogy valakit mégiscsak sikerült Rumininek megijesztenie. A várudvaron ácsorgó, izgatott, kipirult Dorit. A kislány szemével Ruminit kereste a tömegben, és már majdnem megindult felé, amikor meglátta, milyen marcona tekintettel lépked.

– Biztos haragszik rám. Nem volt elég meleg a ruha, amit hoztam neki – gondolta Dori szégyenkezve.

Nem is mert Rumini közelébe menni egész este. Szorongó szívvel pislogott csak felé még akkor is, amikor Rumini már a hosszú, gazdagon megrakott asztalnál, Fecó és Sebestyén között egymás után falta be az elé tett fogásokat.

Másnap hajnalban Rumini hatalmas szárnysuhogásra és vijjogásra ébredt. Álmosan kukucskált ki a függöny mögül. Az elétáruló látványtól egy csapásra kiment a szeméből az álom. Hatalmas volt a nyüzsgés. Kapuvári Dér Dorián úr katonái az udvaron sorakoztak állig

felfegyverkezve. Az udvar közepén három hatalmas fekete sirály toporgott. Dorián úr és Telér tábornok a sirályok mellett álltak, a tábornok türelmetlenül magyarázott valamit a hatalmas madaraknak. Aztán árnyék vetődött az udvarra, és két újabb sirály érkezett. Dorián úr karjával mutatta, hová szálljanak.

Hamarosan feltűnt Zimankó őrmester és vigyázzállásban jelentést tett a várúrnak. Dorián úr bólintott, Zimankó őrmester tisztelgett, és az udvaron sorakozó sereghez lépett. A katonák vállukra emelték a fegyverüket, és elmasíroztak a kikötő felé. Rumini csak most vette észre a menyétistálló mellett várakozó Bojtos Benedeket, Sebestyént és Galléros Fecót.

– Hohó, hiszen kezdődik a hadművelet! Ott a helyem a kapitány oldalán! – kapott észbe Rumini, és kapkodva húzta magára a ruháit.

Olyan gyorsan futott lefelé a lépcsőn, hogy kis híján nyakát törte az egyik fordulóban. Keresztülvágott az udvaron, és lihegve állt meg a kapitány előtt.

– Kapitány úr, jelentkezem! Mikor indulunk?

A kapitány csodálkozva rázta a fejét.

– Hát te már ébren vagy, fiam? Azt hittük, délig is alszol ma.

– Hogy aludnék, amikor kezdődik a harc? – rázta a fejét Rumini. Aztán egyszer csak megértette.

– Kapitány úr, ugye nem akartak itt hagyni?

– A háború veszélyes dolog. Nem kölyköknek való. Nem kockáztathatom az életed.

– És a sajátját? Meg Fecóét és Sebestyénét? – háborodott fel Rumini. – Én is segíteni akarok Miklós királynak visszaszerezni a trónt.

– Ez a háború nem az egerek háborúja, fiam. Mi azért megyünk Jégvárosba, hogy a veszély idején megvédhessük a Szélkirálynőt.

– Én is meg akarom védeni! Higgye el, kapitány úr, csöppet sem félek!

A kapitány elmosolyodott.

– Tudom, milyen bátor vagy. Mégis arra kérlek, várd ki, amíg véget ér a harc. Mihelyst elmúlt a veszély, utánunk jöhetsz Jégvárosba.

Rumini már éppen tiltakozott volna, amikor mellékük lépett Dorián úr. Gondterhelt arccal simogatta a szakállát, aztán egyenesen Ruminihez fordult.

– Segítséget kérek tőled, Rumini uram! Minden katonám harcba indul ma királyaink oldalán. Csupán két menyétőr és néhány szolga marad a várban. Nem tudok kihez fordulni! Kérlek, hogy visszatérésemig te légy otthonom és leányom védelmezője.

Rumini nagyra nyitotta a száját, aztán becsukta. Nyelt egyet, nyelt még egyet. A kapitányra nézett, aztán Fecóra, utána újra Dorián úrra. Végül sóhajtott:

– Kívánságod parancs. Itt maradok Dérkapuban, és vigyázok Dorira.

Dorián úr hálásan rázta meg a kisegér mancsát, aztán Bojtos Benedekre nézett.

– Kapitány, Zimankó őrmester hajóján van még három hely. Csak benneteket várnak. Jómagam és Telér tábornok sirályháton repülünk Jégvárosba, hogy felmérjük az ellenség erejét. A tábornok üzenetet küldött a sötétváraljai sirályoknak is. Hamarosan minden madár segítségünkre érkezik, és megdöntjük Jégcsap Hubert uralmát.

– Máris indulunk! – bólintott a kapitány. – Rumini fiam, hamarosan érted küldünk!

Az egerek sietve távoztak. Dorián úr még néhány szót váltott Ruminivel, aztán intett Telérnek, és mindketten sirályháta ültek. A madarak hatalmas szárnycsapásokkal emelkedtek fel az udvarról. Öt perc múlva már csak Rumini és néhány szolga állt a várudvaron.

– Kapukat bezárni – rendelkezett Rumini, aztán lehajtott fejjel bevonult az étkezőbe. Olyan csalódott volt, hogy még a közelgő reggeli sem tudta felvidítani.

Rumini egész délelőtt emésztette magát. Nagyon szeretett volna részt venni a harcban, együtt küzdeni a többiekkel. Amikor Dori felébredt, kitörő örömmel fogadta a hírt, hogy apja visszatéréséig Rumini lesz a várkapitány. Mindent elkövetett, hogy felvidítsa a rosszkedvű kisegeret: elővette a játékait, megmutogatta tollgyűjteményét, még sakkozni is leült vele. De Rumini gondolatai a fekete sirályok és a bátor katonák körül jártak. Akkor csillant csak fel a szeme, amikor Dori felajánlotta, hogy megmutatja neki a vár titkos kamráját, ahol Dorián úr a legbecsesebb kincseit őrzi.

– Neked szabad bejárásod van oda? – álmélkodott Rumini.

Dori elmosolyodott.

– Nincs. Csak a várúr engedélyével léphet be oda bárki is. De most te vagy a várúr, úgyhogy szerintem lemehetünk.

– És hol vannak a kulcsok?

– A papa dolgozószobájában.

Rumini elgondolkozott, aztán bólintott.

– Rendben van. Nézzünk körül.

Dori belopakodott Dorián úr szobájába, és az íróasztal felső fiókjából kilopta a hatalmas kulcscsomót. Rumini két gyertyát hozott a lovagteremből, aztán gondosan ügyelve, hogy senki se vegye őket észre, leosontak a vár pincéjébe. Innen nyílt egy vastag, törhetetlen anyagból készült, hét lakattal lezárt ajtó. Rumini egyenként nyitotta ki a zárakat és csatolta le a lakatokat. Tíz perc is eltelt, mire végre szabad lett az út, és az ajtó nyikorogva feltárult.

Beléptek a sötét fülkébe. A gyertyák fénye rejtelmesen lobogott, hatalmas árnyékokat vetített a falra. Rumini körülnézett. Kincsekre, ragyogó ékszerekre számított. Ehelyett azonban poros fegyvereket,

furcsa tárgyakat, ütött-kopott kis dobozkákat látott. Az egyikben sárgás port, a másikban fekete rögöket talált. Csalódottan pislogott Dorira.

– Te tudod, mire jók ezek?

Dori a fejét rázta. Ő is belenézett egy dobozkába.

– Ebben meg valami fakéreg van.

Rumini odapillantott, és végre elégedetten csillant fel a szeme.

– Nahát, ez recefice kéreg! A világ legjobb és legdrágább orvossága! Ezzel mindenkit meg lehet gyógyítani!

Rumini most egy hosszúkás dobozra lett figyelmes. Felnyitotta. Belül bársonnyal bélelt tokot talált, amelyből ezüstös borítású rúd csúszott elő.

– Ez vajon mi lehet?

Dori izgatottan magyarázott:

– Ez a papa látcsöve. Tíz kilométerre el lehet vele látni, még akkor is, ha hegyek takarják a kilátást. Igazi csodalátcső, még a dédpapa kapta a kopaszhegyi varázslótól.

– Csodálom, hogy a papád nem vitte magával – csóválta a fejét Rumini.

– Biztos nem volt rá ideje. Olyan hirtelen kellett elindulni – vonogatta a vállát Dori.

Rumini a szeméhez emelte a látcsövet, aztán hatalmasat kiáltott. Sziklákat, hótól roskadozó fenyőket, hegyi ösvényt látott.

– Ez tényleg a kinti világot mutatja – hebegte. – Látom, ahogy fújja a szél a fákat.

Dori vidáman bólogatott.

– Először én is nagyon megijedtem, amikor belenéztem. A papa egyszer megengedte.

Rumini rosszkedve egy csapásra elmúlt. Dorián úr kincseskamrája izgalmasabbnak ígérkezett a vártnál. Hatalmas lelkesedéssel kutattak át mindent: az utolsó szögig megvizsgálták a dobozok, tokok tartalmát. Sok érdekes holmi került elő. Volt, amit Dori már látott, másoknál csak találgattak, vajon mire jó.

Késő délután volt már, mire belefáradtak a kutatásba, és visszatértek a várba uzsonnázni. Rumini az utolsó pillanatban magához vette a látcsövet.

– Felviszem magammal, hogy hajnalban kicsit körülnézzek. Ne aggódj, visszahozom, mire megjön a papád.

Dori nem aggódott. Nagyon élvezte, hogy végre azt tehet, amihez csak kedve van.

Másnap reggel Rumini első dolga volt, hogy elővegye a távcsövet, amit Dorián úr kincseskamrájából szerzett. Először az udvart pásztázta végig. A távcső minden fal mögé bepillantást engedett. Rumini látta a

menyétistállóban heverő hómenyéteket, az udvar végi tárolóban fát aprító szolgálót és a konyhában vizet forraló szakácsnőt. Aztán a tenger felé fordult. Igaz, arra az ő szobájából nem nyílt ablak, de a látcső a falon keresztül is mutatta a kapuvári öbölben ringó halászhajókat. Északabbra fordulva Rumini megnézte az egymásra torlódott jégtáblákat és a befagyott tenger felszínén lépkedő fehér sirályokat.

Most a keleten magasodó hegyek felé fordult. Az ott a Kopasz-hegy, ahol száz évvel ezelőtt egy varázsló lakott. Rumini megismerte a bércet és az ösvényt, amit előző nap a kincseskamrából is látott. Ott vannak a sziklák, a behavazott törpefenyők, és… igen, valami furcsa fekete folt. Ez még nem volt ott tegnap! Rumini kicsit arrébb lépett és nagyon erősen figyelt.

– Mi lehet az? Hiszen mozog is! Olyan, mintha… de nem, az nem lehet!

Megdörzsölte a szemét és még egyszer belenézett a távcsőbe. Lehet, hogy a várfalon átnézve torzít a távcső. Legjobb lesz, ha felmegy az őrtoronyba, és onnan ellenőrzi, amit lát. Melegen felöltözött és felsietett a keleti bástya tetejére. Innen szabad szemmel is látni lehetett a Kopaszhegyet. Rumini még a távcső lencséjét is megtörölte, mielőtt belenézett volna. Most már biztos nem csal a kép.

– Hol is van az a feketeség? Megvan!

A kisegér most már tudta, hogy az előbb is jól látott. A sziklák közt, a hóban egy sebesült fekete sirály feküdt. Időnként erőtlenül megmozdította a fejét, aztán visszaejtette a hóba. Rumini döbbenten figyelte. Mi történhetett? Hiszen minden fekete sirályt Jégvárosba rendeltek, hogy segítsenek a Jégcsap Hubert elleni harcban. Csak nincs valami baj?

Rumini megpördült, és lerohant a csigalépcsőn. Egyenesen Dori szobája futott. Kopogás nélkül rontott be az ajtón. A kislány még az ágyában feküdt, és rémülten bámult Ruminire.

– Ezt látnod kell! – kiabált Rumini és Dori kezébe nyomta a távcsövet.

– Hová nézzek vele? – ült fel a kislány.

– A Kopaszhegy felé! Magasabbra! Látod?

– Mit kéne látnom?

– Van ott valami fekete! Mozog.

Most már Dori is látta.

– Fent voltam a bástyán, mert nem akartam elhinni. Egy sérült fekete sirály – hadarta Rumini. – Nem tudom, mi történt vele, de ha nem segítünk neki, hamarosan megfagy a hóban.

Dori elgondolkozott.

– Egy darabig mehetünk szánon, de olyan magasra nem tudják felhúzni a hómenyétek.

– Akkor felmászunk a magunk lábán.

Dori megrázta a fejét.

– Te nem ismered a Kopaszhegyet, Rumini. Innen nem is látszik, milyen meredek és veszélyes. Még egy tapasztalt hegymászó sem tud azon az ösvényen felkapaszkodni.

– Akkor ki használja az ösvényt? – húzta össze a szemöldökét Rumini.

– Csak a ragadozók. Hermelinek, hómenyétek.

Dorinak felcsillant a szeme.

– Menyétháton feljuthatunk.

– Na ne! – rázta a fejét Rumini. – Én biztos nem ülök fel egy olyan bestia hátára. Rögtön felfalna.

– Csak nem fél, Rumini úr? – kérdezte csúfondáros hangon Dori. – Én egyedül is fel merek menni.

Rumini nagyot nyelt.

– Nem félek. De nem tudok menyétháton lovagolni.

– Megtanítalak – mosolygott Dori. – Biztos nem nehezebb, mint sirályháton átrepülni a Zúzmara-tengert.

– Na, majd kiderül – motyogott Rumini. Nem érezte magát különösebben boldognak a tudattól, hogy hamarosan egy hómenyét hátán kell felkapaszkodnia egy járhatatlan ösvényen. De a fekete sirályon segíteni kell, és másképp sosem fognak időben odaérni.

– Öltözz fel gyorsan! Én addig szerzek a konyháról egy kis reggelit. Majd útközben megesszük! – rendelkezett.

– Igenis! Öt perc múlva találkozunk a menyétistálló előtt! – tisztelgett Dori.

Rumini futott a konyhába. Öt perc múlva palackba töltött forró teával és szalvétába csavart sajtos kiflikkel érkezett az udvarra. Dori már a menyétek gondozójával tárgyalt.

– Uram, Dorián úr parancsa nélkül nem foghatom be a menyéteket – nézett az öreg zúzmaratörpe kétségbeesetten Ruminire.

– Lehet, hogy éppen Dorián úr került bajba – magyarázta Rumini. – Muszáj kimennünk segíteni. Ígérem, visszatérünk hamar.

– És Dorinilla kisasszonyt sem engedhetem… – folytatta az öreg, de

Dori a szavába vágott.

– Ugyan, Andrej, Rumini tud rám vigyázni.

– Akkor legalább azt engedje meg, hogy én is magukkal menjek! Nyugodtabb vagyok, ha én magam irányítom a fogatot – kérte Andrej.

– Nem bánom! – egyezett bele Rumini. Aztán közelebb hajolt Dorihoz.

– Amíg befogjátok a menyéteket, leszaladok a kamrába egy kis recefice kéregért. Lehet, hogy szükségünk lesz rá.

Dori bólogatott. Értette, mire gondol Rumini. A kisegér elrohant, hogy minél hamarabb indulhassanak. Közben Andrej előkészítette a szánt. A két legerősebb hómenyétet fogta be elé, hátulra vastag bundatakarókat helyezett és néhány falat nyers húst is becsomagolt az állatoknak. Mire Rumini visszatért, táskájában egy újabb, forró vízzel telt palackkal, zsebében pedig egy darab töredezett recefice kéreggel, minden készen állt.

Rumini még meghagyta a szolgáknak, hogy visszatérésükig senkinek se nyissanak kaput, aztán elhelyezkedtek a szánon. Andrej az ostorával nagyot csattintott a hómenyétek feje felett. Az állatok nekifeszültek, és szélsebesen megindultak a Kopaszhegy irányába.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

A FOGOLY

A hómenyétek olyan gyorsan száguldottak, hogy a levegő hangosan süvített az utasok fülében. Félóra múlva már a Kopaszhegy lábánál jártak. Rumini nem győzött álmélkodni. A várfalról szemlélve meredeknek, de barátságosnak látszott a vidék. Közelről nézve azonban megmászhatatlan meredélyek, fenyegetően magasodó sziklafalak, fagyos vízmosások állták az utazók útját. A hómenyétek eleinte ügyesen kapaszkodtak felfelé a jégborította sziklák és hóbuckák között, de egyre lassabban, keservesebben találtak rá a felfelé vezető útra. Az egyik kanyarban hatalmas hótorlasz állta útjukat. A falkavezér felágaskodott, prüszkölt, társa nyüszített. Andrej kétségbeesetten pattogtatta az ostorát, de a menyétek nem tudtak továbbmenni. A fogat elakadt.

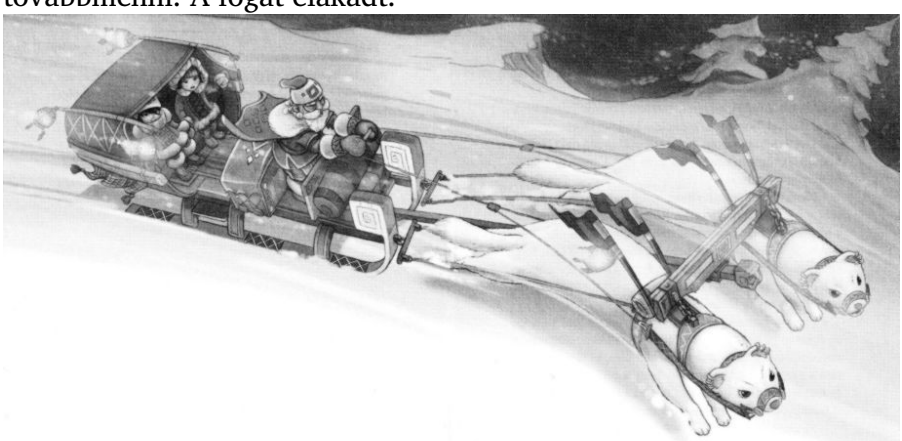

– Itt kell hagynunk a szánt – tárta szét a kezét Dori. – A hótorlasz fölötti ösvényen csak egymás után tudnak felkapaszkodni a menyétjeink.

Andrej tiltakozott, esze ágában sem volt kifogni Dorián úr nemes állatait.

– Ugyan, Andrej, hiszen te tanítottál menyétháton lovagolni. Tudod, hogy nem esem le – kérlelte Dori.

– De nem hagyhatom, hogy egyedül menjenek! Nekem beleállt a csúz a hátamba, ma nem tudok nyeregbe szállni – nyögte Andrej.

– Nem fordulhatunk vissza, amíg nem tudjuk, mi történt – mondta határozottan Rumini. – Fel kell jutnunk a sérült sirályhoz. Dorival

ketten is elboldogulunk.

Andrej sóhajtott, tudta, hogy ha már idáig eljöttek, folytatni kell az utat. Nekilátott hát, hogy kifogja a menyéteket. Dori segített neki, és hamarosan a két menyét egymás mellett állt egy fa törzséhez kötve.

– Figyelj, Rumini! – kezdte Dori. – Az a fontos, hogy ne érezzen rajtad félelmet az állat, mert akkor biztos nem engedelmeskedik. A nyaka fölé kell ülni, és szorosan tartani a gyeplőt. Lehet, hogy először megpróbál hátrakapni és megharapni, de ha erősen tartod a fejét, nem lesz baj!

– Nagyon megnyugtattál – dörmögte Rumini.

– Menni fog, meglátod! – mosolygott Dori. – A vezényszavakat tudod. Ha indulni akarsz, azt mondod: „sá”, ha megállsz, azt mondod: „hí”.

Rumini keserves ábrázattal bólogatott.

– Adjon a menyétnek indulás előtt egy kis nyers húst, akkor rögtön barátjává fogadja – tanácsolta Andrej, és előhúzta a csomagot, amit még a várban rejtett a szán hátsó ülése alá.

– Mindent csinálj ugyanúgy, mint én! – mondta Dori.

Kivett a dobozból egy darab húst, és odalépett a falkavezérhez. A menyét megérezte az ennivaló szagát, és Dori felé fordult. A kislány egyik kezével megragadta a gyeplőt, másikkal az állat orra elé dugta a nyers húst. A hómenyét boldog morgással kapta be a falatot, és nem is törődött vele, hogy közben Dori egy határozott mozdulattal a hátára pattan. Mire az állat észbekapott, Dori már erősen szorította az oldalát, és olyan szorosan tartotta a gyeplőt, hogy a menyét éppen csak meg tudja rágni a szájában tartott húst.

– Te következel – intett a kislány Rumininek.

Andrej biztatóan megveregette a kisegér vállát, és Rumininek végre sikerült összeszedni a bátorságát. Megmarkolta a maradék nyers húst, és odalépett a másik hómenyéthez. Az állat rámordult, de Rumini előrenyújtotta a mancsában tartott ételt. Amíg a hómenyét a húst marcangolta, sikerült felmásznia a hátára, és kissé bizonytalanul ugyan, de eltökélten ült a helyén.

– Jól csináltad! – dicsérte meg Dori. – Indulhatunk?

– Igen. Tudod az utat?

– Sejtem. Megyek előre.

Dori mindkét kezével megmarkolta a gyeplőt, és nagyot kiáltott:

– Sá!

A hómenyét azonnal megindult. Rumini is kiadta a parancsot, és igyekezett Dori nyomában maradni. A két állat nesztelenül kapaszkodott felfelé a megmászhatatlannak tűnő sziklafalon. Ügyesen ugrottak egyik szikláról a másikra ott, ahol szabad szemmel az ösvénynek még a nyomát sem lehetett látni. Dori magabiztosan ült a falkavezér hátán, és halkan duruzsolt az állat fülébe. Rumini két

lábával teljes erejéből szorította a hómenyétet, nehogy véletlenül lecsússzon a hátáról. Mancsával úgy kapaszkodott a gyeplőbe, mintha az élete múlna rajta, és közben azt mondogatta:

– Ügyes menyét, jó menyét.

A következő hótorlaszt balról kerülték meg, és újabb jeges, havas, csúszós sziklafalhoz értek. Itt már a két hómenyét is nehézkesen talált magának utat. Morogva, nyüszítve küzdötték magukat egyre feljebb. Amikor már egész magasan jártak, Rumini hátranézett, és megfagyott ereiben a vér. Föntről úgy tűnt, hogy egy rettentő mély szakadék felső peremén egyensúlyoznak. Elég egy rossz mozdulat, és a mélybe zuhannak.

– Ne nézz hátra! Felfelé figyelj! – súgta a menyét fülébe, mert attól tartott, hogy ha az állat meglátja az alatta tátongó mélységet, beleszédül.

De a hómenyétek nem szoktak csak úgy elszédülni, és a két állat hamarosan újra biztonságosabb részhez ért.

– Valahol itt kell lennie! Ez a táj már ismerős – kiáltott előre Rumini.

Dori lelassította a falkavezért, hogy bevárja a mögötte érkezőket.

– Vigyáznunk kell, nehogy a menyétek megvaduljanak, ha megérzik a sirályvér szagát – szólt hátra Rumininek.

– Ha meglátjuk a sirályt, leszállunk! – jelentette ki Rumini. – Te hátra maradsz a menyétekkel, én pedig megnézem, mi történt.

– Nézz csak oda! – mutatott előre Dori.

Nem sokkal fölöttük, a törpefenyők között hatalmas fekete alak látszott. Messziről nézve mozdulatlannak tűnt. Körülötte mindenütt fel volt túrva a hó.

– Hí! – mondta egyszerre Dori és Rumini.

A két hómenyét megállt. Dori leszállt és szorosan megmarkolta a gyeplőt. Aztán Rumini menyétjének kötőfékét is megragadta, hogy a kisegér könnyebben boldoguljon. Rumini lekecmergett az állat hátáról, és hálásan pislogott Dorira.

– Légy óvatos – mondta a kislány.

Rumini megindult a fekete kupac felé. Nehézkesen haladt, most érezte csak, mennyire csúszós az út. Jó pár percbe telt, mire felkapaszkodott a törpefenyők közé. A fekete sirály mozdulatlanul feküdt. Körülötte több helyen véres volt a hó.

– Rumini vagyok, a sirályok barátja. Segíteni jöttem – mondta halkan a kisegér, miközben odalépett a madárhoz.

A fekete sirály erőtlenül kinyitotta a szemét, de nem mozdult.

– Meg kell néznem, hol sérültél meg! – folytatta Rumini, és óvatosan végigsimított a madár szárnyán. Semmi.

– Legjobb lesz, ha adok egy kis orvosságot – kapott észbe Rumini, és nekilátott hogy elkészítse a receficekéreg-teát.

Kinyitotta a palackot, és a forró vízbe aprította a kérget. Emlékezett rá, hogy Beretva apó, akivel egyszer együtt raboskodott a kalózok fogságában, ugyanígy gyógyította meg a sebesült Csocsót. Miután minden morzsa a vízben volt már, becsukta a palackot, és percekig rázta. Aztán kinyitotta és beleszagolt. Semmilyen illata se volt.

– Remélem, működik – motyogta a kisegér, és mancsával megpróbálta kifeszíteni a sirály csőrét.

Óvatosan, hogy egy csepp se menjen mellé, öntött egy kis teát a madár szájába. Megvárta, amíg lenyeli, aztán újabb korty következett. A negyedik korty után a sirály szárnya megmozdult.

– Rendbe jössz, ne félj – mondta Rumini, és tovább itatta a madarat.

Amikor már félig kiürült a palack, rátette a tetejét.

– A többit a sebedre öntöm!

A sirály hirtelen felemelte a fejét, és halkan vijjogva mondott valamit. Rumini nem értette.

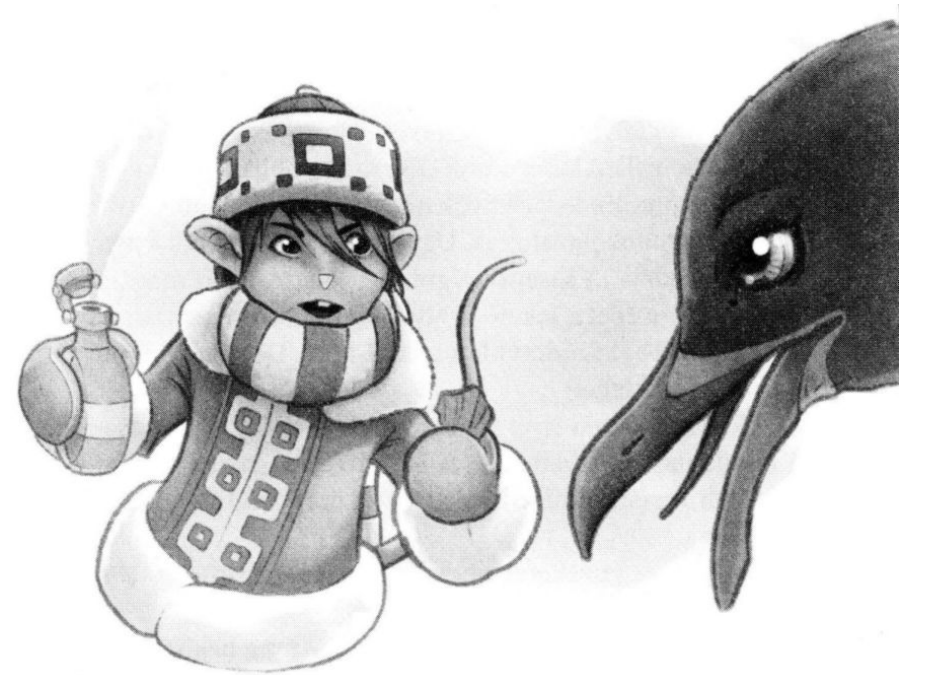

– Persze, hiszen csak akkor értjük egymás nyelvét, ha előtte megfújom a sirálysípot. Milyen kár, hogy vissza kellett adnom a tábornoknak.

De a sirálynak nem kellett tolmács. Újabb vijjogást hallatott, aztán lábra állt. Most már Rumini is megértette. A sirály másik szárnya, amelyiken addig feküdt, tele volt sebekkel, zúzódásokkal. Talán nekirepült éjjel egy sziklának, és a hatalmas ütés sértette fel a szárnyát. Rumini nem tétovázott. Letekerte a palack tetejét, és a maradék gyógyító levet apránként rácsöpögtette a madár sérüléseire.

A zúzódások azon nyomban begyógyultak, a mélyebb sebek sisteregve összeforrtak. A sirály vijjogva ugrált Rumini körül. Rumini nem tudta eldönteni, hogy a sebek gyógyulása fáj-e, vagy örömében kiabál-e a madár. De az biztos volt, hogy megmenekült, és nagyon hálás a megmentőjének. Csőrét Rumini vállához nyomta, és barátságosan dörzsölgette. Rumini nevetett.

– Így már mindjárt más! Gyere, szóljunk Dorinak, hogy jól vagy!

De a sirály nem ment Rumini után. Haragos vijjogásba kezdett, és a törpefenyők mögött magasodó sziklák felé bökdösött.

– Gyere már, Dérkapu lefelé van – mondta Rumini, de a sirály nem tágított.

Rumini elgondolkozott.

– Van ott valami? Azt mutatod? Na jó, megnézem.

Óvatosan lépegetett felfelé. A sirály előtte ugrált, és egyre hangosabban magyarázott valamit. Amikor odaértek a sziklafalhoz, a sirály megtorpant. Beleszimatolt a levegőbe, és tanácstalanul nézett a kisegérre.

Rumini körülnézett. Észrevette, hogy az egyik sziklahasadék mellett lábnyomok látszanak a hóban. Valaki járt itt! A nyomok a törpefenyők irányából érkeztek, mellettük a hóban foltok piroslottak. Úgy látszik, megsebesült a nyomok gazdája. A kisegér végre megértette. Nem magától repült erre éjjel a fekete sirály! Valaki utazott a hátán, és ez a valaki behúzódott ide a sziklák közé. De vajon hol van most? És ki lehet az?

Rumini tekintetével követte a lábnyomokat. Egyenesen a sziklafalhoz vezettek. A falban derékmagasságban szélesebb repedés indult, amely sötét üregben folytatódott befelé.

– Aha, ez itt valamilyen barlangbejárat. Biztos itt talált menedéket.

Rumini óvatosan felkapaszkodott az üreg bejáratához, és belépett. Rögtön megakadt a szeme egy földön fekvő alakon. A barlangban sötét volt, épp csak az alak körvonalát látta. Ahogy leguggolt és megtapogatta, érezte, hogy a mozdulatlanul fekvő alak arcát vastag szakáll borítja.

– Csak nem a varázsló? – futott át Rumini agyán a gondolat.

A zsebébe nyúlt, és megtalálta a kis lámpását, amit még a Szélkirálynőn tett el. Amikor felkapcsolta, döbbenten kiáltott fel! Lábai előtt nem más feküdt, mint Rianástorky Jégcsap Hubert uraság, Zúzmaragyarmat trónbitorló királya.

Rumini közelebb hajolt. Hubert úr teste hideg volt, és meg se rezzent. Él még egyáltalán? Rumini hosszasan vizsgálgatta, próbálta kitapogatni a pulzusát. Csak percek múlva sóhajtott megkönnyebbülten. Egészen gyengén ugyan, de dobog a szíve. Biztosan megsérült, és a hideg barlangban majdnem meg is fagyott. Sürgősen meleg helyre kell vinni, és orvost kell hívni hozzá!

Rumini nem tétovázott. Kiszaladt a barlangból, hogy minél előbb megbeszélje Dorival a teendőket. A fekete sirály kérdőn nézett rá. Rumini megnyugtatóan intett, és kézzel-lábbal igyekezett elmagyarázni a sirálynak, hogy várjon rá a barlang bejárata előtt. A sirály mintha megértette volna, felszökkent a barlang feletti sziklára, és elhelyezkedett. Rumini már lefelé gázolt a hóban. Lefelé még nehezebb volt az út, minduntalan megcsúszott, orra esett. Végül belátta, hogy leggyorsabban gatyaféken juthat le Dorihoz. Két lábával irányította magát, és most már könnyen szánkázott le a lejtőn.

Dori már aggódott. Látta, hogy a fekete sirály talpra szökkent, és azt is, hogy Ruminivel elindultak a sziklák felé. De amikor a kisegér eltűnt a sziklahasadékban, Dori szíve összeszorult a félelemtől. Vajon mi történt?

Most álmélkodva hallgatta Rumini beszámolóját a félholtan fekvő Hubert úrról.

– Valószínűleg a papád csapatai elől menekült – magyarázta Rumini. – És éjszaka nekiütköztek a szikláknak. Nem tudom, lehet-e segíteni rajta. De egy dologban legalább biztosak lehetünk: Hubert úr szökése azt jelenti, hogy Miklós királynak sikerült visszaszereznie a trónt.

– Akkor a papám is biztonságban van – sóhajtott boldogan Dori, aztán eltűnődött. – Már csak az a kérdés, hogy visszük le Hubert urat a szánhoz. A menyéteknek túl nehéz lesz. Ráadásul kapaszkodni se tud. Le fog csusszanni az első szakadékba.

– Nincs is rá idő, hogy szánon vigyük – gondolkozott Rumini. – Már alig ver a szíve. Minél előbb melegre van szüksége.

– És a fekete sirály? Ő elvihetné Dérkapuba.

– Talán – hümmögött Rumini. – De a sirály hátáról is le fog esni. Az lenne a legjobb, ha egyikünk vele mehetne, és tartaná őt.

– Hát akkor menj vele – mondta Dori. – Ha elbír kettőtöket.

– Talán elbír. Inkább az a kérdés, hogy hajlandó-e. Mert csak azt kell a hátára vennie, aki megfújta a sirálysípot.

– Beszéld meg vele. Én egyedül is visszatalálok a szánhoz, aztán Andrejjel szépen hazajövünk.

– De ígérd meg, hogy nagyon vigyázol!

– Hát persze! – nevetett Dori.

Rumini megindult felfelé. A fekete sirály még mindig a barlang bejárata fölött üldögélt. Kíváncsian nézte a visszatérő Ruminit. A kisegér egyenesen a barlangba ment, és nagy üggyel-bajjal kivonszolta a dermedten fekvő Hubert urat a hóba. Aztán felnézett a sirályra.

– Gyere le, kérlek.

A sirály meg se moccant.

– Segítened kell! Nélküled nem boldogulok.

A sirály csőrével beletúrt fekete tollai közé, és eszében sem volt

lejjebb ereszkedni.

– Ne csináld már! – mérgelődött Rumini. – Én is segítettem neked, most te is segíts nekem.

De a sirály csak pislogott. Rumininek hirtelen jó ötlete támadt.

– Ha kérésre nem segítesz, majd segítesz parancsra!

Hubert úrnak itt van valahol a sirálysípja, hiszen másképp nem szállhatott volna fel a fekete madárra! Rumini végigtapogatta az alélt zúzmaratörpe kabátját. Az egyik belső zsebben ott lapult a kis ezüst hangszer. Rumini előhúzta, és belefújt. Az éles hang visszaverődött a szomszédos sziklafalról, és majd megsüketítette a kisegeret. A sirály felkapta a fejét, és álmélkodva pislogott Ruminire.

– Na gyere! – intett neki Rumini. – Ez parancs! Most már nekem kell engedelmeskedned.

A sirály meglendítette szárnyait és leszökkent a hóba.

– Ezt már szeretem – dörmögte a bajusza alatt a kisegér. Fennhangon csak annyit mondott:

– Dérkapuba megyünk. Tudsz repülni?

– Vijjovujjo jijiji.

– Odáig kibírod. Jó. De Hubert urat is magunkkal visszük.

– Vijjujuva. Vijjvijj.

– Tudom, hogy csak a síp gazdáját kell vinned. De Hubert úr most nem utas, hanem az én foglyom. Olyan, mintha csomag lenne. A csomagomat pedig a hátadra veszed, ugye?

– Hujjujju.

– Még hogy becsapás? – nevetett Rumini. – Lehet. De akkor sem hagyhatjuk itt. Úgyhogy segíts!

A sirály kinyújtotta egyik szárnyát, és addig erőlködtek, amíg sikerült Hubert urat feltornázni a fekete tollak közé. Aztán Rumini is felszállt, és megveregette a sirály nyakát.

– Mehetünk. Ne emelkedj túl magasra, le akarok kiabálni Dorinak, hogy minden rendben.

A sirály engedelmesen felszállt, és olyan alacsonyan siklott a levegőben, hogy lábai majdnem elérték a sziklákat és fenyőket. Amikor Doriék fölé értek, Rumini látta, hogy a két hómenyét már türelmetlenül toporog, és a kislány is fázósan járkál körülöttük.

– Dori! Induljatok! – kiabált le Rumini. – Mi is megyünk már.

Dori integetett, és Rumini még látta, ahogy felpattan a falkavezér hátára.

– Remélem, épségben hazaér – gondolta Rumini, aztán erősen megmarkolta a sirály nyakát, mert a madár két hirtelen szárnycsapással magasabbra emelkedett, és éles fordulattal megindult a dérkapui vár felé.

HUSZADIK FEJEZET

AZ AJÁNLAT

Sirályháton sokkal rövidebb volt az út, mint szánon. Rumini szinte még fel sem ocsúdott, mikor a sirály már a várudvar felett körözött.

– Szállj le az udvaron! – rendelkezett Rumini.

A várbeli szolgák összeszaladtak a váratlan eseményre. Rumini parancsokat osztogatott. Az egyik szolgával előkészíttetett egy ágyat a betegnek, a másikat orvosért szalasztotta, a szakácsnőnek meghagyta, hogy alaposan gyújtson be a kályhába, aztán pedig forraljon egy nagy lábos vizet. Ketten Hubert urat cipelték be a szobába. Rumini végül a sirályhoz fordult.

– Tudom, hogy fáradt vagy, de kérlek, menj vissza a hegyre, és nézd meg, lejutott-e Dori. Ha már a szánon utazik Dérkapu felé, visszajössz, jelented nekem, aztán megpihenhetsz.

A sirály nehézkesen emelkedett a levegőbe, de teljesítette Rumini parancsát. Fél óra múlva tért vissza, hogy elmesélje: a két hómenyét húzta szán már a Kopaszhegy lábánál jár.

Rumini megnyugodott. Dori és Andrej hamarosan megérkeznek, a hegy lábánál már nem érheti őket semmi baj. Most már csak Hubert úr miatt kellett aggódnia. Az orvos már megérkezett, és elrendelte: forró vizes szivacsokkal és kefékkel dörzsöljék az átfagyott zúzmaratörpe úr testét. A zúzódásokat is megvizsgálta és megállapította: a hidegen kívül nem esett komoly baja a betegnek.

Rumini két szolgát állított őrségbe a betegszoba ajtaja elé, és meghagyta, hogy mihelyst Hubert úr magához tér, szóljanak. Ő addig a bástyára vonult körülnézni. Először a közelgő szánt kereste meg Dorián úr távcsövével, és elégedetten figyelte, ahogy Andrej a menyéteket hajtja, és a száguldó fogat nyomában porzik a hó.

Aztán a tenger felé fordult, hogy megbizonyosodjon róla: nem közeleg ellenséges hajó. De a tenger nyugodt volt, csak néhány halászhajó úszott a vízen. Rumini most arra fordult, amerre Jégvárosnak kell lennie. Tudta, hogy odáig nem lát el a távcső, mégis belenézett.

Ahogy végigpásztázta a dél felé húzódó partvonalat, igencsak meglepődött. Jégváros irányából nagy fekete madarat látott közeledni.

– Akármi legyek, ha nem egy újabb fekete sirály! – húzta össze a szemöldökét Rumini. – Csak nem Dorián úr tér vissza?

De akárhogy meresztette a szemét, senkit sem látott a sirály hátán.

Pedig a nagy madár szélsebesen közeledett, most már szabad szemmel is látni lehetett. Rumini várt és figyelt. A fekete sirály hamarosan elérte a dérkapui öblöt, és egyenesen a vár felé tartott. Észrevehette Ruminit, mert a bástya fölött kezdett körözni. Egyre lejjebb ereszkedett, végül a kisegér mellett földre szállt. Csőrével rögtön a tollai közé nyúlt, és lepecsételt pergamentekercset húzott elő.

Rumini kinyújtotta mancsát, a nagy fekete madár pedig átadta az üzenet. Egyenesen Rumininek címezték. A kisegér feltörte a pecsétet, és nekilátott, hogy kisilabizálja a cirkalmas betűket.

A levélben ez állt:

Rumini uram!

Tudatom veled, hogy küldetésünk sikeresen végződött. A hadsereg Miklós király mellé állt, így harc nélkül foglaltuk vissza az országot és a trónt. Elmúlt a veszély Jégvárosból. Sajnos a trónbitorló Jégcsap Hubertnek sikerült megszöknie, de katonáink tűvé teszik érte az egész birodalmat.

Kérlek, legyetek nagyon óvatosak! Amíg a gaz Hubert nem lesz a foglyunk, különösen vigyázz leányomra és váramra! Mihelyst elfogtuk az árulót, azonnal küldetek értetek, hogy Dorinillával együtt Jégvárosba utazzatok.

Addig is számítok hűségedre és barátságodra:

Kapuvári Dér Dorián

Rumini a fekete sirályra nézett.

– Vissza kell menned Jégvárosba?

A sirály a pergamenlap felé bökött.

– Értem, meg kell várnod a választ! Menj a várudvarra, kapsz egy kis halat. Van ott már valaki a te népedből.

Ebben a pillanatban Rumini háta mögött lábdobogás hangzott fel. Egy szolga érkezett lélekszakadva a hírrel, hogy a beteg uraság magához tért. Rumini azonnal indult.

Rianástorky Jégcsap Hubert úr nagyon gyenge volt még. A forró vizes dörgölés ellenére is hangosan vacogtak a fogai, és rémülten forgatta a szemét. Ötlete sem volt, hol lehet és mi történt vele. Amikor Rumini a szobába lépett, még jobban meglepődött. Emlékezett rá, hogy a Szélkirálynőn már látta. Most azt gondolta, talán valahogy visszakerült a hajóra, és mégis megmenekült, ezért összeszedte minden erejét, felemelkedett és szigorúan szólt:

– Csakhogy itt vagy! Azonnali jelentést kérek! Pontosan tudni akarom, mi történt! És hívják ide Zuzmó Alexet!

De Rumini csak a fejét csóválta.

– Úgy látom, az urat nem tanították jó modorra! Talán megköszönné, hogy megmentettük az életét! Na mindegy. De nem árt, ha tudomásul veszi, hogy fogoly. Az én foglyom! És hamarosan Jégvárosba viszem, hogy elnyerje méltó büntetését.

Hubert úr rögtön hangot váltott:

– Drága uram, valami tévedés történt! Nagyon köszönöm, hogy megmentette az életem. Ígérem, nem leszek hálátlan! De most tovább kell mennem. Békés utazó vagyok, a rianástorki várban élő rokonaimhoz megyek látogatóba. Utam közben alighanem valami baleset ért. Nem ismerem magát, és nem is tudom, hol vagyok. Szánalmat érdemlek, nem büntetést.

Rumini hitetlenkedve nevetett.

– Hiába ravaszkodik az úr.

Aztán az orvoshoz fordult.

– Kibírja a beteg a szállítást?

– Egy kis meleg ételtől és italtól hamarosan erőre kap. Estére kutya baja sem lesz. Nagy szerencséje volt, hogy időben ráakadtak.

Rumini bólogatott, aztán a bent várakozó szolgának megparancsolta, hogy kerítsen egy láncot, és kötözze Hubert urat az ágyhoz, nehogy meg találjon szökni. Ő maga a várudvarra sietett, egyrészt, hogy üdvözölje az érkező Dorit és Andrejt, másrészt, mert tanácskozni akart a fekete sirályokkal. Azt tervezte, hogy a szökevényt minél hamarabb Jégvárosba viszi. Dérkapuban veszélyes őrizni, nincsenek a várban katonák, az inasok, szolgálók eszén pedig esetleg kifog a mindenre elszánt uraság.

A fekete sirályok közben degeszre tömték a hasukat a sok hallal, amit a szakácsnő tett eléjük, és jókedvűen várták Ruminit. Most már ők is belátták, hogy mindenképpen segíteniük kell, és felkészültek, hogy teljesítsék Rumini parancsait. Megegyeztek, hogy ebéd után útra kelnek. Egyik sirály Ruminit és a megkötözött Hubert urat viszi a hátán, a másik Dorit repíti Jégvárosba. A kislány ennek hallatán nagyon megijedt, de Rumini megnyugtatta:

– Hidd el, sirályháton könnyebb és veszélytelenebb az út, mint egy hómenyét nyaka fölött kucorogva!

Dori riadtan pislogott, de megígérte, hogy megpróbálja.

Már el is múlt dél, úgyhogy alaposan beebédeltek, jó melegen felöltöztek, hogy minél hamarabb útra kelhessenek. Hubert úr is kapott meleg ruhákat, aztán a szolgák segítségével szorosan rákötözték a nagyobbik sirály hátára. Rumini mögé ült, Dori pedig – Andrej hangos tiltakozása ellenére – elhelyezkedett a másik sirály nyakán. Rumini megadta a jelt, és a két madár a levegőbe emelkedett.

Dori eleinte még a szemét sem merte kinyitni, annyira félt, de idővel felbátorodott, és nemsokára már olyan biztosan ült a sirály hátán, mintha világéletében csak így utazott volna. Késő délután volt már, mire feltűnt a távolban a jégvárosi kikötő. A sirályok egyenesen a jégvárba repültek. Érkezésükre kisebbfajta csődület támadt a várudvaron. Az őrök azonnal riasztották Miklós királyt, Dorián urat és

Telér tábornokot. Dorián úr és a tábornok egyszerre érkeztek, és hitetlenkedve nézték a sirályháton feszítő Ruminit és Dorit. De akkor döbbentek csak meg igazán, amikor Rumini sirálya leeresztette a szárnyait, és láthatóvá vált a repüléstől és a kötelek szorításától ugyancsak megviselt Hubert úr. Amíg a palotaőrök leemelték a rabot a sirály hátáról, és a jégcellába szállították, Rumini beszámolt Dorián úrnak és a tábornoknak Hubert úr elfogásáról.

Amikor Dorián úr megtudta, hogy Dori vezette a menyéteket a hegyre, olyannyira elsápadt, hogy bőre szinte átlátszó lett. Aggodalom, harag és büszkeség fojtogatta a torkát. Dori félve nézte édesapja arcát – várta, mikor zúdítja rá Dorián úr a haragját. Ám Dorián úr egyszer csak elvörösödött, és szó nélkül átölelte gyermekét. Erősen szorította, aztán a szemébe nézett és csak ennyit mondott:

– Dorinilla, nagyon büszke vagyok rád!

A társaság a trónterembe vonult, hogy a király is mielőbb értesüljön a történtekről. Őfelsége csillogó szemmel hallgatta Rumini beszámolóját, aztán felemelkedett a trónusáról, hogy megrázza a kisegér mancsát, és megsimogassa a zavartan ácsorgó Dori haját.

– Gyermekeim, bátorságotokért és ügyességetekért nem tudok elég köszönetet mondani! Kérjetek tőlem bármit, minden kívánságotokat teljesítem!

Rumini rögtön tudta, mit szeretne:

– Én csak annyit kérek, felség, hogy segítsen nekem megtalálni azt a két hátizsákot, amit Hubert úr katonái raboltak el a Szélkirálynőről. Nagyon becses dolgokat loptak el tőlünk, szeretném őket visszakapni.

A király máris intézkedett, hogy a palotaőrök keressék meg a várbörtönben raboskodó zúzmarakatonákat, és vezessék elé azt, aki Rumini és Balikó zsákját elvitte. Aztán Dorihoz fordult:

– Hát te mire vágysz, kisleány?

Dori lesütött szemmel, szinte súgva mondta:

– Az én vágyamat csak a papám tudja teljesíteni. Szeretném, ha megengedné, hogy kijárjak a hómenyétekhez, és lovagoljak rajtuk.

Miklós király Dorián úrra nézett.

– Drága barátom, leányodnak igaza van, ezt a kérést csakis te tudod teljesíteni. De engedd meg, hogy közbenjárjak az érdekében. Bátorságát, ügyességét, rátermettségét már bizonyította. Megérdemli, hogy teljesüljön a kívánsága.

Dorián úr olyan erősen szorította össze a száját, hogy szinte nem is látszott. Szakálla rezgett, homlokán összefutottak a ráncok. Dori könyörögve nézett rá:

– Ígérem, nagyon fogok vigyázni, papa!

Dorián úr felsóhajtott.

– Rendben van. Teljesüljön hát a vágyad. Ezentúl kijárhatsz a menyétekhez. Sőt, ha elég ügyesen hajtod őket, saját fogatot is kapsz

tőlem.

Dori boldogan ölelte át a megtermett várurat.

A király búcsú gyanánt bejelentette, hogy másnap hatalmas lakomát rendez győzelmük megünneplésére. A mulatságra természetesen meghívja a Szélkirálynő teljes legénységét és Ködvitézt is a családjával. Aztán elbocsátotta az egybegyűlteket, hogy addig is ki ki kedve szerint töltse az idejét. Mikor azonban Rumini elindult, hogy megkeresse társait a Szélkirálynőn, a király magához intette:

– Rumini fiam, még egy szóra! Ne hidd, hogy elfeledtem ígéretem, amelyet derék rákászunk hajóján tettem. A holnapi lakoma után ünnepélyesen lovaggá ütlek téged és a másik megmentőmet, Telér tábornokot. Tudom, hogy a távoli Egérország az otthonod, hogy barátaid a Szélkirálynőn visszavárnak, de fontold meg, nem akarsz-e itt maradni Jégvárosban lovagi szolgálatra. Egy külön lakosztályt kapnál a Jégvárban, szolgákkal, kincsekkel, hintókkal. Igazi úrként élhetnéd az életed.

Rumini eltátotta a száját. Nem gondolta, hogy ekkora megtiszteltetés éri, és egyáltalán nem tudta, mit mondjon. De a király nem is várt azonnali döntést.

– Térj vissza a tieid közé, és fontold meg az ajánlatom. Holnap, a lovagavatás után várom csak végső válaszod.

Rumini meghajolt, és sietve távozott. Teljesen össze volt zavarodva.

Miközben a kikötő felé sétált, a hideg levegő kissé magához térítette. Alig várta már, hogy végre viszontláthassa a barátait. Torkában dobogott a szíve, amikor megpillantotta a Szélkirálynő hatalmas árbócait. Sajtos Pedro, az őr, már messziről észrevette a közelgő Ruminit, és riasztotta társait. Mire a kisegér a korláthoz ért, már ott sereglett az egész legénység. Hatalmas üdvrivalgással, kalapdobálással köszöntötték. Balikó sínbe tett lábbal, botra támaszkodva kurjongatott. A kapitány értetlenül nézett:

– Úgy tudtam, hogy Dorián úr még nem küldött értetek!

Rumini gyorsan beszámolt az eseményekről. Már úgy beszélt Hubert

úr elfogásáról, mintha réges-régen történt volna. Nem csoda, hiszen éppen most mesélte a történetet harmadszor. Ajtony jelzett a gonggal, hogy elkészült a vacsora, de az izgatott matrózok meg se hallották, ezer kérdést szegeztek Rumininek, a kisegér azt sem tudta, kinek válaszoljon hamarabb. Végül Fecó azt javasolta, hogy vacsora után meséljék el a kalandokat elejétől a végéig, hogy mindenki megtudhassa az egész történetet.

Így hát evés után ott maradtak a nagy konyhai asztal körül, és Rumini belefogott. Mesélt, mesélt, a matrózok pedig tátott szájjal hallgattak. Galléros Fecó időnként közbeszólt, és egy-egy részlettel kiegészítette a történetet. Sebestyén bólogatott, Bojtos Benedek hümmögött. Balikó boldogan vigyorgott, valahányszor róla esett szó. Amikor Rumini odaért a mesében, hogy Jégvárosban megszökött a Szélkirálynőről, hirtelen elhallgatott. Bűntudattal sandított Tubákra. A hallgatag matróz nagyot szívott a pipájából, aztán a szemével intett a kisegérnek:

– Ne aggódj, nem haragszom.

Rumini megkönnyebbülve folytatta a történetet. Egyedül Negrót nem érdekelték Rumini kalandjai, tüntetően félrevonult, és a Jégvárosi Hírmondó előző napi számát olvasgatta.

A sok beszédtől Rumini végül teljesen kimerült, és engedélyt kért, hogy a takarodó előtt lefeküdhessen. A kapitány jóindulatú mosollyal küldte ágyba a fáradt hajósinast. De még mindig nem lehetett aludni, mert Balikó is csak arra várt, hogy végre kettesben beszélgethessenek. Izgatottan követte barátját kis hálófülkéjükbe, és beszámolt neki a Ködvitézék házában töltött napokról. Rumini felélénkült, jólesett a kabin békéjében az ágyon heverészve beszélgetni. Amikor Balikó befejezte a beszámolóját, Rumini is előhozakodott azzal, amit a többiek előtt gondosan eltitkolt. Elmesélte, hogy másnap lovaggá ütik, és hogy milyen ajánlatot kapott a királytól. Amikor Balikó meghallotta, döbbenten ült fel:

– Azt kérte, hogy maradj itt? És erre te? Mit mondtál?

– Semmit – vont vállat fáradtan Rumini. – Nem tudtam, mit mondjak.

– Hát azt, hogy dehogy maradsz. Vagy talán… – Balikó elbizonytalanodott. – Rumini, te itt akarsz maradni Jégvárosban?

Rumini sóhajtott.

– Nem mindennap ajánlják fel nekem, hogy lovagként éljek, egyek-igyak kedvemre, szolgáim legyenek, és ne kelljen súrolnom a padlót.

Ezen Balikó is elgondolkozott. Végül hümmögve csak annyit mondott:

– Fontold meg alaposan.

Aztán már nem beszélgettek. Rumini elaludt. Balikó egy darabig még a plafon deszkáit bámulta, aztán lassacskán ő is álomba

szenderült.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

RUMINI LOVAG

Másnap délelőtt megjelent a mólón Ködvitéz, hogy végre ő is kifaggassa Ruminit, és alaposan szemügyre vegye barátai hajóját. Mindenáron fel akart kúszni az árbóckosárba, hogy a magasból is körülnézzen, feltétlenül látni akarta a raktárt, ahol előbb Rumini, aztán Balikó raboskodott. És persze nagyon kíváncsi volt a hajósinasok kabinjára is. Rumini és Balikó készséges idegenvezetőként kalauzolták végig a Szélkirálynőn.

Alig győztek a sok kérdésre válaszolni. Ködvitéz le volt nyűgözve a hatalmas tengerjáró vitorlástól. Amikor már mindent körbejártak, kipróbáltak, megszemléltek, így sóhajtott:

– Bárcsak én is veletek mehetnék. Csupa izgalom a matrózok élete! Micsoda hatalmas vitorlás, mennyi kötél, mekkora fedélzet!

– Ha tudnád, meddig tart felsúrolni, nem biztos, hogy jönni akarnál – rázta a fejét Balikó.

Elharapta a mondat végét, és Ruminire sandított. Rumini gondolataiba merülve bámulta a Jégvár csillogó tornyát. Egészen megfeledkezett a vendégükről is. Csak akkor ocsúdott fel, amikor Ködvitéz már búcsúzkodott. Eljött az idő, hogy készüljenek az esti mulatságra.

A Jégvár ünnepi díszbe öltözött a jeles esemény tiszteletére. A báltermet és a lovagtermet gyertyák és kristálygömböktől csillogó fenyőkoszorúk ékesítették. Ragyogó fényben úszott az egész palota. A termekben a vendégek érkezése idején halk muzsika szólt, később az udvari zenészek is rázendítettek. Az asztal csak úgy roskadozott a finomabbnál finomabb ételektől és italoktól, de a szolgák még egyre hordták az újabb csemegéket. Rumini és Balikó elégedett pillantásokat váltottak. Nem sokat beszéltek – el voltak foglalva azzal, hogy minden fogást becsületesen végigkóstoljanak.

A vacsora végeztével a király szólásra emelkedett. Külön köszöntötte Ködvitéz családját, Kapuvári Dér Doriánt és leányát, a Szélkirálynő hajósait és az ércmanók csapatát. Külön üdvözölte Aurélt, aki gyalog vágott neki társaival a Dérkapuba vezető útnak, és csak nemrégiben talált rájuk az utánuk küldött mentőcsapat. Magasba emelt pohárral mondott újra köszönetet mindazoknak, akik részt vettek az ország megmentésében, és segítettek visszaszerezni a trónt. Aztán letette poharát, és sorra maga elé rendelte mindazokat, akiket

külön is meg akart jutalmazni.

A szegény rákász egy nagy zsák aranyat kapott szolgálataiért. A kapitány, Sebestyén és a Szélkirálynő minden matróza magas jutalomban részesült. Ködvitéznek és Galléros Fecónak egy-egy kristályokkal kirakott markolatú kis tőrt nyújtott át a király. Dorián urat kinevezte legfőbb tanácsadójának és Zúzmaragyarmat új helytartójának. Aztán Dorit intette magához.

– Ez a kis hölgy hatalmas tetteket vitt végbe. Olyan bátran viselkedett, ami egy felnőtt férfinak is dicsőségére vált volna. Ezért két ajándékot is adok neki. Az egyiket a kisleánynak szánom, a másikat a bátor hősnek.

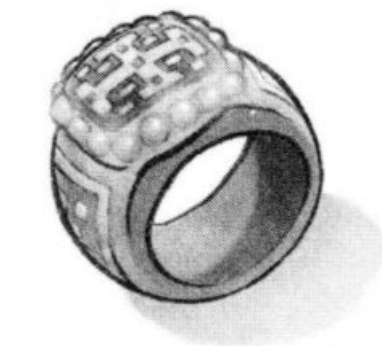

Azzal elővett egy gyémántokkal díszített kis gyűrűt, és a megszeppent kislány ujjára húzta.

– Ezt a gyűrűt még édesanyám viselte hercegnő korában. Legyen a tiéd, gyermekem. És fogadd el tőlem ezt a királyi címerrel ékesített ostort is. Jó hasznát veszed majd, ha menyétháton lovagolsz.

Dori azt sem tudta, hová legyen zavarában. Térdet hajtott, pukedlizett, közben hol elsápadt, hol elpirult. Az ájulás környékezte, miközben az ostorral a kezében a helyéhez próbált visszabotorkálni. Csak akkor könnyebbült meg, amikor belépett a terembe Zoárd, és a kíváncsi tömeg végre arrafelé fordult.

Az inas vörös bársonypárnára fektetve hozta a király díszkardját, amelyet csak a legnagyobb események alkalmával szoktak elővenni. Őfelsége ünnepélyesen így szólt:

– Végezetül színem elé szólítom azt a két bátor idegent, akik, bár nem a mi hazánk fiai, mégis bátrabban harcoltak értem, mint akármelyik zúzmaratörpe. Köszöntsétek hódolattal Telér tábornokot, és Ruminit, a hős egeret!

Telér tábornok döngő léptekkel vonult a király elé. Rumini neve hallatán felugrott, és kis híján megfulladt a rántott sajttól, amit megpróbált egészben lenyelni, nehogy teli szájjal kelljen a király előtt tisztelegnie. Fecó egy határozott mozdulattal hátba vágta, és a trónus felé tolta:

– Menjél, komám!

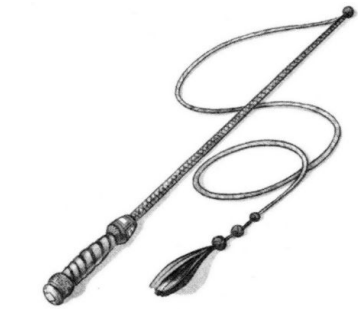

Rumini zavartan lépkedett Miklós király felé, miközben a rántott sajt utolsó morzsáit igyekezett feltűnés nélkül lenyelni.

– Hölgyeim és Uraim! Köszöntsétek hangos szóval hazánk megmentőit! – mondta Miklós király.

– Éljen! Éljen! – hangzott mindenfelől a kiáltás.

Telér tábornok feszesen állt a király előtt. Rumini úgy érezte, valahogy meg kell köszönnie a kedves köszöntést, ezért többször meghajolt, mintha éppen nagysikerű előadásban szerepelt volna.

– Most pedig térdeljetek le, barátaim, hogy annak rendje s módja szerint lovaggá üsselek benneteket! – szólt a király.

– Ruminit inkább udvari bolondnak kéne kinevezni, ha így hajlong – súgta Fecó Balikónak.

Telér tábornok és Rumini letérdeltek a király elé. A vendégek felálltak, hogy jobban lássanak. A hosszú asztal végén ülő Dori még a lélegzetét is visszatartotta, annyira figyelt.

Miklós király először Telér tábornokhoz lépett.

– Telér tábornok, Ércsziget hős fia! Hazánknak tett szolgálataidért Zúzmaragyarmat örökös lovagjává ütlek!

A díszkarddal először a tábornok bal vállát, aztán a jobb vállát, végül a fejét érintette.

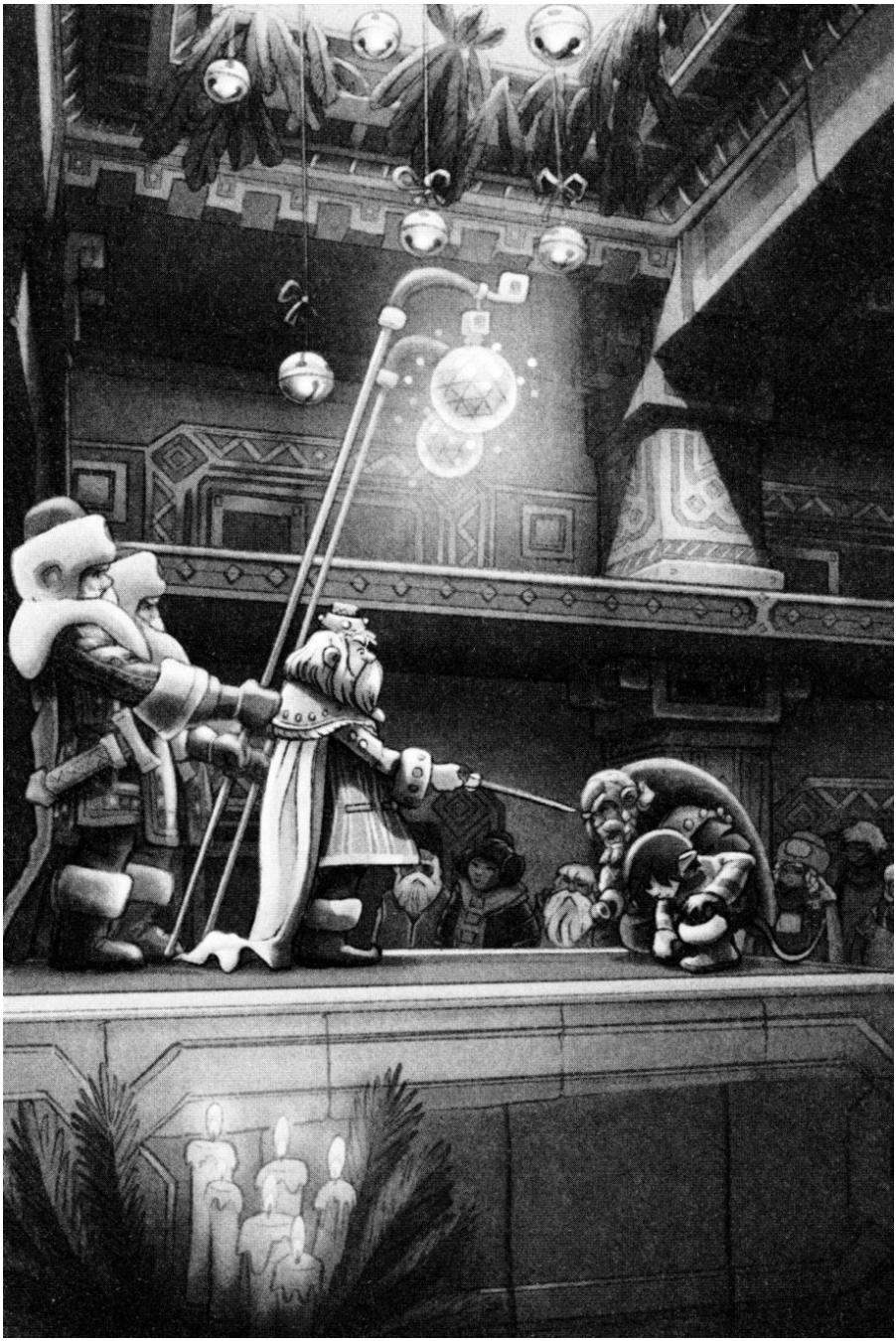

– Maradj mindig Zúzmaragyarmat hű barátja!

– Az maradok! Esküszöm – tette kezét a szívére Telér.

Miklós király most Ruminihez fordult.

– Hős Rumini, Egérország bátor szülötte! Vitézségedért Zúzmaragyarmat örökös lovagjává ütlek!

A díszkarddal Ruminit is megérintette először a két vállán, aztán a

fején. Rumini megborzongott.

– Elég lenne egy suhintás, és az asztal alá gurulna a lovagi kobakom.

De aztán összeszedte magát.

– Egy bátor lovag nem gondol efféle ostobaságokra.

– Álljatok fel, lovag urak – mosolygott rájuk a király. – Most mindannyian a ti egészségetekre iszunk.

Az asztal mellett állók mindnyájan magasba emelték poharukat.

– Ürítem poharam új lovagjaink egészségére! – kiáltott a király.

– Éljen! Éljen! – zúgtak a vendégek, és összekoccantották kristálypoharaikat.

Zoárd egy-egy poharat nyújtott a két lovagnak is, hogy ők se maradjanak ki az áldomásból. Rumini beleszagolt a vörös italba, aztán csalódottan nézett a tábornokra:

– Telér tábornok úr, te is áfonyaszörpöt kaptál?

A tábornok felnevetett.

– Én bizony nem. Ez fiam, vörösbor, mégpedig a legjobb fajtából.

Zoárd Rumini füléhez hajolt.

– Bocsásson meg, lovag úr, de a király parancsára kellett áfonyaszörpöt töltenem uraságodnak.

Rumini kegyesen megvonta a vállát.

– Mindegy, úgysem szeretem a vörösbort.

Megilletődve nézett végig az őt éltető vendégseregen. Minden szem rájuk szegeződött. A hagyományok szerint a lovagavatás után az újdonsült lovagoknak is meg kell szólalni. Telér tábornok udvariasan köszöntötte a királyt, aztán így szólt:

– Miközben itt állok büszkén dagadó mellel, szégyen is marcangolja a szívem. Hiszen királyom, Érc Sámuel azzal küldött ide, hogy segítsek megdönteni Miklós király uralmát. Én mégis azt remélem, hogy Zúzmaragyarmat és Ércsziget végre barátságot kötnek. Jégváros és Sötétváralja nem ellenséges népek városai, hanem szövetséges fővárosok lesznek. Holnap hajnalban útra kelek hazámba. Elviszem Érc Sámuelnek Miklós király üzenetét, amelyben bosszú és hadüzenet helyett békét ajánl Ércszigetnek. Reménykedjünk, hogy néhány hét múlva a béke hajóján térek vissza közétek.

A tömeg újra tapsolni kezdett. Miklós király mosolyogva bólogatott, aztán Ruminihez fordult:

– Jó lovagom, tudom, hogy nagy zavarban állsz itt előttünk. Nem is kell most beszédet mondanod. Annyit árulj el nekünk csupán, hogy mik a szándékaid. Mert tudnotok kell – nézett körbe a király az egybegyűlteken –, hogy megkértem Rumini lovagot, maradjon itt velünk Jégvárosban. Az ilyen bátor és rátermett vitézeknek nagy hasznát vehetné Zúzmaragyarmat.

A teremben hirtelen akkora lett a csend, hogy vágni lehetett volna.

Az egérmatrózok döbbenten pislogtak egymásra. Fecó, aki addig az ajándékba kapott kis tőrrel babrált, most hirtelen megmerevedett, és óvatosan az abroszra helyezte kincsét. Balikó a lélegzetét is visszafojtva figyelt. Rumini megköszörülte a torkát, aztán belevágott:

– Felség, nagy dicsőség nekem, hogy kölyökként lovag lehetek. Nem is álmodtam róla, hogy valaha ekkora megtiszteltetés ér. Egy éve még utcagyerekként csavarogtam az egérvárosi kikötőben, és a piacon lopkodtam ezt-azt, hogy éhen ne haljak. De aztán felkarolt Bojtos Benedek kapitány, és odavett maga mellé a Szélkirálynőre. Az egérmatrózok igazi barátaim lettek. Végre van egy hely, ahová tartozom. Ha arra gondolok, hogy nem látom többé a barátaimat, megszakad a szívem. Bocsáss meg nekem, de szeretnék együtt maradni az enyéimmel.

Miklós király mosolygott.

– Megértelek, jó lovag. Térj hát vissza a Szélkirálynőre, és élj boldogul. De ne feledd, Zúzmaragyarmat és itteni barátaid mindig tárt karokkal várnak.

– Köszönöm, uram – hajtotta le a fejét Rumini boldogan.

Nagyon megkönnyebbült.

A királyi intett, és a zenészek a húrok közé csaptak. A vigasság folytatódott. A zúzmaratörpe hölgyek és urak hamarosan a parkettre vonultak, ahol hatalmas mulatság és tánc vette kezdetét. Fecó egy csinos zúzmarakisasszonnyal forgott a táncosok között. Az egérmatrózok többsége az asztal mellett maradt, hogy folytassa az evés-ivást. Rumini, Balikó, Ködvitéz és Dori félrevonultak a terem egyik sarkába, ott beszélgettek, játszottak. Időnként hatalmasat nevettek és csak annyi időre tértek vissza a bálozók közé, hogy újra és újra megpakolják tányérjaikat édességgel.

Rumini önfeledten kanalazott egy tálka diós-mandulás csokoládépudingot és közben Ködvitézt hallgatta. A kisfiú egy régi zúzmaratörpe legendát mesélt a sípos lovagok vitézségéről.

– Lovag úr, ha megbocsát, csupa csoki lett az inge – bökte meg Dori Rumini vállát.

– Majd kimosatom, hölgyem, a szolgákkal – legyintett Rumini fölényesen. – Inkább adjon egy kis kóstolót abból a marcipánból.

– Parancsára, lovag úr – bókolt Dori, aztán mindkettőjükből kipukkadt a nevetés.

– Jól meggondoltad, hogy velünk jössz? – fordult Balikó hirtelen Ruminihez. – Itt Jégvárosban úri dolgod lenne. Lakomázás, lustálkodás, kényelmes élet, szolgák. Negró biztos nem fog lovagként bánni veled.

– Akkor majd megtanítom őkelmét a jó modorra! – jelentette ki Rumini. – Egy lovaggal nem bánhat akárhogyan!

Balikó csak hümmögött, de belül nagyon boldog volt, hogy barátja

nem hagyta el a Szélkirálynőt.

Késő éjszaka volt már, mire a vigasság befejeződött. A szolgák a lakoma romjait takarították, a zenészek is szedelőzködtek. Miklós király búcsút vett vendégeitől. Ki-ki hazatért, hogy kipihenje a mulatság fáradalmait. Az egérmatrózok is visszatértek a Szélkirálynőre, mert a kapitány másnap reggel el akarta hagyni a kikötőt. Vészesen közelgett az igazi tél, amikor még a jégvárosi öböl is befagy.

Másnap reggel nehezen ment a felkelés, de nem volt mit tenni, a kapitány hajthatatlan volt. Miközben a matrózok felkészültek az indulásra, kisebb tömeg gyülekezett a hajó körül. Mindenki búcsút akart venni a király barátaitól. Dorián úr is eljött a leányával együtt, hogy elköszönjön az indulóktól.

Amikor az egérhajó kifutott a kikötőből, az összesereglett zúzmaratörpék a kendőikkel integettek. Az első sorban állt Dorián úr és Dori. A korláton átbámuló Rumininek úgy tűnt, hogy mindenki közül a kislány lila zsebkendője lobog legtovább. A Szélkirálynő gyorsan távolodott, repítette a szél a nyílt tenger felé. Egy idő után már nem lehetett mást látni a fedélzetről, mint a jégvárosi házak falán csillogó kristályok vakító fényét.

Rumini és Balikó még akkor is a korlátnál álltak, amikor a part már teljesen eltűnt a szemük elől. Gondolatikba mélyedve nézték a tengert. Hirtelen Negró hangja csattant a hátuk mögött:

– Na, lókötők! Vége a lazsálásnak, indítsatok a konyhába hagymát pucolni!

Balikó mancsa ökölbe szorult. Rumini jelentőségteljesen rákacsintott, aztán méltatlankodva fordult a fedélzetmesterhez.

– Negró, szeretnélek figyelmeztetni, hogy egy igazi lovaggal beszélsz! A zúzmarakirály közeli barátjával. Sértő számomra ez a hang.

Negró szeme összeszűkült, elővillantotta hegyes fogait, aztán gúnyosan meghajolt Rumini előtt.

– Elnézését kérem, lovag úr. Ezennel tisztelettel megkérem uraságodat, hogy a hagymapucolás után alaposan súrolja fel a fedélzetet is. Kétszer. Azután pedig kegyeskedjen fényesre sikálni az összes rézkilincset. Csak akkor kap ebédet, ha végzett.

Azzal sarkon fordult és döngő léptekkel elvonult. Balikó elképedve bámult utána. Rumini is döbbenten állt egy pillanatig, de aztán vidáman hátba vágta Balikót.

– Hallottad ezt, cimbora? „Elnézését kérem, lovag úr” meg „tisztelettel megkérem nagyságodat”. Mondtam én, hogy megtanítom a jó modorra!

Table of Contents

Jégcsap Hubert uraság
Titkos üzenet
A raktár felderítése
Ércsziget
Galléros Fecó
Az ezüst síp
Támadás
Balikó terve
Az elszakadt kalap
Az új király
A jégcella
Ködvitéz
Haditanács
Fekete sirályok
Dérkapu
Rumini terve
A hadihajó és a rákászhajó
A látcső
A fogoly
Az ajánlat
Rumini lovag